



Джеймс Редфилд
Тайната на Шамбала

АВТОРСКА БЕЛЕЖКА

Когато написах „Селестинското пророчество“ и „Десетото откровение“, бях дълбоко убеден, че човешката култура еволюира чрез поредица от откровения по отношение на живота и духовността, откровения, които могат да бъдат описани и документирани. Всичко, което се случи оттогава насам, задълбочи в мен тази вяра.

Ние започваме да осъзнаваме напълно един повиеш духовен процес, който действа зад сцената на живота и осъзнавайки го, се отричаме от материалистичния си мироглед, който свежда живота до най-просто оцеляване, отдава нещо като милостиня на неделната религия и използва различни забавления за отвличане на вниманието с единствената цел да ни отклони от истинското благоговение пред онова, което означава да бъдеш жив.

Предпочитаме да живеем изпълнени с усещането за мистичните съвпадения и с внезапни интуиции, които ни подсказват, че всеки има своя специален път в това пътуване, карат ни да търсим и да се усъвършенстваме, сякаш тласкани от някакво предопределение. Такъв живот прилича на детективно търсене вътре в самите себе си и следите скоро ни отвеждат от едно откровение към друго. Започваме да разбираме, че реалното преживяване на божественото в нас самите ни предстои и ако успеем да открием тази връзка, в живота ни ще се влее още по-голяма яснота и интуитивно проникновение. Започваме да долавяме видения за своето предопределение, за мисията, която можем да осъществим, ако успеем да преодолеем навиците, които ни отклоняват от нея, да се отнасяме към останалите хора с определена етика и да бъдем верни на своето сърце.

С Десетото откровение тази перспектива се разгръща още повече и включва цялата история и култура. На някакво ниво всеки от нас знае, че сме дошли от друго небесно място в това земно измерение, за да участваме в един всеобщ план: постепенно поколение след поколение да създадем една напълно духовна култура на тази планета.

Но дори още докато сме в процес на разбиране на това вдъхновяващо прозрение, пристига новото, Единадесето откровение. Нашите мисли и отношението ни към нещата имат голямо значение за реализация на собствените ни мечти, фактически аз съм убеден, че ние сме на ръба да разберем най-сетне пътя, по който нашата мисловна насоченост, нашите молитви и дори нашите сериозни мнения и становища влияят не само върху собствения ни успех в живота, но и върху успеха на

останалите.

Основавайки се на собствения си опит и на онова, което се случва наоколо ни, тази книга се предлага като илюстрация на следващата стъпка на осъзнаване. Убеден съм, че това откровение вече се проявява и се откроява сред хилядите духовни дискусии, които хората водят късно нощем и се крие непосредствено зад омразата и страха, които все още бележат нашата епоха. Както и преди единствената ни отговорност е да приложим на практика онова, което знаем, и после да протегнем ръка и... да го разпръснем по света.

Джеймс Редфилд, лято 1999 г.

Цар Навуходоносор биде смаян
стана бързо и каза...
нали трима души вързани хвърлихме в огъня? Ето, аз виждам че-
тирима души несвързани да ходят
сред огъня
и нищо им няма; и видът
на четвъртия е подобен на сина Божи...
Благословен Бога на Седрах, Мисах и Авденаго
изпрати своя ангел и спаси своите служители,
които се уповаваха на Него.

Книга на пророк Даниил

1

ПОЛЕТА НА ИНТЕНЦИЯ

Телефонът иззвъня и аз се втренчих в него. Последното нещо, което ми беше необходимо сега, е отново да ме отклонят от работата ми. Опитвах се да се абстрахирам от телефонния звън и се загледах през прозореца към дърветата и дивите цветя, надявайки се да се потопя изцяло сред пъстрите есенни цветове на гората, която заобикаляше къщата ми.

Телефонът отново позвъни и един смътен образ изникна в представите ми – образ на човек, който има нужда да говори с мен. Аз бързо протегнах ръка към слушалката и я вдигнах.

– Ало!

– Аз съм, Бил – чу се глас, който ми беше познат. Бил беше агрономът, който ми помагаше да поддържам градината. Живееше долу под билото само на няколкостотин метра разстояние от моя дом.

– Виж какво, Бил, мога ли да ти позвъня по-късно? – казах аз. – Имам много спешен краен срок, който трябва да спазя.

– Не си ли се срещал с дъщеря ми Натали?

– Моля?

Не последва отговор.

– Бил?

– Слушай, – отговори най-сетне той, – дъщеря ми иска да поговори с теб, струва ми се, че е важно. Не съм много сигурен какво знае, но изглежда запозната с твоята работа. Казва, че има информация за едно място, което може би те интересува. Намира се западно от Тибет. Тя казва, че там някои хора притежават информация от съществено значение.

– Колко годишна е дъщеря ти? – попитах аз.

Бил се позасмя от другата страна на линията.

Само на четиринадесет, но напоследък говори някои наистина интересни неща. Надявам се, че ще има възможност да поговори с теб този следобед преди футболния си мач. Дали може?

Опитах се да отклоня предложението му, но по-ранният образ се разгърна и стана по-ясен в съзнанието ми. Както изглежда, това бе младо момиче, което видях мислено да говори с мен някъде край големия извор над тяхната къща.

– Добре, добре – съгласих се аз. – Какво ще кажеш за два часа

следобед?

– Чудесно – каза Бил.

Докато вървах нататък, зърнах нова къща отвъд долината на северния склон. Станаха почти четиридесет, помислих си аз. И само през последните две години. Знаех, че се е пуснал слуха за това колко красива е тази долина с амфитеатрално разположение, но не се безпокоях, че мястото може да стане пренаселено или че удивителните природни гледки могат да бъдат съсипани. Сгущени непосредствено до една национална гора, ние се намирахме на десет мили от най-близкия град – твърде далече за повечето хора. А и семейството, което притежаваше тази земя и беше започнало да продава някои избрани кътчета за строеж на къщи на отвъдните хълмове, изглежда беше категорично решило да запази спокойствието и ведрината на това място и да не позволи то да се наруши. Всяка къща трябваше да се строи ниско и да бъде скрита сред боровете и кленовете, които опасваха хоризонта.

Онова, което ме безпокоеше повече, бе, че съседите ми проявяваха едно предпочитание към самоизолация. Доколкото можех да съдя, повечето от тях бяха особняци, избягали от своите кариери в различни професии, които се бяха посветили на едно уникално призвание, което им позволяваше да имат свободни професии или да пътуват по собствен план като консултанти – свобода, която беше необходима, за да може човек да живее толкова отдалечен сред дивата природа.

Онова, което ни свързваше, бе трайният ни идеализъм и нашата потребност да се развиваме в своите професии като се съобразяваме с една духовна визия в най-добрата традиция на Десетото откровение. И все пак всеки в тази долина пазеше своята самостоятелност, доволен бе да насочва вниманието си единствено към своята област, без да се интересува много от общността и никой нямаше нужда да изградим помежду си обща визия. Това особено се отнасяше до хората с различни религиозни търсения. Кой знае защо, тази долина бе привлякла хора с твърде широк диапазон от вярвания, включително будизъм, юдаизъм, католическо и протестантско християнство и ислям. Въпреки че помежду ни не съществуваше враждебност от страна на никоя религиозна група по отношение на останалите, нямаше също така и голямо родство и близост.

Липсата на общност помежду ни ме тревожеше, защото забелязвах признаци у някои от децата, които имаха същите проблеми, както децата от предградията: прекарваха твърде много време сами, гледаха твърде много видео и бяха прекалено чувствителни към пренебрежението и

оскърбленията, които им се случваха в училище. Започвах да се тревожа, че липсва достатъчно семейна и обществена среда в живота им, която да изтласка тези болезнено възприемани проблеми на заден план и да ги постави в нужната перспектива.

Изкачвайки се нагоре пътеката ставаше по-тясна и аз трябваше да мина покрай две огромни скали, които свършваха с много рязък склон от около двеста фута. Когато преминах вече до мене долиташе ромолето на извора на Филип, който носеше името на един от първите ловци, които са ловували с капани животни за кожи и бяха изградили първия си лагер тук в края на VII век. Водата се спускаше надолу по няколко скални тераси в притихнало вирче на десет стъпки по-надолу, което първоначално е било ръчно прокопано. Поколения наред са добавяли нови особености, като например ябълковите дървета близо до устието, както и каменната покривка на вирчето, която позволяваше то да бъде по-дълбоко и пълноводно. Приближих до водата и се наведох, за да напълня шепи, като махнах една пръчка от пътя си, докато се навеждах. Пръчката отскочи, пързулна се по скалата и падна в една дупка.

– Отровна змия! – извиках аз и отскочих назад, почувствах как струйчица пот се стича от веждата ми. Има известни опасности в това да живееш сред дивата природа, макар че вече не са такива, с каквито едновременши-ят Филип се е сблъсквал преди векове, когато човек е можел зад завоя на пътеката да се изправи пред огромна пума, която пази своето малко, или още по-лошо – пред глутница диви глигани с тринчови зурли, които са готови да ти откъснат крака, ако тутакси не успееш да се качиш на някое дърво. Ако имаш особено лош ден, би могъл или да се натъкнеш на разгневен чероки¹, или преселен семинол², който е уморен от това да се натъква на все нови и нови заселници в любимите си ловни места и живее с убеждението, че ако забие зъби в сърцето ти, това ще пресуши притока на европейци завинаги. Всеки жив представител на онова поколение – както местните американци, така и европейците – е бил изправен пред преки гибелни опасности, които са поставяли на истинско изпитание неговата храброст и кураж в такъв момент.

Нашето поколение се изправя пред други проблеми, проблеми повече свързани с отношението ни към живота и с постоянната битка между оптимизъм и отчаяние. Навсякъде се чуват гласове, че сме обречени и се посочват факти, свидетелстващи за това, че модерният западен

1. чероки – представител на племе на американските индианци, първоначално с произход от Тенеси и Северна Каролина.

2. семинол – представител на американските индианци от Флорида – б. пр.

начин на живот не може да се поддържа такъв, какъвто е, че има затопляне на въздуха, че терористките групировки се разрастват, че горите загиват и технологията навлиза бързо в един виртуален свят, който подлудява децата ни – и заплашва все повече и повече да ни доведе до унищожение и безцелен сюрреализъм.

Противно на този възглед, разбира се, се издига становището на оптимистите, които твърдят, че историята е била изпълнена с пророци за гибелта на човечеството и че всичките ни проблеми могат да бъдат решени от същата технология, която е породила тези гибелни заплахи и че човешкият свят едва сега започва да достига истинските си потенциални възможности.

Спрях и се загледах отново към долината. Знаех, че Селестинската визия заема някакво междинно място между тези две крайни схващания. Тя съдържа убеждението, че развитието може да продължи и човешките технологии да се развиват, но само ако това е съпътствано с интуитивно търсене по посока на сакралното и оптимизъм, основан на духовната визия за това накъде може да се развие светът. Едно е сигурно – че ако хората, вярващи в силата на визията, трябва да имат някакво влияние, то ще започне точно в този момент, когато сме изправени пред загадките на новото хилядолетие. Този факт все още ме изпълва с благоговение. Как сме могли да имаме шанса да живеем точно в момент, когато се сменя не само един век с друг, а и един хилядагодишен период с друг. Защо ние? Защо това поколение? Имам чувството, че ни предстои да достигнем до много мащабни отговори на тези въпроси.

Огледах потока за миг, очаквайки, че Натали може би ще се появи отнякъде. Сигурен бях, че интуитивно съм усетил тъкмо тази среща. Бях си я представил точно тук край извора с единствената разлика, че, както ми се струваше, аз гледах към нея през някакъв прозорец. Това малко ме обърка.

Когато стигнах нейния дом, вътре като че ли нямаше никого. Минах през терасата с тъмнокафяв парапет и почуках на вратата. Никой не отговори. Погледнах вляво от къщата и тогава нещо привлече вниманието ми. Виждаше се камениста пътека, която водеше към голямата зеленчукова градина на Бил и стигаше до малка тревиста полянка на самото било на склона. Дали нещо в светлината се беше променило?

Вдигнах очи към небето, опитвайки се да разбера какво е станало. Забелязах промяна в светлината на полянката, сякаш слънцето се бе скрило зад облак и после внезапно се бе показало, озарявайки точно тази полянка. Но на небето не се виждаха никакви облаци. Тръгнах към

поляната и открий момичето, седнало на тревата в края ѝ. Тя бе висока и тъмнокоса, облечена в син екип за футбол и когато приближих към нея, изненадана скочи.

– Не исках да ви уплаша – казах аз.

Тя погледна настрани свенливо, както обикновено правят младежите на нейната възраст и аз приклекнах, за да бъда на нивото на очите ѝ и се представих.

Тя ме погледна в очите и погледът ѝ изглеждаше на далеч по-възрастен човек, отколкото очаквах.

– Тук никой не прилага в живота си Откровенията – каза тя.

Останах изненадан от тези думи.

– Какво?

– Откровенията. Никой не ги прилага в живота си.

– Какво имаш предвид? Тя ме изгледа строго.

– Имам предвид това, че не сме ги разбрали напълно. Има още неща, които трябва да узнаем.

– Не е толкова лесно...

Аз млъкнах. Трудно бе за вярване, че едно четиринадесетгодишно момиче ме конфронтира по този начин. За миг ме обхвана ярост. Но после Натали се усмихна – не широко, само леко помръдна устни по един много мил начин. Аз се отпуснах и седнах на земята.

– Убеден съм, че Откровенията са нещо съвсем реално – казах аз. – Не са лесни, нужно е време, за да се разберат и приложат.

Тя не се отказваше от твърденията си.

– Но и в момента съществуват хора, които ги прилагат.

Загледах се в нея.

– Къде?

– В Средна Азия, планината Кунлун. Видях я на картата – тя звучеше много развълнувана. – Трябва да отидем там, много е важно. Става някаква промяна, ти трябва веднага да отидеш там, трябва да видиш какво става.

Докато изричаше тези думи, изразът на лицето ѝ изглеждаше на зрял човек, авторитетен, по-скоро като на четиридесетгодишна жена. Запремигах, защото ми бе трудно да повярвам на очите си.

– Трябва да отидеш там – повтори тя.

– Натали – казах, – не съм сигурен, че правилно те разбирам. Що за място е това там? Тя се загледа настрани.

– Нали каза, че си го видяла на картата. Можеш ли да ми го покажеш?

Тя не отвърна на въпроса ми, изглеждаше разсеяна.

– Колко... Колко е часът? – бавно запита тя, заеквайки.

– Два и петнайсет.

– Трябва да тръгвам.

– Почакай, Натали, това място, за което ми говореше. Аз...

– Трябва да се срещна с отбора – каза тя. – Иначе ще закъснея.

Тя забърза и аз с усилие се опитвах да я настигна.

– Какво е онова място в Азия, спомняш ли си точно къде се намира?

Тя обърна глава назад през рамо и аз видях в очите ѝ само израз на четиринадесетгодишно момиченце, чиито мисли изцяло са ангажирани с нейния футболен мач.

Когато се върнах у дома, бях напълно разсеян. Какво става? Загледах се втренчено в бюрото си, неспособен да се концентрирам. Малко по-късно направих дълга разходка, плувах във вирчето и накрая реших да се обадя сутринта на Бил и да разбере нещо повече за пялата тази загадъчна история. Легнах си рано.

Около три часа сутринта нещо ме събуди. Стаята беше тъмна. Единствената светлина се процеждаше в кранчетата на щорите на прозорците. Вслушах се внимателно, но нищо не успях да чуя, освен обичайните нощни шумове: пресекливия хор на шурците, квакането на жабите във вирчето от време на време и далечния лай на някакво куче.

Помислих си, че трябва да стана и да заключа вратите на къщата – нещо, което рядко правех, но се отказах от това си намерение и реших отново да се опитам да заспя. Вече се унасях в сън, когато хвърлих последен сънлив поглед на стаята и забелязах нещо различно край прозореца. Навън имаше по-силна светлина отпреди.

Седнах на леглото и отново погледнах. Съвсем определено светлината, която се процеждаше около щорите, беше много по-силна. Сложих си един панталон и отидох до прозореца, като погледнах през щорите. Всичко изглеждаше съвсем обичайно. Откъде ли бе дошла тази светлина?

Внезапно чух съвсем леко почукване зад себе си. Имаше някой в къщата.

– Кой е? – попитах, без да се замислям. Никой не отговори.

Излязох от спалнята и отидох в хола, откъдето се минаваше, и отидох в коридора, който водеше към всекидневната. Мислех си да ида до килера и да взема оттам пушката си за змии. После се сетих, че ключът към килера е в чекмеджето на нощното шкафче край леглото ми. Тогава

реших предпазливо да продължа да вървя напред.

Без никакво предупреждение една ръка ме хвана за рамото.

– Шшшт... Аз съм, Уил.

Разпознах гласа му и кимнах. Протегнах се, за да натисна копчето за лампата на стената, но той ме спря, прекоси стаята и погледна навън през прозореца. Наблюдавайки вървежа му, аз си дадох сметка, че има нещо различно в него в сравнение с последния път, в който го бях виждал. Не беше така хармоничен във всичките си движения, чертите му изглеждаха напълно обикновени, ни най-малко не бяха просветлени, както по-рано.

– Какво гледаш? – попитах аз. – Какво има? Уплаши ме до смърт.

Той се върна до мен.

– Трябваше да те видя. Всичко се промени. Върнах се на онова ниво, на което бях.

– Какво имаш предвид? – Той ми се усмихна.

– Предполагам, че всичко следва определен план и трябва да стане така, както става, но вече не съм в състояние да прониквам мисловно в други измерения, както навремето. Мога все още да издигам енергията си до определена степен, но сега съм плътно тук в този свят. – Той погледна настрани за миг. – Имам чувството, че всичко, което направихме, за да разберем Десетото откровение беше само предвкусване, предущане, поглед в бъдещето, каквото е например състоянието близко до смъртта и то вече свърши. Онова, което предстои, трябва да бъде направено тук на земята.

– И аз така или иначе не бих могъл отново да се пренеса в друго измерение – казах аз.

Уил ме погледна в очите.

– Както знаеш, получихме голяма информация за човешката еволюция, за това как да бъдем бдителни и как да се ръководим от своята интуиция и случайността. На всички нас ни се даде правото да получим и задържим трайно една нова визия. Само че ние не можем да я реализираме на нивото, на което сме. Нещо в познанието ни липсва.

Той замълча за миг и после продължи:

– Още не съм сигурен защо това *трябва* да стане така, но се налага да заминем за Азия... Някъде в близост до Тибет. Нещо става там. Нещо, което трябва да узнаем.

Останах изумен. Малката Натали ми беше казала съвсем същото.

Уил се върна при прозореца и се загледа навън.

– Защо непрекъснато гледаш през прозореца? – попитах го аз. – И

защо се промъкна по този начин в къщата? Защо просто не почука на вратата? Какво става?

– Вероятно нищо, – отговори ми той – но днес ми се стори, че ме следят. Не съм съвсем сигурен.

Той отново приближи към мен.

– Не мога всичко да ти обясня сега. Дори и аз самият не разбирам съвсем какво става, но има едно място в Азия, което трябва да открием. Можем ли да се срещнем в хотел „Хималая“ в Катманду на шестнадесети?

– Почакай малко! Уил, аз имам работа тук, която трябва да свърша. Започнал съм...

Уил ме погледна с такъв израз на лицето си, какъвто от бях виждал на лицето на никой друг човек – смесица от приключенски дух и пълна решителност.

– Добре, – каза той – ако не си там на шестнадесети, значи няма да си. Само внимавай, ако решиш да дойдеш, да бъдеш съвършено бдителен. Нещо непременно ще се случи.

Той съвсем сериозно ми даваше право на избор, но беше широко усмихнат.

Извърнах глава. Съвсем не ми беше весело. Никак не исках да се занимавам с всичко това.

Следващата сутрин реших да не казвам на никого, освен на Чарлийн къде смятам да ходя. Единственият проблем беше, че тя бе заминала по работа извън страната и не можех пряко да се свържа с нея. Единственото, което можех да направя, бе да ѝ оставя съобщение по електронната поща.

Отидох при компютъра и го изпратих, като както обикновено се питах доколко дават сигурност връзките по Интернет. Хакерите могат да проникнат дори и в най-сигурните корпоративни и правителствени компютри. Нима можеше да представлява някаква трудност да проследят съобщенията по електронна поща... Особено ако човек си спомни, че Интернет първоначално е бил въведен в употреба от Службите за сигурност като връзка между техните доверени лица в най-големите университети. Дали целият Интернет се следи? Отърсих се от тези мисли и си казах, че това е глупаво. Моето съобщение беше едно сред десетки милиони. Кой можеше да се интересува от него?

Докато стоях пред компютъра, уредих пътуването до Катманду, Непал, така че да пристигна на шестнадесети и да отседна в хотел „Хималая“. Налагаше се да тръгна след два дни, само колкото да мога да

подготвя пътуването си.

Тръснах глава. Донякъде бях очарован от идеята, че ще пътувам за Тибет. Знаех, че това място е едно от най-красивите и загадъчни места в света. Но тази страна бе под репресивната власт на китайското правителство и знаех, че може да бъде опасно място. Възнамерявах да следвам това приключение само дотам, докъдето го смятам за сигурно. Не исках повече да си навличам неприятности и да се вълчиам в неща, които са извън контрола ми.

Уил бе си тръгнал от къщи също така бързо, както пристигна, без да ми каже нищо повече, и в ума ми бликаха какви ли не въпроси. Какво ли знаеше за онова място в близост до Тибет? И защо едно малко момиче трябваше да ми каже да отида там? Уил се държа много предпазливо. Защо? Нямаше и да се помръдна от Катманду, докато не разбере всичко това.

Когато настъпи денят, опитах се да пропътувам с будно съзнание дългите полети до Франкфурт, до Ню Делхи и след това до Катманду, но нищо забележително не се случи. Когато стигнах в хотел „Хималая“, записах се със собственото си име, оставих нещата си в стаята и започнах да се оглеждам, като стигнах до фойето на един ресторант. Седнах в него и зачаках Уил да се появи всеки момент, но нищо такова не се случи. След около час ми хрумна да отида край езерото, тъй че тръгнах да проуча околността. Беше малко студено, но слънцето грееше и аз знаех, че чистият въздух ще ми помогне да се приспособя към тази височина.

Излязох и намерих езерото между двете ел-образни крила на сградата. Там имаше повече хора, отколкото предполагах, макар че някои само разговаряха. Седнах на една от масите и забелязах, че хората наоколо ми, които бяха предимно азиатци и само тук-таме се виждаха европейци, бяха или в голям стрес, или в състояние на носталгия. Гледаха се намръщено, даваха знак на сервитьорите да им донесат още пиене и вестници и избягваха да се гледат в очите.

Постепенно и моето настроение започна да спада. Ето че се бях озовал тук, наблъскан в поредния хотел, след като съм пропътувал половината свят и няма нито едно приятелско лице наоколо ми. Поех си дълбоко дъх и си спомних предупреждението на Уил да бъда бдителен, като си казах, че Уил имаше предвид да наблюдавам дори и най-дребните прояви на синхронност, онези мистериозни съвпадения, които можеха да се проявят за секунди и да тласнат живота на човека в нова посока.

Да може човек да възприема този мистериозен поток означаваше,

както вече знаех, основното преживяване на практика на реална духовност, пряко свидетелство, че нещо по-дълбоко действа отвъд привидностите на човешката драма. Проблемът за мен винаги е бил спорадичният характер на това възприятие. То се появява колкото да ни подлъже, а после също така бързо изчезва.

Огледах се наоколо и погледът ми спря на един висок човек с черна коса, който излизаше през хотелската врата и идваше право към мен. Беше облечен в кафеникави панталони и стилин бял пуловер и носеше свит вестник в ръка. Мина по пътеката между безцелно седящите хора и се настани на една маса точно отясно. Извади вестника си, огледа се и ми кимна с лъчезарна усмивка. После извика келнера и си поръча някаква вода. Изглеждаше азиатец, но говореше много добър английски без забележим акцент.

Когато му сервираха водата, той върна разписката и се зачете във вестника си. Имаше нещо, което веднага привличаше в този човек, но не можех да разбера какво е то. Просто имаше приятно излъчване и маниери и от време на време спираше да чете и се оглеждаше наоколо широко усмихнат. В някакъв момент погледна право в очите един от начумерените господа, който седеше точно пред мен.

Очаквах, че намръщеният мъж веднага ще отклони погледа си, но той отвърна на усмивката на тъмнокосия и те започнаха да бърбят на език, който звучеше като непалски. Даже по едно време се разсмяха. Привлечени от разговора, няколко души от съседните маси проявиха интерес и някой каза отново нещо, което накара всички останали да избухнат в смях.

Загледах се с интерес към онова, което ставаше. Тук има нещо, помислих си. Настроението около мен забележително се промени.

– Божичко – каза тихо чернокосият, като гледаше моята посока. – Виждате ли това?

Аз се огледах. Всички обърнаха поглед към четива та си и той посочи нещо във вестника, като приближи стола си към мен.

– Издадено е още едно изследване на молитвата – добави той. – Това е очарователно.

– И какво се е установило? – попитах аз.

– Изследвали са въздействието на молитвата върху хора, които имат медицински проблеми, и са установили, че пациентите, за които има хора, които се молят редовно, получават по-малко усложнения и се подобряват по-бързо, дори когато не знаят, че за тях се отправят молитви. Не може да съществуват неопровержими доказателства, че

молитвата притежава реална сила, но е установено и още нещо. Установили са, че най-ефективна от всички е молитвата, която е формулирана не като молба и искане, а като утвърждение.

– Не разбирам точно какво искате да кажете – споменах аз.

Той ме погледна с кристалносините си очи.

– Направили са изследване на двата типа молитва. Първият е молба към Бога или Божественото да се намеси и да помогне на болния човек. Вторият е просто утвърждение с вяра, че Бог ще помогне на този човек. Разбирате ли разликата?

– Не съм съвсем сигурен.

– Молитва, която е отправена към Бог да се намеси, предполага, че Бог може да се намеси, но само ако реши да удовлетвори нашата молба. Тя предполага, че ние нямаме друга роля, освен да се помолим. Другата форма на молитвата предполага, че Бог е готов и има волята, но е установил закони на човешкия опит, такива, че удовлетворението на молбата ни зависи до голяма степен от сигурността на нашата вяра, че молбата ни ще бъде удовлетворена. Затова молитвата ни трябва да бъде утвърждаване, което огласява тази наша вяра. В изследването се е доказало, че такава молитва има най-голям ефект.

Кимнах с глава. Започнах да разбирам за какво става дума.

Мъжът се загледа встрани, сякаш си мислеше за нещо, и после продължи.

– Всички велики молитви в Библията са не молби, а утвърждения. Помислете си за Отче наш. В нея се казва: „Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята. Хлябът наш насъщен дай ни днес и прости нашите дългове.“ В тази молитва не се казва „Моля те, Боже, можем ли да получим малко храна?“ и не се казва „Моля те, можем ли да бъдем простени?“ Тя просто утвърждава, че тези неща са на път да се случат и когато с вяра приемаме, че това ще стане, ние предизвикваме то да се осъществи.

Той отново замълча, сякаш очакваше да му задам някакъв въпрос, и продължаваше да се усмихва. Позасмях се леко. Настроението му беше толкова заразително.

– Някои учени твърдят – продължи той, – че тези открития крият и още нещо, нещо, което е от дълбоко значение за всеки жив човек. Те поддържат мнението, че ако нашите очаквания, онова, което приемаме с вяра, прави молитвите ни действени, тогава всеки от нас излъчва сила, излъчва молитвена енергия, която е могъща и я излъчва към целия свят и през цялото време, независимо дали го съзнава или не. Разбирате ли

колко вярно е това?

Той почака моя отговор.

– Ако молитвата е утвърждение, което се основава на нашите очаквания, на нашата вяра, тогава всичките ни очаквания имат молитвен ефект. Ние фактически се молим през цялото време за определено бъдеще за себе си и за останалите, макар и да не осъзнаваме напълно този факт.

Той ме погледна така, сякаш току-що е пуснал бомба.

– Представяте ли си – продължи, – науката доказва твърденията на повечето езотерични мистици от всички религии. Всички те твърдят, че ние оказваме мисловно и духовно влияние върху онова, което ни се случва в живота. Спомнете какво е казано в Писанието, че вяра колкото едно синапено зърно може да премества планини. Ами ако тази способност се окаже тайната на истинския успех в живота, на създаването на истинска човешка общност? – Той присви очи, сякаш знаеше повече от онова, което казва. – Трябва да си дадем сметка за начина, по който се проявява всичко това. Време е.

Аз отвърнах на усмивката на този човек, заинтригуван от неговите думи и все още удивен от това как се бе променило настроението край езерото, когато инстинктивно обърнах поглед вляво, както обикновено правим, когато почувстваме, че някой ни гледа. Улових погледа на един от служителите край езерото, който гледаше към мен от входната врата. Когато очите ни се срещнаха, той бързо отместа поглед и тръгна по коридора, водещ към асансьора.

– Извинете, господине – чух глас зад себе си. Погледнах и разбрах, че е друг от обслужващия персонал.

– Желаете ли нещо за пиене? – попита той.

– Не, благодаря – отвърнах. – Ще почакам малко.

Когато отново обърнах поглед към мъжа в коридора, него вече го нямаше. Огледах се из цялата околност с надеждата да го зърна. Когато най-сетне отпратих поглед вдясно, където седеше чернокосият, установих, че и него също го няма.

Изправих се и попитах мъжа, който седеше на масата срещу мен, дали е видял в коя посока е поел човекът с вестника. Той поклати глава и неучтиво извърна поглед.

Целият следобед по-нататък останах в стаята си. Случилото се край езерото ме обърка. Какъв ли беше този човек, който ми бе говорил за молитвата? Дали се криеше някаква синхронност в тази информация? И за-Що онзи служител гледаше така втренчено към мен?

Къде ли беше Уил?

По здрач след продължителен сън аз отново излязох. Бях решил да мина по улицата на няколко пресечки оттук, където чух един от гостите да споменава, че има открит ресторант.

– Много е близо. И е съвсем спокойно – информира ме очилатият портиер, когато го запитах как да стигна дотам. – Няма да имате никакъв проблем.

Излязох от фойето и се отправих към ресторанта в здрача, като гледах внимателно дали няма да срещна Уил. Улицата беше препълнена с хора и аз трябваше да си пробивам път. Когато пристигнах в ресторанта, ми предложиха малка ъглова маса близо до четирифутова ограда от ковано желязо, която отделяше откритата площ на ресторанта от улицата. Започнах бавно да вечерям, докато си четях английския вестник и останах на масата повече от час.

В един момент почувствах известно напрежение. Отново ми се стори, че някой ме наблюдава, но този път не можах да видя никого. Оглеждах останалите маси, но никой не ми обръщаше дори и най-малко внимание. Станах и надзърнах през оградата към хората на улицата. Нищо. Опитах се да се отърся от това усещане. Платих с чек и се отправих обратно към хотела.

Когато наближих входа, зърнах един човек в края на редица от храсти, който се намираще на двайсетина метра отляво. Погледите ни се срещнаха и той направи крачка към мен. Аз отместих поглед встрани и тъкмо бях готов да мина покрай него, когато си дадох сметка, че това е същият служител, който бях забелязал да ме гледа край езерото, само че сега беше облечен в джинси и обикновена синя риза и носеше гуменки. Изглеждаше около тридесетгодишен и погледът му изразяваше сериозност. Аз побързах да отмина.

– Извинете, господине – повика ме той.

Аз продължих да вървя.

– Моля ви – каза той. – Трябва да говоря с вас.

Аз се отдалечих на още няколко метра, тъй че да мога да виждам портиера и персонала на хотела, след което попитах:

– Какво има?

Той приближи и почти ми се поклони.

– Мисля, че сте човекът, когото съм дошъл да срещна тук. Познавате ли господин Уилсън Джеймс?

– Уил ли? Къде е той?

– Той не може да дойде. Помоли ме аз да се срещна с вас.

Той ми подаде ръка и аз я поех неохотно, като му казах името си.

– Аз съм Ин Долоу – отвърна той.

– Може би сте служител в този хотел? – попитах.

– Не, съжалявам. Един мой приятел работи тук. Аз само взех от него самото, за да огледам района. Исках да видя дали сте дошли.

Огледах го отблизо. Инстинктивно разбирах, че ми казва истината, но защо беше нужна цялата тази потайност? Защо просто не дойде при мен край езерото, за да ме попита кой съм.

– Защо Уил не е могъл да дойде? – попитах аз.

– Не зная със сигурност. Помоли ме да ви срещна и да ви заведе в Ласа. Доколкото разбирам, има намерение да се срещне с вас там.

Загледах се встрани. Нещата започваха да изглеждат опасни. Отново погледнах към него и казах:

– Не зная дали ми се иска да правя това. Защо Уил не ми се обади лично?

– Не зная дали има важна причина – отвърна Ин и направи крачка към мен. – Уил изключително много настояваше да ви заведе при него. Има нужда от вас.

В очите на Ин се четеше молба.

– Дали можем да тръгнем утре?

– Нека да направим така – предложих аз. – Защо да не влезем да си поръчаме по едно кафе и да обсъдим ситуацията?

Той се огледа сякаш се боеше от нещо.

– Моля ви, ще дойда утре сутринта в осем. Уил вече е уредил вашия полет и виза.

Той се усмихна и изчезна преди да мога да протестирам.

В седем и петдесет и пет излязох през вратата на главното фоайе с една-единствена чанта. В хотела се бяха съгласили да съхранят останалите ми вещи. Планът ми беше да се върна в рамките на една седмица – ако, разбира се, не се случеше нещо извънредно, след като тръгнах с Ин. В такъв случай щях да се върна веднага.

Ин беше точен и потегли със старата си тойота. Отправихме се към аерогарата. По пътя се държа сърдечно, но продължаваше да ме моли да не искам повече сведения за това, което става с Уил. Размишлявах дали да му кажа какво ми бе казала Натали за онова мистериозно място в Средна Азия и за онова, което Уил ми съобщи онази нощ в спалнята ми, за да видя как ще реагира Ин. После обаче се отказах от намерението си. По-добре да наблюдавам внимателно Ин, казах си аз, и да видя какво ще стане на летището.

На билетното гише установих, че наистина на мое име е закупен билет за полет до Ласа. Огледах се и се опитах да почувствам каква е работата. Всичко изглеждаше напълно нормално. Ин ми се усмихваше. Беше очевидно в добро настроение. За съжаление жената на гишето съвсем не беше в подобно настроение. Тя говореше съвсем малко английски и бе много претенциозна. Когато ми поиска паспорта, още повече ме подразни и аз ѝ отвърнах троснато. Тя се спря, загледа се в мен така, сякаш имаше намерение да откаже да ми издаде билета. Ин се намеси бързо, поговори с нея със спокоен глас на родния ѝ непалски език. След няколко минути поведението ѝ започна да се променя, тя повече не погледна към мен, но разговаря мило с Ин и даже се разсмя на нещо, което той каза. Няколко минути по-късно ние вече имахме билети и бордови карти и седяхме на малка масичка в кафене недалеч от вратата, през която трябваше да се отправим за самолета. Навсякъде се беше просмукал силен мирис на цигари.

– В теб се таи много гняв – каза Ин. – И ти не използваш енергията си правилно.

Останах изненадан от тези думи.

– Какво имаш предвид?

Той ме погледна добронамерено.

– Имам предвид това, че не направи нищо, за да помогнеш на онази жена на гишето да подобри настроението си.

Веднага разбрах какво имаше предвид. В Перу Осмото откровение описваше метод как да повдигнем енергията на другите, като се съсредоточим върху лицата им по определен начин.

– Ти познаваш ли Откровенията? – попитах аз. Ин кимна и погледна към мен.

– Да – отвърна той. – Но има още какво да се опознае.

– Не е лесно човек да си спомня да захранва другите с енергия – добавих аз в самозащита.

С много предпазлива интонация Ин каза:

– Но ти трябва да си даваш сметка, че така или иначе ти вече влияеш върху нейната енергия със собствената си, независимо дали съзнателно или не. Важното е по какъв начин настройваш собственото си... поле на... на... – Ин се опитваше да намери подходящата английска дума. – Поле на интенция, – каза най-сетне той. – Твоето молитвено поле.

Изгледах го продължително. Ин описваше молитвата така, както преди я бе описал тъмнокосият мъж.

– Какво по-точно искаш да кажеш? – попитах аз.

– Бил ли си някога в помещение с хора, където енергията и настроението са много ниски и изведнъж някой влиза и издига веднага енергията на всички само с това, че е влязъл в стаята? Енергийното поле на този човек върви пред него и докосва всички останали.

– Да – казах аз. – Разбирам какво имаш предвид. Погледът му проникна дълбоко в мен.

– Ако искаш да откриеш Шамбала, ще трябва да се научиш да правиш това съзнателно.

– Шамбала ли? За какво говориш?

Лицето на Ин преbledня и на него се изписа израз на объркване. Той поклати глава, очевидно чувствайки, че е казал повече, отколкото трябва.

– Няма значение – бавно каза той. – Това не е моя работа. Уил трябва да ти обясни.

Редицата от хора се запъти за влизане в самолета и Ин се обърна и приближи към стюардесата, която проверяваше билетите.

Аз напънах ума си, опитвайки се да си спомня откъде ми е позната думата „Шамбала“. Най-сетне си спомних. Шамбала бе митическа общност според тибетския будизъм, въз основа на която са изградени легендите за Шангри-Ла.

Улових погледа на Ин.

– Това място е мит... нали?

Ин подаде своя билет на стюардесата и се отправи по пътеката между редовете.

При полета към Ласа Ин и аз седяхме в различни сектори на самолета, което ми даде време да помисля. Всичко, което знаех, бе, че Шамбала е от голямо значение за тибетските будисти, чиито древни писмени паметници я описваха като свещен град от диаманти и злато, пълен с адепти и ламы – и скрит някъде в обширните необитаеми райони на северен Тибет или Китай. В последно време обаче повечето будисти говореха за Шамбала със символичен език, представяйки я като състояние на духа, а не реално местоположение.

Протегнах ръка и измъкнах една пътна брошура за Тибет от джоба на седалката пред мен, надявайки се да си припомня някоя от географските особености. Разположен между Китай на север и Индия и Непал на юг, Тибет представлява огромно плато с няколко области, които са по-ниски от 6000 фута. На южната му граница се издигат Хималаите, включително връх Еверест, а на северната му граница откъм китайска страна се намира обширната планина Кунлун. Между тези две граници се

намираха дълбоки клисури, буйни реки и стотици квадратни мили каменната тундра. Ако се съди по картата, източен Тибет изглеждаше най-плодородната и най-гъсто населена област, докато северната и западна част изглеждаха необитаеми и планински области с много малко пътища, всичките каменливи.

Очевидно има два основни маршрута в северен Тибет – северният път, който се използва най-вече за минаване на камиони, и южният път, който е разположен в полите на Хималаите и се използва от поклонници от целия регион, които искат да посетят сакралните места на Еверест, езерото Манасаровар и връх Кайлаш и да продължат по-нататък към мистичната планина Кунлун.

Вдигнах поглед от четивото си. Докато летяхме на 35 000 фута височина, започвах да долавям определена промяна в температурата и енергията извън самолета.

Под мен Хималаите издигаха замръзналите си каменни върхове, които бяха обрамчени от ясното синьо небе. Прелетяхме точно над връх Еверест, преминавайки във въздушното пространство на Тибет – земята на снеговете, покрива на света. Това бе народ от търсещи хора, вътрешни пътешественици и когато погледнах надолу към зелените долини и каменливи равнини, обкръжени от планини, аз не можех да не изпитам известно благоговение пред неговата загадъчност. Колко лошо, че в момента този народ бе брутално управляван от едно тоталитарно правителство. Какво ли правех аз тук, питах се.

Обърнах се назад, за да видя Ин, който седеше четири реда зад мен. Тревожеше ме това, че той бе толкова потаен. Отново взех решение да бъда много предпазлив. Нямах да отида по-нататък след Ласа, ако не получа пълно обяснение на това какво става.

Когато пристигнахме на летището, Ин отказа да отговори на всичките ми въпроси, свързани с Шамбала и все повтаряше, че скоро ще се срещнем с Уил и тогава ще науча всичко. Взехме такси и се отправихме към малък хотел близо до центъра на града, където Уил трябваше да ни чака.

Забелязах, че Ин ме наблюдаваше.

– Какво има? – попитах аз.

– Исках само да видя как се приспособяваш към височината – каза Ин. – Ласа е на 2 000 фута над морското равнище. Известно време няма да ти е леко.

Кимнах в знак на благодарност за неговата загриженост, но бях свикнал лесно да се приспособявам към големи надморски височини.

Тъкмо смятах да кажа това на Ин, когато погледът ми бе привлечен от огромна постройка, която приличаше на крепост в далечината.

– Това е дворецът Потала – поясни Ин. – Искаше ми се да го видиш. Той беше зимната резиденция на Да-лай Лама, преди да бъде изпратен в изгнание. В момента е символ на борбата на тибетския народ срещу китайската окупация.

Той отмести поглед и остана смълчан, докато колата спря не точно пред хотела, а на стотина метра надолу по улицата.

– Уил трябва вече да е пристигнал – каза Ин, докато отваряше вратата. – Почакай в таксито, ще ида да проверя.

Вместо да слезе от колата, той се спря и се загледа към входа. Проследих погледа му и аз самият погледнах в тази посока. Улицата бе пълна с тибетци, които се разхождаха, и неколцина туристи, но всичко изглеждаше съвсем обичайно. В този момент погледът ми се спря на един нисичък китаец, който стоеше близо до ъгъла на сградата. Държеше в ръка някакъв вестник, но погледът му внимателно следеше всичко наоколо.

Ин погледна към колите, паркирани на тротоара на отсрещната страна на улицата. Погледът му спря на една стара кафява лимузина, в която седяха няколко мъже, облечени в костюми.

Ин каза нещо на таксиметровия шофьор, който ни погледна нервно в задното огледало и потегли към следващата пресечка. Докато пътувахме, Ин се приведе така, че да не се забелязва от мъжете в колата.

– Какво става? – попитах аз.

Ин пренебрегна въпроса ми и само каза на шофьора да свие вляво и да продължи към центъра на града. Хванах го за ръката.

– Ин, кажи ми какво става, кои са онези мъже?

– Не зная – каза той. – Но Уил не е там. Има едно друго място, където трябва, според мен, да отидем. Внимателно гледай дали не ни следят.

Аз се обърнах назад, докато Ин даде на таксиметровия шофьор още някои указания. Няколко коли приближаваха зад нас, но след това се отклониха. Нямаше и следа от кафявата лимузина.

– Има ли някой зад нас? – попита Ин и се обърна сам да провери.

– Струва ми се, че не – отвърнах аз.

Отново се канех да запитам Ин какво става, когато забелязах, че ръцете му треперят. Вгледах се в лицето му. Беше пребледнял и покрит с пот. Дадох си сметка, че е много уплашен. Видът му беше такъв, че тръпки страх преминаха по цялото ми тяло.

Преди да мога да изрека каквото и да било, Ин посочи на таксиметровия шофьор място, където да паркира и ме изтласка във от колата заедно с багажа ми, като ме поведе надолу в една странична улица и после свърна по тясна алея. След като вървахме около стотина фута, облегнахме се на стената на една сграда и изчакахме няколко минути с очи, приковани към улицата, от която току-що бяхме свърнали насам. Никой от нас не каза нито дума.

Когато се уверихме, че не ни следят, Ин продължи надолу по алеята до следващата сграда и почука няколко пъти. Никой не отговори, но ключът на вратата мистериозно се превъртя отвътре.

– Почакай ме тук – каза Ин, докато отваряше вратата. – Скоро ще се върна.

Той мълчаливо влезе в сградата и затвори вратата. Когато чух, че тя се заключва, бях обхванат отново от паника. „Ами сега?“, помислих си. Ин беше уплашен. Дали не ме бе изоставил тук? Загледах се надолу отвъд алеята към многолюдната улица. Точно от това най-много се страхувах. Явно някой търсеше Ин и може би също и Уил. Нямах никаква представа в какво съм въввлечен.

А може би най-добре е Ин наистина да изчезне, помислих си. Така ще мога да побегна обратно по улицата и да се скрия сред тълпите от хора, докато намеря обратния път за летището. Какво друго бих могъл да сторя освен да се върна у дома? Нямах да ми тежи никаква отговорност да търся Уил или да правя каквото и да било друго в това зловещо приключение.

Вратата внезапно се отвори, Ин се промъкна и излезе навън и вратата бързо отново се заключи.

– Уил е оставил бележка – каза Ин. – Хайде да вървим.

Продължихме още известно време надолу по алеята и се скрихме между два големи варела за смет, където Ин отвори плика и извади бележката. Наблюдавах го, докато четеше. Лицето му като че ли още повече преbledня. Когато свърши, той ми подаде бележката.

– Какво пише? – попитах аз, като я взех от ръката му. Разпознах почерка на Уил, докато четях:

Ин, убеден съм, че ни е позволено да влезем в Шамбала, но аз трябва да отида пръв. Изключително важно е да преведеш нашия американски приятел колкото се може по-близо. Знаеш, че даकिनите ще те водят по пътя.

Уил

Погледнах Ин, който отвърна на погледа ми и после се извърна настрани.

– Какво означава това „позволено ни е да влезем в Шамбала“? Може би има предвид това във фигуративен смисъл? Нали не си мисли, че Шамбала е реално място?

Ин гледаше към земята.

– Разбира се, че Уил смята Шамбала за реално място – промълви той.

– Ами ти? – попитах аз.

Той извърна поглед встрани. Изглеждаше така, сякаш бе понесъл на плещите си целия товар на света.

– Да... да... – каза той, – само че е невъзможно за повечето от хората дори да си представят това, а още по-малко пък да проникнат там. Ти и аз със сигурност не можем...

Гласът му постепенно се загуби в тишината.

– Ин – обърнах се аз към него, – ти си длъжен да ми кажеш какво по-точно става тук. Какво прави Уил? Какви са онези мъже, които забелязахме при хотела?

Ин ме изгледа за момент, а после каза:

– Мисля, че са китайски разузнавачи.

– Какво?

– Не зная какво правят тук. Очевидно са вдигнати на крак от цялата активност и приказки, свързани с Шамбала. Мнозина от ламите тук си дават сметка, че нещо се променя в това свято място. Този проблем много се обсъжда.

– Какво се променя? Кажете ми. Ин си пое дълбоко дъх.

– Искате ми се Уил да ти обясни това, но предполагам, че при настоящото положение трябва аз да се опитам. Трябва да разбереш какво представлява Шамбала. Хората там са живи човешки същества, родени в това свято място, но те са на по-високо еволюционно стъпало. Те помагат да се съхрани нивото на енергия и визията на целия свят.

Погледнах настрани, мислейки си за Десетото откритие.

– Може би това са някакъв вид духовни водачи?

– Не така, както си го представяш – отвърна Ин. – Те не са както са членовете на нашето семейство или други души от отвъдното, които ни помагат от онова измерение. Това са човешки същества, които живеят тук на тази планета. В Шамбала съществува необичайна общност от хора, които живеят на по-висше стъпало на развитие. Те създават образец за останалата част от света, който в края на краищата трябва да се

постигне.

– Къде се намира това място?

– Не зная.

– А познаваш ли някой, който го е виждал?

– Не. Когато бях момче, учех при един велик лама, който заяви един ден, че отива в Шамбала и след няколко дни празненство напусна света.

– А дали е стигнал там?

– Никой не знае. Изчезна и никой повече не го видя в Тибет.

– Тогава никой не може да знае реално дали съществува или не.

Ин остана смълчан известно време, а после каза:

– Съществуват легенди...

– Чии са тези легенди?

Той ме изгледа. Сигурен бях, че не може да говори поради някакъв закон за пазене на мълчание.

– Не мога да ти кажа това. Само ръководителят на нашата общност лама Ригден може да реши да ти го съобщи.

– Какви са тези легенди?

– Мога да ти кажа само следното: легендите са оставени от хора, които са се опитвали да проникнат в Шамбала в миналото. Това са древни легенди от векове наред.

Ин се канеше да каже още нещо, но някакъв шум от улицата привлече вниманието ни. И двамата се загледахме, но не можахме да видим никого.

– Почакай ме тук – каза Ин.

Отново почука на вратата и се изгуби вътре. Появи се също така бързо и се отправи към стар ръждив джип, покрит с прокъсано платно. Отвори вратата и ми махна да вляза.

– Хайде, трябва да побързаме.

2

ЗОВЪТ НА ШАМБАЛА

Ин подкара колата на излизане от Ласа, а аз мълчах, загледан към планините. Питам се какво ли е искал да каже Уил с онази своя бележка. Защо ли е решил да отиде в Шамбала сам? И кои са тези дакини? Тъкмо смятах да попитам Ин, когато една китайска военна камионетка пресече кръстовището точно пред нас.

Когато видях това, останах крайно изненадан и ме заля вълна от напрежение и тревога. В какво се бях замесил? Току-що бяхме срещнали ръководителите на разузнавателния отряд пред хотела, където трябваше да се срещнем с Уил. Те сигурно търсеха именно нас.

– Почакай една минута, Ин – казах аз. – Предпочитам да се върна на аерогарата. Всичко това ми се струва твърде опасно.

Ин ме погледна ужасен.

– Ами Уил? – каза той. – Нали прочете бележката. Той се нуждае от теб.

– Да, но той е свикнал с подобни неща. Аз не съм сигурен, че би се съгласил да се излагам по този начин на опасност.

– Но ти вече си в опасност. Трябва да се измъкнем от Ласа.

– Накъде вървим? – попитах аз.

– При лама Ригден в манастира близо до Шигатце. Ще стигнем късно вечерта.

– Там има ли телефон? – попитах.

– Да – отвърна Ин. – Предполагам, че работи. Кимнах и Ин се обърна напред, за да съсредоточи цялото си внимание върху пътя.

Това е добре, помислих си. Няма да е лошо да се махнем колкото се може по-далеч отук и после мога да уредя завръщането си у дома.

В продължение на часове колата се тръскаше по недобре асфалтираната магистрала, минавайки покрай камионетки и стари коли по целия път. Гледката представляваше смесица от грозни индустриални сгради и комплекси в съчетание с красиви местности. Доста след като се стъмни, Ин свърна в двора на малка каменна сграда. Едно голямо и рунтаво куче бе вързано встрани от гаража вдясно и лаеше яростно насреща ни.

– Това ли е къщата на лама Ригден? – попитах аз.

– Не, разбира се, че не – отвърна Ин. – Аз познавам хората тук. Можем да вземем малко храна и гориво, защото ще са ни нужни. Веднага

ще се върна.

Загледах се след Ин, който се изкачи по широките стъпала и почука на вратата. Възрастна тибетка излезе и веднага се хвърли в прегръдките на Ин. Той посочи към мен усмихнат и каза нещо, което не можах да разбера. Махна ми и аз излязох от колата и влязох в къщата.

Малко след това се чу слаб шум на спирачки на кола отвън. Ин скочи, прекоси стаята и дръпна завесите, за да погледне. Аз заставах точно зад него. В мрака успях да зърна само една черна кола без номера, спряла от едната страна на пътя на стотина метра от нас на разнебитеното платно.

– Кой е това? – попитах.

– Не зная – отвърна Ин. – Бързо излез и внеси багажа.

Погледнах го въпросително.

– Всичко е наред – успокои ме той, – иди да вземеш багажа, но побързай.

Излязох и отидох до джипа, опитвайки се да не поглеждам към колата в далечината. Пресегнах се през отворения прозорец, взех си чантата и торбата на Ин и бързо влязох обратно в къщата. Ин гледаше през прозореца.

– О, Господи – внезапно прошепна той, – те идват.

Фаровете на колата ослепително блестяха в прозореца, докато колата се насочи към къщата. Ин взе своята торба в една ръка и ме поведе през задната врата в мрака.

– Трябва да минем по този път – викна ми Ин и ме поведе по една пътека към група от каменливи хълмове. Погледнах назад към къщата и за мой ужас видях как цивилни агенти излизат от колата и обкръжават дома. Една друга кола, която дори не бяхме забелязали, обиколи къщата от другата страна и още няколко души изскочиха от нея и започнаха да тичат по склона вдясно от нас. Знаех, че ако продължим да вървим в посоката, в която бяхме тръгнали, те щяха да се изпречат на пътя ни само след минути.

– Почакай, Ин – прошепнах му аз. – Те ще ни изпреварят.

Той спря и приближи лице до моето в мрака.

– Свърни вляво – каза ми. – Ще минем покрай тях. Още докато говореше, аз забелязах как и другите агенти бягат в същата посока. Ако продължим да вървим по пътя, посочен от Ин, те щяха със сигурност да ни видят.

Отправих поглед към най-стръмната част на склона. Нещо привлече погледа ми: една смътна следа се очертаваше видимо по-светла.

– Не, ще трябва да тръгнем право нагоре – инстинктивно казах аз и се насочих в тази посока. Ин ме последва първоначално бавно, после забърза след мен. Едва си проправяхме път между камъните, докато агентите приближаваха отдясно.

На върха на хълма един агент, изглежда, беше ни изпреварил и стоеше изправен между два огромни камъка. Цялата околност покрай нас продължаваше да бъде осезаемо по-светла. Мъжът беше на не повече от тридесет фута разстояние и гледаше в посока, в която ясно можеше да ни види. И в този момент, както приближаваше границата на това леко озарение, само секунди преди да ни забележи, той рязко спря, пак тръгна напред, после спря отново, сякаш изведнъж му беше хрумнало нещо друго и без повече колебание се обърна назад и побягна надолу по хълма.

Само след няколко мига аз попитах шепнешком Ин дали смята, че агентът ни е видял.

– Не – отвърна Ин, – струва ми се, че не. Хайде. Изкачвахме се нагоре по хълма още около десет минути преди да спрем на една скална урва, за да погледнем назад към къщата. Виждаха се още повече полицейски коли, които се изкачваха нагоре по пътя. Една от тях бе по-стар модел с мигаща червена светлина. Тази гледка ме изпълни с ужасен страх. Не можеше да има никакво съмнение вече, че тези хора ни преследват.

Ин гледаше с тревога към къщата и ръцете му отново се бяха разтреперили.

– Какво ще сторят на твоята приятелка? – попитах ужасен от онова, което той би могъл да ми отговори.

Ин ме погледна със сълзи и ярост в очите и после ме поведе нагоре по хълма.

Вървахме още няколко часа, като си проправяхме път на светлината на четвъртината луна, която от време на време се затъмняваше от облаци. Искаше ми се да разпитам Ин за легендите, за която спомена, но той остана сърдит и начумерен. На върха на хълма спря и заяви, че трябва да починем. Аз седнах на един камък наблизо, докато той се отдалечи в мрака на около дванайсетина фута и застана гърбом към мен.

– Защо си толкова сигурен – попита ме той без да се обърне към мен, – че трябва да се изкачваме право нагоре по хълма?

Поех си дълбоко дъх.

– Стори ми се, че тази област е по-светла по някакъв начин. Нещо ми подсказа, че трябва да тръгнем насам – колебливо отвърнах.

Той се обърна, приближи и седна на земята срещу мен.

– Виждал ли си нещо подобно и преди?

Опитах се да се отърся от безпокойството си. Сърцето ми беше така силно, че аз едва можех да говоря.

– Да, виждал съм – отвърнах. – Няколко пъти ми се е случвало напоследък.

Той извърна глава и остана смълчан.

– Ин, разбираш ли какво става?

– Легендите биха казали, че ни се оказва помощ.

– Помощ от кого?

– Той отново погледна встрани.

– Ин, кажи ми всичко, което знаеш за това. Той не отвърна.

– Дали са дакините, за които Уил споменава в своята бележка?

Все още не получавах отговор. В мен се надигна гняв.

– Ин! Кажи ми каквото знаеш.

Той бързо се изправи и ме стрелна с очи.

– Забранено е да се говори за някои неща. Не разбираш ли? Дори и споменаването на тези същества произволно може да направи така, че човек да онемее и ослепее за години наред. Това са пазителите на Шамбала.

Той приближи до една плоска скала, постла сакото си и се излегна.

Аз също се чувствах изтощен и не можех да мисля.

– Трябва да поспим – каза Ин. – Моля те, остави за утре, тогава ще узнаеш повече.

Останах загледан в него още малко, после легнах на скалата, на която бях седнал, и потънах в дълбок сън.

Събудих се от струя светлина, която се надигаше между два снежни върха в далечината. Огледах се и разбрах, че И н е изчезнал. Претърсих околността. Цялото тяло ме болеше. Ин никъде не се виждаше.

По дяволите, казах си. Нямаше начин да разбера къде съм. Обзе ме силна тревога. Почаках трийсет минути, загледан към кафявите скалисти хълмове с малки долчинки, покрити със зелена трева, но Ин не се върна. Тогава се изправих и за първи път забелязах, че долу по склона на около четиристотин фута разстояние имаше каменлив път. Взех си чантата и се запусках по скалите, докато стигнах пътя и се отправих на север. Доколкото си спомнях, това бе посоката, която щеше да ме върне обратно в Ласа.

Не бях изминал и половин миля, когато забелязах четири-пет човека на по-малко от стотина крачки зад мен, които се бяха отправили в

същата посока. Веднага свърнах от пътя и се заизкачвах нагоре по скалите, тъй че да се скрия, но да мога да наблюдавам минаващите. Когато те приближиха, разбрах, че това е семейство от един старец, мъж и жена на около тридесетгодишна възраст и двама юноши. Те носеха големи чанти и по-младият мъж дърпаше количка с багажа. Приличаха на бегълци.

Помислих си да приближа и да открия накъде са се запътили, но се отказах от намерението си. Страхувах се, че по-късно биха могли да съобщят за мен и ги оставих да отминат. Почаках още двайсетина минути и после предпазливо тръгнах в същата посока. В продължение на две мили пътят се виеше сред ниски скалисти хълмове и плата, докато в далечината на върха на един от хълмовете забелязах манастир. Отклоних се от пътя и се заизкачвах по скалите, докато се намерих на около двеста ярда под манастира. Той бе изграден от тухли с песъчлив цвят и имаше плосък покрив, боядисан в кафяво. Имаше две крила от двете страни на основната сграда.

Не забелязвах никой да се движи и първоначално си помислих, че мястото е пусто, но после входната врата се отвори и забелязах един монах, облечен в яркочервена роба, който излезе и започна да работи в близката градина около едно самотно дърво вдясно от сградата.

Изглеждаше съвсем безобиден и аз реших да изпробвам шанса си. Върнах се обратно на каменивия път, прекосих го, направих един голям завой отляво и най-сетне доближих до манастира. Внимателно продължих по пътя, като спрях само за да си сваля анорака. Слънцето вече печеше силно и беше необичайно топло.

След около миля се изкачих на билото на неголяма височина по пътя и чух някакъв шум. Скочих сред скалите и се заслушах. Първоначално си мислех, че е птица, но постепенно разбрах, че е човек, който говори в далечината. Кой ли беше това? Много предпазливо се промъкнах през скалите и се намерих високо на пътя, след което надникнах към малка долчинка долу. Сърцето ми застина. Под мен на каменистия кръстопът бяха паркирали три военни джипа. Може би десетки войници бяха обкръжили местността и пушеха цигари и си приказваха. Отдръпнах се и се сниших и така продължих по пътя, по който бях дошъл, докато намерих място, където можех да се скрия между две високи скали.

Оттам успях да чуя нещо друго в далечината отвъд пътната блокада. В началото беше като ниско хъркане, а после един бръмчаш звук, който успях да разпозная. Беше хеликоптер.

Обзет от паника, побягнах сред скалите, колкото можех по-бързо,

за да се отдалеча от пътя. Пресеях малко поточе и се подхлъзнах, тъй че панталоните ми се намокриха до коляно. Отново изскочих и побягнах, но се подхлъзнах на един от камъните и се търкулнах надолу по хълма. Скъсах си панталоните и си ожулих крака. Опитах се отново да си стъпя на крака и продължих да тичам, търсейки по-добро място, където да се скрия.

Хеликоптерът приближаваше и аз скочих на малка височинка и погледнах назад, когато някой ме сграбчи и ме издърпа долу в малка падина. Беше Ин. Лежахме съвършено неподвижни, докато големият хеликоптер прелетя точно над нас.

– Това е марка 3–9 – каза Ин. На лицето му бе изписана паника и аз можех да се обзаложа, че беше направо бесен.

– Защо си тръгна от мястото, където останахме да ношуваме? – почти ми извика той.

– Ти ме остави! – отвърнах аз.

– Бях се отдалечил за не по малко от час, трябваше да ме почакаш.

Страхът и гневът ме накараха да избухна.

– Да те почакам ли? Защо не ми каза къде отиваш? Още преди да довърша думите си, чух как хеликоптерът се обръща в далечината.

– Какво смяташ да правим? – попитах Ин. – Не можем да останем тук.

– Ще се върнем в манастира – отвърна той. – Там бях преди.

Кимнах, после се изправих и се загледах, за да видя къде е хеликоптерът. За щастие той се отдалечаваше на север. В същото време нещо друго привлече погледа ми. Беше монахът, който и по-рано бях видял. Той се спускаше надолу към рова, приближавайки към нас.

Когато дойде, каза нещо на Ин на тибетски език, после погледна към мен.

– Моля, заповядайте – каза той на английски, хвана ме за ръката и ме издърпа, тръгвайки към манастира.

Когато пристигнахме, влязохме през една странична врата и минахме покрай много тибетци, които бяха застанали с торби и различни свои вещи. Някои от тях изглеждаха много бедни. Стигнахме до главната сграда на манастира и монахът отвори голяма дървена порта и ни въведе в антрето, където се бяха събрали още тибетци. Ние минахме покрай тях и аз разпознах една от групите. Беше семейството, което бе минало покрай мен по пътя по-рано. Те ме погледнаха с топлина в погледа.

Ин видя, че гледам към тях и ме попита защо. Обясних му, че съм ги видял на пътя.

– Срещнал си ги, за да те доведат дотук – каза Ин. – Но си бил прекалено уплашен, за да последваш синхронността.

Той строго ме изгледа и продължи след монаха, който ни отведе в малък кабинет с шкафове за книги и бюра и няколко молитвени колела. Седнахме около украсена с дърворезба маса, където монахът и Ин проведоха дълъг разговор на тибетски.

– Позволете ми да видя крака ви – каза друг монах на английски, който се появи зад нас. Той носеше малка кошничка, пълна с бели бинтове и няколко шишенца с капкомери. Лицето на Ин просветна.

– Вие двамата познавате ли се? – попитах аз.

– Моля, аз съм Джампа – каза монахът и ми подаде ръка, като леко се поклони.

Ин се наведе към мен.

– Джампа е бил заедно с лама Ригден в продължение на десет години.

– Кой е лама Ригден?

Джампа и Ин се спогледаха, сякаш не бяха съвсем сигурни каква информация могат да споделят с мен. Накрая Ин каза:

– Споменах ти по-рано за легендите. Лама Ригден разбира легендите по-добре от всеки друг човек. Той е един от най-големите специалисти по въпросите на Шамбала.

– Разкажете ми какво точно стана – каза Джампа, като се обърна към мен, докато нанасяше някакъв мехлем по смазания ми крак.

Обърнах поглед към Ин, който ми кимна в знак, че трябва да разкажа.

– Необходимо е да представя случилото се с вас на лама Ригден – обясни Джампа.

Аз му разказах всичко станало от момента, в който пристигнахме в Ласа. Когато свърших, Джампа ме погледна.

– А преди идването ви в Тибет? Какво беше тогава? Разказах му за дъщерята на съседа си и за Уил. Дватамата с Ин се спогледаха.

– Какво мислите за случилото се? – попита Джампа.

– Мисля, че загазих доста – казах аз. – Имам намерение да се отправя за аерогарата.

– Не, нямах предвид това – бързо каза Джампа. – Тази сутрин, когато открихте, че Ин си е тръгнал, какво беше вашето отношение, състоянието на съзнанието ви?

– Бях уплашен. Знаех, че китайците ще стигнат до мен само след минути. Опитвах се да измисля как най-бързо да стигна обратно в Ласа.

Джампа се обърна и погледна към Ин смръщил вежди.

– Той нищо не знае за молитвените полета. Ин поклати глава и извърна поглед настрани.

– Разисквахме този въпрос – казах аз – но не съм сигурен, че разбирам какво е неговото значение. Какво знаете за онези хеликоптери? Дали бяха изпратени да ни търсят?

Джампа само се усмихна и ми каза да не се безпокоя, защото тук съм на сигурно място. Прекъснаха ни неколцина други монаси, които донесоха супа, хляб и чай. Нахранихме се, умът ми се проясни и аз започнах да обмислям ситуацията. Искях да зная всичко, което става, и то веднага.

Погледнах Джампа решително и той отвърна на погледа ми с дълбока сърдечност.

– Зная, че имате много въпроси – каза той. – Ще ви кажа всичко, което мога. Ние сме специална духовна общност тук, в Тибет. Това не е типична общност. В продължение на векове сме живели с вярата, че Шамбала е реално място. Освен това пазим познанието за легендите и мъдрост, която се предава от уста на уста и е стара колкото Калачакра, която е посветена на интеграцията на истината на всички религии.

– Много от нашите ламы са във връзка с Шамбала чрез своите сънища. Преди няколко месеца вашият приятел Уил започна да се появява в сънищата на лама Ригден за Шамбала. Не дълго време след това Уил бе доведен в този манастир. Лама Ригден се съгласи да се срещне с него и установи, че Уил също има сънища за Шамбала.

– Какво му каза Уил? – попитах аз. – Къде отива? Той поклати глава.

– Боя се, че ще трябва да почакате, за да видите дали лама Ригден сам ще ви даде тази информация.

Погледнах към Ин и той се опита да ми се усмихне.

– Ами какво ще кажете за китайците? – попитах Джампа. – Какво общо имат те с всичко това?

Джампа сви рамене.

– Не знаем. Може би са подразбрали нещо за онова, което става.

Кимнах.

– Има и още нещо – допълни Джампа. – Явно във всички сънища се появява още един човек. Това е един американец.

Джампа замълча и леко ми се поклони.

– Приятелят ви Уил не беше съвсем сигурен, но предположи, че това сте вие.

След като се изкъпах и смених дрехите си в стаята, която Джампа ми предложи, аз излязох в задния двор. Няколко монаси работеха в зеленчуковата градина така, сякаш китайците нямаха никакво значение. Аз погледнах към планините и добре огледах небето. Никъде не се виждаха хеликоптери.

– Искаш ли да поседнеш ей на онази пейка? – чу се зад мен глас. Обърнах се и видях Ин, който излизаше през вратата.

Кимнах и ние се изкачихме по терасите, засадени с декоративни растения и зеленчуци. Стигнахме място за сядане, което бе обърнато към богато украсено будистко светилище. Огромна планинска верига обрамчваше хоризонта зад нас, но на юг оттук се откриваше панорамна гледка на цялата околност на мили разстояние. Мнозина вървяха по пътищата или дърпаха колички.

– Къде е лама Ригден? – попитах аз.

– Не знам – отвърна Ин. – Още не е дал съгласието си да се срещне с теб.

– Защо?

Ин поклати глава.

– Не зная.

– Мислиш ли, че той знае къде се намира Уил?

Отново Ин поклати глава.

– Смяташ ли, че китайците продължават да ни търсят? – попитах аз.

Ин само сви рамене и се загледа в далечината.

– Съжалявам, че енергията ми толкова е спаднала – каза той. – Моля те, не позволявай да ти повлияе. Просто гневът ме е обладал. От 1954 година насам китайците систематично правят всичко, за да унищожат тибетската култура. Погледни онези хора, които минават отсреща. Мнозина от тях са фермери, които са изхвърлени от родните си места заради икономическите инициативи, предприемани от китайците. Други са номади, които гладуват, защото китайската политика е осуетила начина им на живот.

Той сви и двата си юмука.

– Китайците вършат същото, което Сталин е извършил в Манджурия, преселвайки там хиляди чужденци, в случая етнически китайци в Тибет, за да променят културния баланс и да наложат китайския начин на живот. Те ни заставят да се преподава в училищата само на китайски език.

– Защо онези хора пред вратите на манастира са дошли тук? – попитах аз.

– Лама Ригден и монасите правят всичко възможно, за да помогнат на бедните, които са в най-тежко положение поради унищожаването на тяхната култура. Затова китайците са го оставили на мира. Той помага да се решават проблемите, без да агитира населението срещу тях.

Ин изрече тези думи с известно леко възмущение срещу ламата, но веднага се извини.

– Не, нямах намерение да кажа, че ламата съдейства на китайците. Просто онова, което китайците вършат, е отвратително – той отново сви юмруци и удари колене. – Мнозина първоначално си мислеха, че китайското правителство ще зачита тибетския начин на живот и ние бихме могли да съществуваме в рамките на китайската нация, без да загубим всичко, но правителството е твърдо решено да ни унищожи. Това вече става ясно и ние трябва да започнем да се съпротивляваме.

– Имаш предвид това да окажете въоръжена съпротива? – попитах аз. – Ин, знаеш, че по този начин не можете да спечелите.

– Зная, зная – каза той. – Така се гневя, когато мисля какво правят. Един ден войните на Шамбала ще излязат и ще унищожат тези зли чудовища.

– Какво?

– Това е пророчество, разпространено сред моя народ – той ме погледна и тръсна глава. – Зная, че трябва да овладее този свой гняв. Той свива молитвеното ми поле.

Той рязко стана и добави:

– Ще ида да попитам Джампа дали вече е говорил с ламата. Моля, извини ме.

Той леко се поклони и тръгна.

Известно време аз останах загледан към този тибетски пейзаж и се опитвах да разбера какви вреди е нанесла китайската окупация. В някакъв момент дори ми се стори, че чувам още един хеликоптер, но беше твърде далеч и не можех да бъда сигурен. Знаех, че гневът на Ин е оправдан и няколко минути размишлявах за политическата ситуация в Тибет. Отново си помислих, че трябва да попитам за телефон и се чудех дали ще бъде трудно да позвъня оттук в чужбина.

Канех се да стана и да вляза в сградата, но изведнъж разбрах, че се чувствам изключително изморен. Поех си няколко пъти дълбоко дъх и се опитах да съсредоточа вниманието си върху красотата наоколо. Заснежните планини и зелените и кафяви цветове на околния пейзаж бяха ярки и красиви. Небето бе дълбоко синьо и само няколко облака се виждаха на хоризонта на запад.

Когато се огледах, забелязах двама монаси няколко тераси надолу под мен, които съсредоточено гледаха в посока към мен. Обърнах се зад себе си да проверя дали има нещо, но не забелязах нищо необичайно. Усмихнах им се.

След няколко минути един от монасите се изкачи по каменните стъпала, понесъл кошче с ръчни сечива. Когато стигна до мен, той учтиво ми кимна и започна да чисти плевелите от цветните лехи на двайсетине фута от мен вдясно. След още няколко минути при него дойде и друг монах и също започна да копае. От време на време те вдигаха поглед към мен изпитателно и почитателно ми кимваха.

Поех си още веднъж дълбоко дъх и отново съсредоточих вниманието си в далечината, като се замислих над думите на Ин във връзка с неговото молитвено поле. Той бе загрижен, че гневът, който изпитваше към китайците, срива енергията му. Какво ли имаше предвид?

Изведнъж почувствах топлината на слънцето и усетих неговото лъчение по-осезателно. Почувствах уми-ротворение, каквото не бях изпитвал от идването си тук. Поех си още веднъж дълбоко дъх с притворени очи и усетих и нещо друго, един необикновено приятен аромат, като от букет цветя. Първата ми мисъл беше, че монасите са откъснали няколко цвята от лехата, където работеха, и са ги оставили близо до мен.

Отворих очи и се огледах, но нямаше цветя наоколо ми. Помислих си, че може би лекият ветрец е довял аромата, но нямаше никакъв вятър. Забелязах, че монасите бяха оставили сечивата си и съсредоточено гледаха към мен с широко отворени очи и полуоткрехнати устни, сякаш виждаха нещо странно. Отново се обърнах и погледнах назад, като се опитвах да разбера какво става. Когато забелязаха, че са ме обезпокоили те бързо си събраха сечивата и кошчетата и почти побягнаха надолу по пътеката към манастира. Проследих ги с поглед, гледайки как червените им мантии се издуват и плющят, докато те хвърлиха поглед назад към мен, за да видят дали ги наблюдавам.

Щом се спуснах по пътеката надолу и влязох в манастира, разбрах, че има нещо особено. Всички монаси се суетяха наоколо и си шепнеха един на друг.

Минах през коридора и отидох в собствената си стая. Имах намерение да попитам Джампа дали мога да използвам телефона. Настроението ми бе по-добро, но отново си задавах въпроса дали проявявам достатъчно чувство за самоъсъхранение. Все повече се оплитях в това, което ставаше тук, вместо да се опитам да напусна тази страна. Кой можеше да каже какво ще ми направят китайците, ако ме хванат? Дали знаят

името ми? Можеше даже да е твърде късно, за да напусна страната със самолет.

Канех се да стана и да потърся Джампа, когато той нахлу в стаята ми.

– Ламата се съгласи да се срещне с вас – каза той. – Това е голяма чест. Не се тревожете, той говори съвършено английски.

Аз кимнах, макар че бях малко неспокоен. Джампа застана на вратата в очакване.

– Аз ще ви придружа още сега – каза той. Изправих се и последвах Джампа, който ме преведе през една много голяма стая с високи тавани в една по-малка от другата страна.

Пет-шест монаси държаха молитвени колела и бели шарфове и гледаха изпълнени с очакване, когато ние минахме в предната част на стаята и седнахме. Ин ми помахаше от далечния ъгъл.

– Това е нашата приемна зала – поясни Джампа.

Вътрешността на стаята бе облицована с дърво и боядисана в светлосиньо. Ръчно изработени фрески и мандали украсяваха стените. Ние почакахме няколко минути и тогава ламата влезе. Той бе по-висок от повечето от монасите, но бе облечен в червена мантия също като всички останали. След като погледна към всеки в стаята много бавно, той повика Джампа да дойде напред. Те докоснаха челата си и той прошепна нещо в ухото на Джампа.

Джампа веднага се обърна и направи знак на останалите монаси да го последват и да излязат от стаята. Ин също тръгна да излиза, но на излизане хвърли поглед към мен и ми кимна леко в знак на подкрепа на предстоящия ми разговор. Мнозина от монасите ми подадоха шарфовете си и ми кимнаха изпълнени с вълнение.

Когато стаята се изпразни, ламата ми махна да дойда напред и да седна на малко столче без облегалка от дясната му страна. Аз леко се поклоних, излязох напред и седнах.

– Благодаря, че се съгласихте да се срещнете с мен – казах аз.

Той кимна и се усмихна, като продължително ме изгледа.

– Мога ли да ви попитам за своя приятел Уилсън Джеймс? – поисках да узная най-сетне аз. – Знаете ли къде се намира?

– Какво е вашето разбиране за Шамбала? – попита на свой ред ламата.

– Винаги съм мислел, че това е въображаемо място, плод на фантазията, нещо като Шангри-Ла.

Той вдигна глава и отвърна категорично:

– Това е реално място на земята, което съществува като част от човечеството.

– Но защо никой досега не е открил къде се намира? И защо толкова много видни будисти говорят за Шамбала като начин на живот, като тип духовност?

– Защото Шамбала наистина представлява начин на съществуване. Съвсем точно за нея може да се говори така. Но тя е и действително местонахождение, където реални хора са постигнали много в този начин на съществуване в тясно общуване един с друг.

– Вие бил ли сте там?

– Не, не, още не съм бил призван.

– Как тогава можете да сте сигурен?

– Защото съм сънувал за Шамбала многократно, както и мнозина други адепти на Земята. Можем да съпоставим сънищата си и те са толкова сходни, че ни дават основание да бъдем сигурни, че това е реално място. И освен това имаме сакрално познание, легендите, които обясняват начина, по който ние сме свързани с тази свещена общност.

– Какъв е този начин, по който сме свързани?

– Трябва да пазим това знание в тайна, докато дойде времето, когато Шамбала ще се открие на всички хора.

– Ин ми каза, че някои вярват, че войните на Шамбала евентуално ще дойдат и ще поразят китайците.

– Гневът на Ин е много опасен за него.

– Значи ли това, че греша?

– Той говори от човешка гледна точка, която вижда поражението винаги като следствие на война и физическа битка. Все още не се знае точно по какъв начин ще се изпълни това пророчество. Ще трябва първо да разберем Шамбала, но знаем, че тази битка ще бъде различна от онези, които познаваме.

Последното твърдение ми се стори енигматично, но начинът, по който говореше, бе изпълнен с такова съп-ричастие, че аз изпитах по-скоро благоговение, отколкото объркване.

– Ние вярваме – продължи лама Ригден, – че времето, когато същността на Шамбала ще стане известна на целия свят, е много близко.

– Лама, откъде знаете всичко това?

– Отново от нашите сънища. Твоят приятел Уил бе тук, за което ти несъмнено си чул. Това сметнахме за важно знамение, защото преди това бяхме го сънували. Той вдъхнал благоуханието и чул словото.

Останах изненадан.

– Какво благоухание? Той се усмихна.

– Онова, което ти самият почувства днес. Изведнъж всичко ми стана ясно. Начина, по който монасите реагираха и решението на ламата да се срещне с мен.

– Ти също си призван – добави той. – Изпращането на благоухание е нещо много рядко. То се е случвало само два пъти в моя живот – веднъж когато бях заедно с учителя си и отново когато твоят приятел Уил беше тук. Сега се случва и с теб. Аз не бях сигурен дали трябва да се срещна с теб или не. Много е опасно да се говори за тези неща по тривиален начин. Чу ли също зова?

– Не – отвърнах аз, – не разбирам какво е това.

– Това е зов, който идва от Шамбала. Просто се вслушвай за един особен звук и когато го чуеш, ще разбереш какво представлява.

– Лама, не съм сигурен, че искам да отивам където и да било. Тук ми се струва много опасно за мен. Китайците, изглежда, знаят кой съм. Мисля, че бих предпочел да се върна в Съединените щати колкото е възможно по-скоро. Можете ли да ми кажете къде бих могъл да намеря Уил? Дали е някъде наблизко?

Ламата поклати глава и изглеждаше много тъжен.

– Не, боя се, че той реши да продължи.

Аз останах смълчан и ламата много дълго просто ме гледаше.

– Има и още нещо, което трябва да знаеш – каза той. – От нашите сънища става съвсем ясно, че без теб Уил няма да оцелее в това преживяване. За да успее, то и ти също трябва да бъдеш там.

Целият бях обхванат от страх и извърнах глава. Не това исках да чуя.

– Легендите твърдят – продължи ламата, – че в Шамбала всяко поколение има определена съдба, която е известна на всички и за която се говори. Същото е вярно и за човешките култури извън Шамбала. Понякога голяма сила и яснота може да се постигне просто като обърнем поглед към храбростта и волята на поколението преди нас.

Питах се какво ли цели с тези думи.

– Жив ли е баща ти? – попита той. Аз поклатих отрицателно глава.

– Почина преди няколко години.

– Служил ли е в Световната война през четиридесетте години?

– Да – отвърнах аз.

– А участвал ли е в битки?

– Да, през по-голямата част от войната.

– Разказвал ли ти е най-опасната ситуация, в която е попадал?

Въпросът му Ме върна към разговорите с баща ми, когато бях младеж. Замислих се за момент.

– Може би десантът в Нормандия през 1944 г. край Омаха бийч.

– А, да – каза ламата. – Гледал съм вашите американски филми във връзка с този десант. Ти гледал ли си ги?

– Да – отвърнах аз. – Много са ме вълнували.

– В тях се разказва за страха и храбростта на войниците – продължи той.

– Да.

– Смяташ ли, че ти би могъл да извършиш нещо подобно?

– Не зная как те са го постигнали.

– Може би за тях е било по-лесно, защото е било призиванието на цялото поколение. На някакво ниво те са чувствали това: онези, които са се биели, онези, които са правели оръжията, онези, които са доставяли храната. Те са спасили света във време на най-голяма и гибелна заплаха.

Той изчака, сякаш очакваше от мен да му задам въпрос, но аз само го гледах.

– Призиванието на твоето поколение е различно – каза той. – Вие също трябва да спасите този свят, но трябва да го направите по различен начин. Трябва да разберете, че вътре във вас има огромна сила, която може да бъде култивирана и разгърната. Една духовна и мисловна енергия, която винаги е била наричана молитва.

– Вече чух за това – казах аз. – Но струва ми се, че не зная как мога да я използвам.

При тези мои думи той се усмихна и се изправи. Погледна ме и присви очи.

– Да – каза той, – зная, но ще се научиш, ще се научиш.

Легнах на походното легло в стаята си и се замислих над всичко онова, което ламата ми беше казал. Той бе прекъснал разговора ни рязко, като бе отклонил всичките ми останали въпроси.

– Върви да починеш сега – казал ми бе той, като позвъни с високо звънче и повика няколко монаси. – Ще поговорим отново утре.

По-късно Джампа и Ин ме накараха да разкажа всичко, което бях говорил с ламата. Но истината бе, че ламата ме остави с повече въпроси, отколкото отговори. Аз все още не знаех къде е отишъл Уил и какво всъщност означава зовът на Шамбала. Всичко ми изглеждаше фантастично и опасно. Ин и Джампа отказаха да дискутират тези въпроси. Прекарахме остатъка от вечерта като се нахранихме и съзерцавахме

пейзажа, след което отидохме да си легнем рано. Сега аз се озовах в стаята си, втрещен в тавана и без да мога да заспя. Мислите кръжаха в главата ми. Възпроизведох мислено всичко, преживяно в Тибет, по няколко пъти и най-сетне се унесох в неспокоен сън.

Сънувах, че тичам сред тълпите на Ласа и търся някакво светилище в един от манастирите. Монасите на вратата само ме погледнаха и затвориха. Преследваха ме войници. Аз тичах по тъмни улици и алеи без никакво надежда, докато в края на една от улиците погледнах вдясно и видях осветено пространство, каквото бях видял и по-рано. Приближих, но светлината постепенно изчезна. Пред мен се отвори врата. Зад ъгъла приближаваха войници и аз се втурнах през вратата и се озовах сред един пейзаж, в който всичко бе покрито с лед...

Стреснах се от този сън. Къде ли се намирах? Постепенно разпознах стаята, станах и приближих до прозореца. На изток едва зазоряваше и аз се опитах да се отърся от съня и да се върна обратно в леглото, но тази идея се оказа напълно безплодна. Събудих се съвсем.

Нахлузих чифт панталони и едно сако и поех надолу по стълбите. Излязох на двора близо до зеленчуковите градини и седнах на една пейка от ковано желязо. Загледах се в посоката, откъдето трябваше да изгрее слънцето и чух някакъв шум зад себе си. Обърнах се и забелязах силуета на мъж, който приближаваше към мен от манастира. Беше лама Ригден.

Изправих се и дълбоко му се поклоних.

– Станал си рано – каза той. – Надявам се, че си спал добре.

– Да – отвърнах аз.

Той приближи и хвърли шепа зърна в езерото за рибите. Водата леко се раздвижи, докато рибите кълвяха храната.

– Какво сънува? – попита той, без да ме погледне. Разказах му за преследването и за това, че съм видял светлината. Той ме погледна учуден.

– Имал ли си подобно преживяване в будно състояние в живота? – попита ме.

– Няколко пъти по време на това пътуване – отвърнах аз. – Лама, какво е всичко това, което се случва?

Той се усмихна и седна на една срещуположна пейка.

– Това е помощта, която оказват дакините.

– Не разбирам. Какви са тези дакини? Уил е оставил на Ин бележка, на която също споменава за дакини, но аз никога не съм чувал за тях преди.

– Те са от духовния свят. Обикновено се явяват в женски образ, но могат да приемат форма такава, каквато пожелаят. На запад са познати като ангели, но са далеч по-загадъчни, отколкото повечето хора си мислят. Боя се, че истински ги познават само онези, които са в Шамбала. Легендите твърдят, че се движат със светлината на Шамбала.

Той замълча и проникателно ме изгледа.

– Реши ли вече дали да откликнеш на зова?

– Не зная как да продължа – отвърнах аз.

– Легендите ще те насочат. Там се казва, че времето за опознаване на Шамбала ще се познае, когато много хора започнат да разбират живота на духовните същества в Шамбала и истината за молитвената енергия. Молитвата не е енергия, която се проявява само когато седнем и решим да се помолим в определена ситуация. Молитвата, разбира се, се осъществява в такива моменти, но тя действа и във всяко друго време.

– Говорите за постоянно молитвено поле, така ли?

– Да. Всичко, което ние очакваме, добро или лошо, съзнателно или неосъзнато, спомага за осъществяването на нашите очаквания. Молитвата е енергия или сила, която се излъчва от нас във всички посоки. При повечето хора, които мислят по обичайните начини, тази сила е много слаба и противоречива, но има и други хора, които, изглежда, са тези, които постигат доста в живота и които са много творчески и преуспяващи. При тях това поле на енергия е силно, макар че то обикновено остава неосъзнато. Повечето от хората, които спадат към тази група, имат силно енергийно поле, защото са израснали в такава среда, в която са се научили да очакват успех и повече или по-малко да смятат, че той им е гарантиран. Те имат силни ролеви модели, които ревностно следват. Ала легендите твърдят, че много скоро всички хора ще узнаят за тази сила и ще разберат, че способността ни да използваме тази енергия може да укрепне и да се разгърне. Разказах ти това, за да ти обясня по какъв начин можеш да откликнеш на зова на Шамбала. За да откриеш това свещено място, трябва систематично да разгръщаш енергията си, докато излъчиш достатъчно творческа сила, за да стигнеш дотам. Действията, чрез които се постига това са разкрити в легендите и включва три важни стъпки. Има и четвърта стъпка, но тя е известна напълно само на живеещите в Шамбала. Ето защо да се открие Шамбала е толкова трудно. Дори ако човек успешно разгърне своята енергия чрез първите три стъпки, той трябва да получи помощ, за да намери пътя за Шамбала. Дакините трябва да му отворят вратата.

– Вие определяте дакините като духовни същества. Означава ли

това, че те са души, които са в отвъдното и действат като наши водачи?

– Не, даकिनите са други същества, които действат, за да пробудят и напътстват хората. Те никога не са приемали човешка форма.

– Значи са също като ангелите? Ламата се усмихна.

– Те са това, което са. Една реалност. В различните религии имат различни имена точно така, както различен е начинът, по който религиите говорят за Бога и за това как хората трябва да живеят, но във всяка религия преживяването на Бога, енергията на любовта е едно и също. Във всяка религия има особен начин, по който се разкрива връзката между Бога и човека и се говори за нея, но Божественият произвор е един. Същото се отнася и за ангелите.

– Означава ли това, че вие не сте строго будисти?

– Нашата духовна общност и легендите, на които се основаваме, се коренят в будизма, но ние защитаваме синтеза на всички религии. Вярваме, че всяка религия притежава своя истина, която трябва да се присъедини към всички останали. Това е възможно да се направи без да се изгуби суверенността или основната истина на дадена религиозна традиция. Аз бих нарекъл себе си също и християнин например, или юдеин, или мюсюлманин. Ние сме убедени, че живеещите в Шамбала работят също за интеграцията на истината на всички религии. Те работят за това в същия дух, както Далай Лама осъществява посвещенията Калачакра, които са познати на всеки с искрено сърце.

Аз само го изгледах, опитвайки се да разбера всичко, за което говори.

– Недей да се опитваш да разбираш всичко това – каза ламата. – Само знай, че интеграцията на истината на всички религии е много важна, ако искаш силата на молитвената ти енергия да се разгърне достатъчно, за да преодолее опасностите, издигнати от онези, които се страхуват, и помни също така, че даकिनите са напълно реални.

– Какво ги кара да ни помагат? – попитах аз. Ламата си пое дълбоко дъх, потънал в размисъл.

Този въпрос, изглежда, бе проблематичен за него.

– През целия си живот съм полагал усилия, за да разбера този въпрос – каза накрая той, – но трябва да призная, че не зная. Смятам, че това е великата тайна на Шамбала и тя няма да бъде разбрана, докато не познаем Шамбала.

– Но нали смятате, че даकिनите ми помагат? – попитах аз.

– Да – уверено отвърна той. – Както помагат и на твоя приятел Уил.

– Ами какво ще кажете за Ин? Каква е неговата роля във всичко

това?

– Ин се запозна с твоя приятел Уил в този манастир. Ин също имаше сънища, свързани с теб, но в различен контекст от моите сънища и тези на другите ламы. Ин е получил образованието си в Англия и е добре запознат със западния манталитет. Той ще бъде твой водач, макар че приема това неохотно, както ти сигурно си забелязал. Това е само защото не иска да подведе никого. Той ще ти бъде водач и ще те заведе до там, докъдето може.

Той замълча и погледна към мен в очакване.

– Ами китайското правителство? – попитах аз. – Какво правят те? Защо толкова много се интересуват от всичко, което става?

Ламата сведе поглед.

– Не зная. Изглежда, са доловили нещо, което става в Шамбала. Винаги са се опитвали да потиснат тибетската духовност, но сега вероятно са открили нашата духовна общност. Трябва да бъдеш много предпазлив. Те предизвикват у нас сериозно безпокойство.

Аз погледнах встрани за момент, като все още размишлявах за китайците.

– Реши ли вече? – попита той.

– Имате предвид дали да тръгна? Той се усмихна съпричастно.

– Да.

– Не зная. Не съм сигурен, че имам смелостта да рискувам да загубя всичко.

Ламата продължи да ме наблюдава и кимна.

– Вие споменахте нещо за предизвикателство спрямо моето поколение – казах аз. – Не го разбрах съвсем.

– Втората световна война, както и Студената война – започна да говори ламата, – бяха предизвикателството към предходното поколение. Големият напредък в технологията постави оръжие за масово унищожение в ръцете на нациите. В своите националистки страсти силите на тоталитаризма се опитаха да завладеят демократичните страни. Тази заплаха щеше да се осъществи, ако обикновените граждани не се бяха борили храбро и загивали в защита на свободата, като по този начин гарантираха успех на демокрацията в света. Но твоята задача сега е различна от тази на твоите родители. Мисията на твоето поколение е различна по самата си същност от тази на поколението от периода на Втората световна война. Те трябваше да се борят срещу една конкретна тирания със сила и оръжие. Вие трябва да се преборите срещу концепциите за война и за врагове изобщо. Но за това се иска далеч повече

героизъм. Разбираш ли? Това, което поколението на вашите родители е направило, е било фактически невъзможно да се направи, но все пак те са били упорити. По същия начин трябва да бъдете упорити и вие. Силите на тоталитаризма не са изчезнали.

Разликата е, че те вече не проявяват себе си посредством нациите, които се стремят да се утвърдят като империи. Силите на тиранията сега са международни и много по-недоловими. Те се възползват от нашата зависимост от технологиите и кредитите и от нашия стремеж към удобство. Поради страх те се стремят да централизират цялото технологическо развитие в ръцете на малцина, така че техните икономически позиции да бъдат гарантирани и бъдещата еволюция на света да остане под контрол.

Да им се противопоставим със сила е невъзможно. Демокрацията сега трябва да бъде защитена със следващата стъпка в еволюцията към свобода. Ние трябва да използваме силата на нашата визия и очакванията, които се излъчват от нас като постоянна молитва. Тази сила е помощта, отколкото хората подозират и ние трябва да я овладеем и да започнем да я използваме, преди да е станало твърде късно. Има признаци, че нещо в Шамбала се променя. Тя е отворена и вечно променяща се.

Ламата гледаше към мен с твърда решителност.

– Ти трябва да откликнеш на зова на Шамбала. Това е единственият начин да отдадеш почит на онова, което предците ти преди теб са направили.

Коментарът му ме изпълни с тревога и безпокойство.

– Какво трябва да направя първо? – попитах аз.

– Завърши процеса на разгръщане на собствената си енергия – отвърна ламата. – Това никак няма да ти бъде лесно поради големия ти страх и гняв, но ако бъдеш постоянен, вратата към Шамбала ще ти се открие.

– Каква врата?

– Да. Нашите легенди разказват, че има няколко врати за влизане в Шамбала: едната е в източните Хималаи в Индия, друга на северозапад на границата с Китай и трета далеч на север в Русия. Знаците ще те изведат към онази, която трябва да следваш. Когато всичко ти се струва загубено, потърси даकिनите.

Докато ламата говореше с мен, Ин излезе навън с багажа ни.

– Добре – казах аз, като се чувствах изпълнен с все по-голям страх и ужас. – Ще се опитам.

Още докато изричах тези думи ми беше трудно да повярвам, че те излизат от собствената ми уста.

– Не се тревожи – каза лама Ригден, – Ин ще ти помогне. Помни единствено, че преди да намериш Шамбала, трябва първо да разгърнеш нивото на енергията, която се излъчва от теб и се разпространява по света. Не можеш да успееш, докато не направиш това. Трябва да овладееш силата на своите очаквания.

Погледнах към Ин и той леко ми се усмихна.

– Време е – каза той.

3

КУЛТИВИРАНЕ НА ЕНЕРГИЯТА

Излязохме от манастира и аз забелязах спрял край пътя кафяв джип, който бе може би на около десет години. Когато приближихме, можех да кажа със сигурност, че е пълен със замразителни камери, кутии със сушена храна, спални чували и тежки връхни дрехи. Няколко резервоара за бензин бяха прикрепени в задната част на джипа.

– Как се е намерило всичко това? – попитах аз. Той ми намигна.

– Отдавна се готвим за това пътуване.

От манастира на лама Ригден, Ин се насочи на север и пътува няколко мили, след което зави с джипа от широкия каменист път и навлезе в тесен планински път, който бе малко по-широк от пътека за пешеходци. Продължихме пътуването си няколко мили без да говорим. Истината бе, че аз не знаех какво да кажа. Бях се съгласил да тръгнем на това пътуване само поради думите на ламата и заради онова, което Уил бе направил за мен в миналото, но вече започвах да съжалявам за това свое решение.

Опитах се да се отърся от страха си и да обмисля всичко, което лама Ригден ми беше казал. Какво имаше предвид, когато говореше, че трябва да овладеем силата на своите очаквания?

Погледнах към Ин. Той се беше съредоточил върху пътя.

– Накъде отиваме? – попитах аз. Без да ме погледне, той каза:

– Това е пряк път, който ще ни изведе на Магистралата на дружба-та. Трябва да вървим на югозапад към Тингри в близост до връх Еверест. Пътуването ще ни отнеме целия ден, а освен това и ще се изкачим на твърде голяма височина.

– Дали е безопасно тук? Ин ме погледна.

– Ще бъдем много предпазливи. Ще трябва да намерим господин Ханх.

– Кой е той?

– Той е човек, който познава най-добре Първото проникновение на молитвената енергия, за което трябва да научиш. Той е от Тайланд и е много добре образован.

Аз поклатих глава и погледнах встрани.

– Не съм сигурен дали разбирам тези проникновения. Какво представяват те?

– Ти знаеш, че притежаваш енергийно поле, нали така? Енергийното поле се излъчва от теб през цялото време.

– Да.

– И сигурно знаеш, че това поле въздейства на онова, което се случва. Знаеш, че то може да бъде както стеснено и слабо, така и разгърнато и силно.

– Да, предполагам, че е така.

– Е, добре, има методи, по които човек може да разгръща и разширява своето енергийно поле, така че да бъде по-творчески и зареден със сили. Легендите разказват, че евентуално всички хора ще се научат как да правят това, но ти трябва да го направиш сега, ако се надяваш да стигнеш Шамбала и да намериш Уил.

– А ти можеш ли вече да осъществяваш тези разгръщания на енергията? – попитах аз.

Ин се навъси.

– Не съм казвал такова нещо.

Аз само го погледнах. И таз хубава! Как мога да се надявам, че ще се науча как да разгръщам енергията си, щом дори и Ин е бил затруднен? Часове наред пътувахме без да говорим, като дъвчехме ядки и зеленчуци. Спряхме само за да налеем бензин. Късно след като се стъмни минахме през Тингри.

– Тук трябва да бъдем много предпазливи – каза Ин, – близо сме до манастира Ронгпху и базовия лагер преди Еверест, така че сигурно ще има китайски военни, които да наблюдават туристите и изкачващите се, но все пак ще можем да видим невероятни гледки откъм северната част на Еверест.

Ин направи няколко завоя преди да стигнем до едно място със стари дървени постройки. Отвъд тях имаше проста къща, направена от тухли от кал. Градината около къщата на Ханх бе поддържана безупречно с грижливо засадени лехи и алпинеуми. Докато приближавахме с колата, един едър мъж с цветна ръчно броди-рана роба излезе на верандата. Той изглеждаше шестдесетгодишен, но се движеше като много по-млад човек. Главата му бе напълно избръсната. Ин махна на мъжа и той се взря, за да види кои сме. Когато разпозна Ин, усмихна се широко и тръгна към нас да ни посрещне, докато излизахме от джипа. Двамата разговаряха един миг на тибетски, а после Ин посочи към мен и каза:

– Това е мой приятел американец.

Казах на Ханх името си и той леко се поклони и се ръкува с мен.

– Заповядайте – каза той. – Моля, влезте. Докато Ханх вървеше

обратно към къщата, Ин отиде до джипа и си взе багажа.

– Вземи си чантата – каза той. Вътрешността на къщата бе скромна, но пълна с цветни тибетски картини и килимчета. Влязохме в малко помещение, където можеше да се седне и оттам аз имах възможност да видя повечето от другите стаи. Вляво имаше малка кухня и спалня, а вдясно още една стая, която приличаше на нещо като лечебен кабинет. В средата на стаята имаше маса за масажи или прегледи, а едната стена беше покрита с шкафове и имаше малка умивалня. Ин каза още нещо на Ханх на тибетски и аз го чух, че повтори името ми. Ханх се наведе с голям интерес. Той хвърли поглед към мен и си пое дълбоко дъх.

– Ти си много уплашен – каза Ханх, като ме огледа отблизо.

– Това не е шега работа – отвърнах аз. Ханх се засмя на моя сарказъм.

– Трябва да направим нещо с този твой страх, ако си решил да доведеш пътуването си докрай.

Той ме обходи от всички страни, оглеждайки тялото ми.

– Живеещите в Шамбала – започна той, – са много различни от останалите човеци. Винаги са били различни, фактически през хилядолетията е съществувала огромна пропаст между енергийните нива на повечето от хората и тези на живеещите в Шамбала. В последно време обаче много хора са еволюирали и издигнали своето съзнание, така че тези разлики се преодоляват, макар и все още да съществуват.

Докато Ханх говореше, той хвърли поглед към Ин. Ин изглеждаше напрегнат също като мен. Ханх също успя да го долови.

– Ин е уплашен също като теб – каза той, – но на него му е известно, че човек може да се справи с този страх. Според мен ти още не осъзнаваш това. Трябва да започнеш да действаш и да мислиш както живеещите в Шамбала. Първо трябва да култивираш, а после да стабилизираш своята енергия.

Ханх замълча и се съсредоточи, за да огледа отново тялото ми. После се усмихна.

– Имал си много опитности – каза той. – Би трябвало да си посилен.

– Може би не разбирам достатъчно от енергия – отвърнах аз.

– О, не, разбираш – широко се усмихна Ханх, – просто не желаеш да промениш начина, по който живееш. Искаш да се вълнуваш от идеите, а после да продължиш да живееш несъзнателно, както винаги си го правил.

Разговорът не вървеше в посоката, в която на мен ми се искаше и

страхът ми се смени от леко раздражение.

Докато стоях, Ханх обиколи още няколко пъти около мен и съсредоточено разглеждаше тялото ми от горе до долу.

– Какво гледаш? – попитах аз.

– Когато преценявам енергийното ниво на даден човек, първо поглеждам стойката му – каза Ханх съвсем безпристрастно. – Твоята стойка е много лоша в този момент, но ти си работил върху нея, нали?

Въпросът му беше много проникателен. Като младеж пораснах много бързо за една година и в резултат на това ужасно се прегърбих. Гърбът ми винаги бе уморен и ме болеше и аз успях малко да подобря това положение, когато започнах да практикувам няколко основни йогистки позиции всяка сутрин.

– Енергията ти не протича по тялото много добре – добави Ханх.

– Нима можеш да твърдиш това само като ме огледаш? – възкликнах аз.

– И като те почувствам. Силата и степента на енергията ти може да се почувства според присъствието, което имаш в стаята. Сигурно ти се е случвало да разбереш това, когато някой влезе в дадена стая и веднага се усеща неговото присъствие или харизма.

– Да, разбира се.

Отново си помислих за онзи мъж при езерото край хотела в Катманду.

– Колкото повече енергия има човек, толкова повече останалите чувстват неговото присъствие. Когато тази енергия се проявява чрез егото, човек се чувства първоначално силен, но после енергията се разсейва много бързо. Но има и хора, при които енергията е истинска и постоянна и може да се разчита на нея.

Кимнах с глава.

– Едно нещо, което е в твоя полза, е, че ти си отворен – продължи Ханх. – Преживял си мистическо отваряне, внезапен прилив на божествена енергия в някакъв момент в миналото си. Не е ли така?

– Да – потвърдих аз, като си спомних преживяното на планинския връх в Перу. Дори сега то оставаше живо в паметта ми. Бях в самия край на въжето и съвсем сигурен, че всеки момент ще ме убият перуанските войници, когато изведнъж се проникнах от необичайно спокойствие, еуфория и светлина. За първи път преживях онова, което мистиците от различните религии наричат състояние на трансформация.

– По какъв начин си бил изпълнен от тази енергия? – попита Ханх.
– Как точно се случи това?

– Беше прилив на умиротворение и целият ми страх изчезна.

– Можеш ли да проследиш движението на енергията в онзи момент?

Никога не се бях замислял над този въпрос, но бързо започнах да си припомням.

– Струва ми се, че се издигна от гръбначния ми стълб нагоре и премина до върха на главата ми, като издигна тялото ми нагоре. Почувствах се така, сякаш плувам. Сякаш някаква пружина ме дърпаше за темето нагоре.

Ханх кимна одобрително и ме погледна в очите.

– А колко време продължи това?

– Не беше дълго – отвърнах аз. – Но аз се научих да вдъхвам красотата в околния свят, за да пламне в мен отново това чувство.

– Онова, което липсва в практиката ти – каза Ханх, – е вдъхването на енергията и след това съзнателното поддържане на тази енергия на определено високо ниво. Това е Първото проникновение, което трябва да осъществиш. Трябва да приемаш по-пълноценно енергия, да установиш една прецизна практика, с която да го осъществяваш и след това да внимаваш всички твои останали действия да не сринат енергийното ти поле, след като веднъж си го изградил.

Той замълча за момент.

– Разбираш ли ме? През целия остатък от живота си трябва да правиш това – да подхранваш и поддържаш едно високо ниво на енергия. Да бъдеш в хармония – той погледна към мен закачливо. – Трябва да живееш много мъдро. Хайде да похапнем.

Изчезна в кухнята и се върна с поднос със зеленчуци и някакъв вид сос. Покани ни двамата с Ин на една маса. Поднесе ни зелечуците в три малки купички. Скоро стана ясно, че храната е част от информацията, която Ханх споделяше.

Докато се хранехме, той продължи.

– Да се поддържа висша енергия е невъзможно, ако човек консумира мъртва материя като храна.

Извърнах глава, защото изпитах досада. Ако това ще се превръща в лекция по диетология, бих предпочел да не присъствам. Това мое отношение, изглежда, вбеси Ханх.

– Ти луд ли си? – почти ми изкрещя той. – Самото ти оцеляване може да зависи от тази информация, а ти не желаяш поне малко да си отвориш съзнанието, за да я възприемеш. Какво си мислиш? Че можеш да живееш както си искаш и въпреки това да вършиш важна работа?

Той млъкна и ме изгледа изпод око. Аз си дадох сметка, че искрено ми се беше ядосал, но и това беше част от работата му. Останах с впечатлението, че ми предава информация на повече от едно ниво. Когато отново погледнах към него, не можах да не се усмихна. Ханх беше изключително симпатичен. Той ме потупа по рамото и отвърна на усмивката ми.

– Повечето от хората – продължи той, – са пълни с енергия и ентузиазъм в своята младост. После на средна възраст тръгват бавно по едно нанадолнище, като при това се правят, че не го забелязват. В края на краищата приятелите им също вървят по това нанадолнище, а децата им са активни, тъй че те могат да прекарват по-голяма част от времето си, като просто седят и си хапват вкусна храна.

– Но не след дълго те започват да имат натрапчиви оплаквания и хронични проблеми, като например затруднения в храносмилателната система или възпаление на кожата, на които предпочитат да не обръщат внимание, като ги приписват на възрастта. Но един ден се разболяват сериозно и не могат да преодолеят болестта. Обикновено отиват при лекар, който не държи на профилактиката и започват да приемат лекарства. В някои случаи проблемът се преодолява, в други не. И след това с течение на годините получават заболяване, което прогресивно се влошава и тогава те разбират, че умират. Единствената им надежда е да си мислят, че това се случва на всеки, че е неизбежно.

– Ужасното е, че този срив на енергията се случва в голяма степен дори и на хора, които имат духовни претенции.

Той се наведе към мен и се престори, че се оглежда около стаята да види дали някой не ни чува.

– Включително и някои от нашите най-уважаеми ламы.

Искаше ми се да се разсмея, но не се осмелих.

– Ако се стремим към по-висша енергия и в същото време консумираме храни, които ни ограбват от тази енергия – продължи Ханх, – няма да стигнем до никъде. Трябва да преоценим всяка енергия, която по навик допускаме в своето енергийно поле, особено храната, и да избягваме всичко, освен най-доброто, ако искаме енергийните ни полета да бъдат устойчиво силни.

Той отново се наведе по-близо до мен.

– Това е много трудно за повечето от хората, защото всички са пристрастени към храната, която обичайно консумираме, а тя е ужасно отровна.

Извърнах поглед встрани.

– Зная, че съществува много противоречива информация в света по отношение на храната – продължи той, – но истината също може да се открие. Всеки от нас трябва да учи. Ние трябва да си изградим по-широки представи за нещата. Ние сме духовни същества, които са дошли на този свят, за да издигнем нивото си на енергия. Много от онова, което откриваме тук, е предназначено главно за сетивно удоволствие и за отвлечане на вниманието. До голяма част то изсмуква нашата енергия и ни води към физически упадък. Щом сме убедени че сме създания, изградени от енергия, трябва да следваме тесния път, който минава отвъд подобни изкушения.

– Ако разгледаме нашата еволюция, ще видим, че от самото начало на човечеството му се е налагало да експериментира с храната по простия метод на пробите и грешките, за да установи кои храни са полезни за нас и кои са унищожителни. Вкусваш от едно растение и живееш, вкусваш от друго и умираш. На този етап от историята ние сме разбрали какво ни убива, но сега осъзнаваме кои храни спомагат за нашето дълголетие и поддържат висока енергията ни и кои в крайна сметка ни съсипват и изтощават.

Той спря за момент, сякаш да установи дали го разбирам.

– Живеещите в Шамбала имат по-общ поглед към нещата – продължи той. – Те познават нашата същност като хора. Ние изглеждаме материални създания от плът и кръв, но всъщност сме атоми! Чиста енергия! Вашата наука доказва този факт. Когато вникнем по-дълбоко в атомите, ние виждаме първо частици и след това на по-дълбоки нива частиците сякаш започват да изчезват в организирани системи от чиста енергия, които вибрират на определено ниво. Ако се отнесем към начина си на хранене от тази гледна точка, виждаме, че онова, което влагаме в телата си като храна, се отразява на вибрационното ни състояние. Определени храни повишават нашата енергия и вибрация, а други я понижават. Истината е съвсем проста. Всяка болест е резултат на спад на вибрационната енергия и когато енергията ни спадне до определено ниво, съществуват природни сили в света, чието предназначение е да спомогнат в процесите на разлагане на нашите тела.

Той ме погледна така, сякаш бе казал нещо от особено значение.

– Имаш предвид физическо разложение ли? – попитах аз.

– Да. Отново погледни по-мощно на процесите. Когато нещо умре – някое куче, блъснато от кола или човек след продължително заболяване – клетките на тялото веднага губят своята вибрация и химическият им състав става киселинен. Това състояние на киселинност е

сигнал за микробите в света – вируси, бактерии и гъбички – че е време да разложат тази мъртва тъкан. Това е тяхната работа във физическата вселена – да върнат тялото обратно на земята.

– Както казах по-рано – продължи той, – когато телата ни се лишат от енергия поради различни храни, които консумираме, ние ставаме податливи на болести. Ето принципът, по който действа това. Когато консумираме храна, тя се метаболизира и оставя отпадъчни вещества в телата ни. Тези отпадъци са или киселинни, или алкални по своята природа в зависимост от храната, която сме консумирали. Ако тя е алкална, може бързо да се изхвърли от телата ни, като се използва малко енергия. Обаче ако тези отпадъчни продукти са киселинни, те много натоварват кръвта и лимфната система, когато трябва да се елиминират, и се натрупват в органите и тъканите ни като твърди вещества – кристални форми с ниска вибрация, които създават блокировки или нарушения във вибрационните нива на клетките ни. Колкото повече такива киселинни вторични продукти се натрупват в организма ни, толкова по-преимуществено киселинен става основният състав на тъканите. И сещаш ли се какво?

Той отново ме изгледа драматично.

– Един или друг микроб се появява, усеща тази киселинна среда и си казва: „О, това тяло е готово за разложение.“ Разбираш ли какво означава това? Когато един организъм умира, тялото му бързо се променя в една висококиселинна среда и бързо се изконсумира от микробите. Ако ние започнем да наподобяваме тази киселинна среда, тоест мъртвото състояние, тогава започваме да ставаме обект на атака от всякакви микроби. Всички човешки болести са резултат на подобна атака.

Онова, което Ханх говореше, ми се струваше напълно логично. Много отдавна аз бях попаднал на информация за РЪ на тялото по Интернет. Освен това знаех някак интуитивно за тези процеси.

– Искаш да кажеш, че онова, което ядем, пряко ни предразполага към заболяване?

– Да. Вредните храни могат да понижат вибрационното ни равнище до степен, в която природата е принудена да започне да връща нашите тела към земята.

– Ами какво ще кажеш за онези болести, които не са причинени от микроби?

– Всички болести са резултат, макар и не непосредствен, на действието на микроби. Вашите изследвания на запад показват това. Открито е, че различни микроби се свързват с кръвоносните и сърдечни

заболявания, както и с образуването на туморите при рака, но помни, че микробите само вършат онова, което вършат. Диетите, които създават киселинна среда, са истинската причина.

Той помълча, а след това добави:

– Трябва напълно да разбереш това. Ние, хората, сме преимуществено или алкални с високо енергийно състояние, или сме в киселинно състояние, което сигнализира на микробите да се стекат към нас и да бъдат готови да извършат своите разложителни процеси. Болестта е буквално загиване на някаква част на нашите тела, защото микробите наоколо ни са получили сигнал, че вече сме мъртви.

Той отново ме изгледа закачливо.

– Извинявай за откровеността – каза. – Но нямаме много време. Храната, която поглъщаме, определя почти изцяло в кое от двете възможни състояния сме. Обикновено храните, които оставят киселинни отпадъци в нашите тела, са тежки, готвени, минали през много процеси, и сладки, такива като месото, брашното, пастите, алкохолът, кафето и по-сладките измежду плодовете. Алкалните храни са зелени, свежи, поживи, каквито са свежите зеленчуци и соковете от тях, зелените растения, кълновете и плодовете, каквито са авокадото, доматиите, грейпфрутът и лимоните. Нещата не могат да бъдат по-прости от това. Ние сме духовни същества, които живеят в един енергиен духовен свят. Западните хора са възпитани да мислят, че готвеното месо и силно преработената храна са полезни за нас, но ние знаем сега, че те създават условия на бавно разлагане, което след време води до своите негативни последици.

– Всички болести, които омаломощават и тормозят човечеството – атеросклерозата, ударите, артритът, и особено ракът – съществуват, защото ние тровим телата си, което дава сигнал на микробите в нас, че сме готови да се разпаднем, да се освободим от енергията, да умрем. Винаги буди удивление защо някои хора, които са изложени на същите микроби, не се заразяват от дадена болест. Причината е във вътрешното състояние на тялото им. Доброто в случая е, че дори ако сме прекалено натоварили телата си и сме ги направили прекалено киселинни, така че да започне разложителен процес, ситуацията може да се обърне, ако ние подобрим начина си на хранене и преминаем към алкално състояние, състояние на по-висша енергия.

Той размахваше и двете си ръце очите му се бяха разширили и все още мигаха бързо.

– Живеем във време, приличащо на тъмно средновековие и всичко

се свежда до необходимостта да се установят принципите на едно вибриращо високоенергийно тяло. Предполага се хората да живеят повече от 150 години, но ние се храним по начин, който веднага ни унищожава. Навсякъде виждаме хора, които се самораз-рушават пред очите ни, но това не е задължително.

Той замълча и си пое дълбоко дъх.

– Това не е начинът на живот в Шамбала.

След още известно време Ханх започна да обикаля, като още веднъж ме огледа.

– И така вече знаеш всичко – заключи той. – Легендите твърдят, че хората първо ще узнаят истинската същност на храната и каква храна трябва да консумират. Едва след това според легендите ние можем да отворим съзнанието си за вътрешните източници на енергия, които повишават вибрацията ни още повече.

Той дръпна стола си от масата и ме погледна.

– Справяш се с надморската височина много добре тук, в Тибет, но смятам, че трябва да си починеш.

– Няма да е зле – отвърнах аз. – Много съм изтощен.

– Да – съгласи се Ин, – денят беше много натоварен.

– Очаквай да ти се яви сън – добави Ханх, като ме преведе към спалнята.

– Да очаквам сън ли? Ханх се обърна към мен.

– Да, ти си по-силен, отколкото си мислиш. Разсмях се.

Събудих се внезапно и погледнах през прозореца. Слънцето бе високо в небето. Никакъв сън не ми се бе явил. Сложих си обувките и отидох в другата стая.

Ханх и Ин седяха на масата и си приказваха.

– Как спа? – попита ме Ханх.

– Добре – казах аз и се отпуснах на един стол. – Но не си спомням да съм сънувал.

– Това е, защото нямаш достатъчно енергия – каза той леко разсеян. Отново съсредоточено гледаше тялото ми. Разбрах, че наблюдава начина, по който съм седнал.

– Какво гледаш?

– В това състояние ли се будиш сутрин? – запита ме Ханх.

Аз се оправих.

– Какво лошо има в него?

– След сън човек трябва да пробуди тялото си и да започне да приема енергия, преди да прави каквото и да било друго.

Той бе застанал с раздалечени крака и ръце на хълбоците. Докато го наблюдавах, прибра крака и вдигна нагоре ръце. Тялото му се изопна и се изправи на пръсти с длани, допрени една до друга непосредствено над главата му.

Запримигах. Имаше нещо необичайно в движенията на тялото му, но не можех да разбера точно какво. Изглеждаше така, сякаш плува във въздуха, а не движи мускулите си. Когато успях отново да се съсредоточа, бе грейнал в широка усмивка. Веднага тръгна към мен много грациозно. Отново примижах с очи.

– Повечето хора се събуждат много бавно – каза Ханх, – влечат се наоколо и си приготвят чаша кафе или чай. Отиват на работа, където продължават да се влечат наоколо или използват само определени мускули. Моделите са много прилепчиви и, както казах, блокират развитието и преминаването на енергията по нашите тела.

– Трябва да се увериш, че тялото ти е отворено така, че да възприема цялата налична енергия. Това става, като раздвижиш всеки мускул всяка сутрин, давайки команди от вътрешния си център. – Той посочи едно място малко по-надолу от центъра на тялото си. – Ако се концентрираш върху движенията от тази област, тогава мускулите ти ще бъдат свободни да оперират на по-високо ниво на координация. Това е основният принцип на всички бойни изкуства и танцови дисциплини. Можеш сам да ръководиш движенията си.

След този коментар той започна да извършва множество движения, които никога преди това не бях виждал. Това наподобяваше промяна на центъра на тежестта и въртене, каквото се наблюдава при Тай чи. Той явно изпълняваше тези класически движения в най-разгърнатия им вид.

– Тялото само ще усети по какъв начин да се движи така, че да преодолее индивидуалните ти блокировки – добави той.

Застана на един крак, наведе се и превъртя ръка, сякаш да улови подадена му долу топка, но ръката му почти докосна пода при това движение. После се превъртя на едно място на другия крак. Аз не видях как успя да премести центъра на тежестта си, но отново ми се стори, сякаш плуваше. Тръснах глава и се опитах да се съсредоточа, но той бе спрял на място, сякаш движенията му застинаха в снимка, което изглеждаше почти невъзможно и също така внезапно вече го видях, че тръгва към мен.

– Как успяваш да направиш това? – попитах аз. Той ми отвърна:

– Започнах бавно и винаги помнех основния принцип – ако се движиш, изхождайки от своя център и очакваш енергията да нахлуе в теб,

можеш да се движиш все по-леко и по-леко. За да постигнеш, разбира се, съвършенство в този вид движения, трябва да можеш да се отвориш за възприемане на цялата божествена енергия, която е налична в теб.

Той спря и ме погледна.

– Помниш ли достатъчно добре момента, в който в теб е нахлула божествената енергия, когато е станало мистичното ти отваряне?

Отново си спомних за Перу и преживяното на планинския връх.

– Мисля, че си спомням много добре.

– Чудесно – каза той. – Нека излезем навън. Ин се усмихна и стана и ние последвахме Ханх навън в малката градинка и минахме по едни стъпала на място, където имаше кафеникава трева и огромни камъни. Камъните имаха интересни червени и кафяви ивици по тях. В продължение на десет минути Ханх ми показва някои от движенията, които и порано бях наблюдавал, после ми предложи да седнем на едно място на земята, като се разположи от дясната ми страна. Ин седна зад нас. Утринното слънце къпеше планините в далечината в топла жълта светлина. Бях поразен от тяхната красота.

– Легендите твърдят – започна Ханх, – че открехва-нето на по-висше енергийно хранване е способност, която всички хора ще придобият. Това ще стане първоначално като добият всеобщо познание, че такова състояние на съзнанието е възможно. После ще започнат да разбират всички фактори, които обуславят култивирането и поддържането на високи нива на енергия.

Той спря да говори и ме погледна.

– Ти вече знаеш основната процедура, но сетивата ти трябва да се разгърнат. Според легендите човек първо трябва да се успокои и да погледне към онова, което го заобикаля. Повечето от нас рядко обръщат внимание на нещата, които са наоколо.

Те заемат второстепенно място в сравнение с нещата, които трябва да вършим, но е нужно да помним, че всичко във вселената е живо, с духовна енергия и е част от Бога. Трябва съзнателно да се стремим да се свържем с божественото вътре в нас.

– Както знаеш, мерилото за това дали сме се свързали с тази енергия, е чувството ни за красота. Винаги си задавай следния въпрос: колко красиво е всичко, което виждам? Както и да изглежда първоначално, ние винаги можем да видим повече красота в него, ако се опитаме. Степента на красота, която забелязваме, е мерилото за това колко божествена енергия приемаме вътре в нас.

Ханх продължи да ме насочва да гледам, наистина да гледам

всичко наоколо си.

– Започнем ли да установяваме връзка с божествената енергия – продължи той, – и да преживяваме тази божествена енергия в себе си, всичко започва да придобива по-ярко присъствие за нашите възприятия. Нещата сякаш се открояват и ние забелязваме уникалната им форма и цветове. Когато възникне такова възприятие, можем да вдъхнем още повече енергия.

– Разбираш ли? В реалността енергията не идва толкова от нещата, които ни заобикалят – макар че ние можем пряко да абсорбираме енергия от някои растения и свети места. Свещената енергия идва от нашата връзка с божественото в самите нас. Всичко наоколо, както природата, така и създаденото от човека – цветя, скали, треви, планини, изкуство – притежава могъща красота и присъствие отвъд всичко, което хората могат да възприемат. Когато се отворим за божественото, всичко, което правим, е, че издигаме енергийното си ниво на вибрация и по този начин способността си да възприемаме, така че да видим света по начин, по който вече съществува. Разбираш ли ме? Хората вече живеят в свят, който притежава невероятна красота от цветове и форми. Небето е направо над нас. Ние просто не сме се отворили с достатъчно вътрешна енергия, за да можем да го видим.

Аз слушах захласнат. Всичко сега ми изглеждаше по-ясно от когато и да било по рано.

– Съсредоточи цялото си внимание върху красотата – инструктирах ме Ханх, – и започни да вдъхваш енергията, която е вложена в теб.

Аз си поех дълбоко дъх.

– А сега, докато вдъхваш, наблюдавай дали красотата наоколо не става по-голяма – продължаваше да ме инструктира Ханх.

Аз отново огледах скалите и планините и за моя изненада забелязах, че най-високият връх в далечината бе връх Еверест. Кой знае защо, до този момент не бях обърнал внимание на формата му.

– Да, да, погледни Еверест – каза Ханх.

Докато наблюдавах планината, забелязах, че заснежените зъбери сякаш образуват малки стъпала по посока на върха, който изглеждаше като корона. Гледката ме разтърси и ме накара да се вгледам наоколо и тази най-висока планина в света мигновено ми се стори по-близка, някак си като част от мен, сякаш ако протегна ръка, ще я докосна.

– Продължавай да дишаш – каза Ханх. – Вибрацията ти и способността да възприемаш ще се увеличат още повече. Всичко ще стане сияйно, сякаш озарено с вътрешна светлина.

Поех си отново дъх и започнах да се чувствам някак по-лек. Гърбът ми се изправи без никакво усилие. Колкото и невероятно да бе, чувствах се точно както при онова преживяване на планинския връх в Перу.

Ханх кимаше.

– Способността да възприемаме красотата е първото мерило за това, че божествената енергия ни изпълва. Но съществуват и други критерии.

– Започваш да се чувстваш олекнал – продължаваше Ханх. – Енергията ще се надигне в теб и ще те издигне, както сам каза, сякаш пружината те дърпа за темето, и ще постигнеш по-дълбоко разбиране на това кой си и какво правиш. Ще получиш интуитивни прозрения и сънища за онова, което предстои в житейския ти път.

Той замълча и погледна тялото ми. Сега седях без никакво усилие.

– Ето че стигнахме до най-съществената част – каза той. – Трябва да се научиш и да поддържаш нивото на енергията си, да направиш така, че тя постоянно да се влива в теб. Трябва да използваш силата на очакванията си, силата на молитвената енергия.

Отново се стигаше до тази дума: очакване. Никога не бях чувал тази дума да се използва в подобен контекст.

– А как постигам това? – попитах малко объркан. Енергията от тялото ми леко спадна и формите и цветовете наоколо ми избледняха.

Ханх широко отвори очи и избухна в смях. Опита се няколко пъти да спре, но най-сетне се търкулна на земята в неконтролируем кикот. Няколко пъти успяваше да се овладее, но започваше отново да се смее всеки път, когато погледнеше към мен. Дори чух Ин отзад, който също се смееше.

Най-сетне Ханх успя да си поеме няколко пъти дъх и да се успокои.

– Много съжалявам – каза той. – Но изразът на лицето ти бе толкова смешен. Ти наистина не вярваш, че притежаваш някаква сила, нали?

– Не че не вярвам – запротестирах аз. – Просто не зная какво имаш предвид, когато говориш за очакване.

Ханх продължаваше да се усмихва.

– Нали знаеш, че имаш някакви очаквания за живота? Очакваш слънцето да изгрее. Очакваш кръвта ти да циркулира по тялото.

– Разбира се.

– Единственото, което искам, е да осъзнаеш тези свои очаквания. Това е единственият начин да се поддържа и разгръща по-високо ниво на енергия като това, което току-що преживя. Трябва да се научиш да очакваш това ниво на енергия в живота си и трябва да го направиш

съвсем решително и съзнателно. То е единственият начин да осъществиш докрай Първото молитвено проникновение. Искаш ли да опиташ отново?

Аз отвърнах на усмивката му и ние проведехме няколко минути в упражнение по дишане и изграждане по-високо ниво на енергия. Когато започнах да виждам по-силно красотата, както преди, му кимнах.

– Сега трябва да имаш очакването, че тази енергия, с която се изпълваш, ще продължи да те изпълва и ще се излъчва от теб във всички посоки. Представи си визуално, че това става.

Опитах се да задържа своето ниво на енергия и попитах:

– А как мога да разбера, че наистина излъчвам енергия?

– Ще можеш да го почувстваш. Просто засега си го представи.

Отново се поех дъх и си представих визуално как енергията се влива в мен и се излъчва във всички посоки към света.

– Все още не съм съвсем сигурен в реалността на това, което усещам, че става – казах аз.

Ханх ме погледна и ми се стори леко нетърпелив.

– Можеш със сигурност да разбереш дали енергията се излъчва от теб, ако поддържаш нивото си на енергия. Тогава цветовете и формите са прекрасни и ти имаш чувството, че се изпълваш и преливаш от енергия.

– А как се проявява това, как го чувстваш? – попитах аз.

Той ме погледна сякаш не можеше да повярва на думите ми.

– Ти сам знаеш отговора на този въпрос.

Аз отново се загледах в планините и мислено си представих как енергийният поток се насочва от мен към тях. Те оставаха красиви и започнаха да бъдат невероятно привлекателни. И в този момент изпитах дълбоки чувства, които ме изпълниха и аз си спомних онова, което бях преживял в Перу.

Ханх кимаше с глава.

– Разбира се! – възкликнах аз. – Мерилото за това дали енергия се излъчва, е чувството за любов.

Ханх широко се усмихна.

– Да, любовта е онова дълбинно чувство, което остава трайно в теб дотогава, докогато молитвената ти енергия се излъчва към света. Човек трябва да съхранява своето състояние на любов.

– Това изглежда прекалено идеалистично за едно обикновено човешко създание – казах аз.

Ханх се усмихна.

– Аз не ти говоря какво трябва да направиш, за да бъдеш обикновено човешко същество. Говоря ти как да вървиш по пътя на еволюцията. Говоря ти как да бъдеш герой. Запомни, че трябва да очакваш Божествената енергия да се влива в теб на едно по-високо ниво и да прелива от теб като препълнена чаша. Когато загубиш връзката си с тази Божествена енергия, спомни си чувството на любов, опитай се съзнателно да го запалиш в себе си.

Той отново започна бързо да мига с очи.

– Очакването, което имаш, е разковничето за това дали ще успееш да поддържаш трайно това състояние, тази опитност. Трябва да си представиш визуално, че тя се осъществява и да повярваш, че ще можеш да бъдеш в това състояние при всички ситуации. Това очакване трябва да се култивира и съзнателно утвърждава ежедневно.

Аз кимнах.

– А сега – каза той, – разбираш ли всички практики, за които ти говорих?

Преди да мога да отговоря, той продължи:

– Разковничето е как се събуждаш сутрин. Затова ти предложих да поспиш, така че да видиш как се събуждаш. Трябва да се събуждаш с дисциплина, да събудиш тялото си, за да възприема енергията по този начин, който ти показах. Тръгваш от центъра на тялото си и усещаш веднага енергията. Очакваш веднага да я усетиш.

– Трябва да ядеш само храна, която е жива и след известно време вътрешната ти Божествена енергия по-лесно ще може да се вдъхва, да се влива в твоето същество. Отделяй време, за да се зареждаш с енергия ежедневно и се събуждай с това определено движение. Помни критериите, които трябва да следваш. Представяй си визуално, че тази енергия се влива в теб и почувствай как се излива към света. Когато усвоиш това, ще означава, че си усвоил Първото разгръщане на енергията. Ще можеш не само да преживяваш случайно и от време на време прилив на енергия, но да я култивираш и поддържаш на високо ниво.

Той се поклонил ниско и без да каже нищо повече се върна в къщата. Ин и аз го последвахме. Когато стигнахме, Ханх започна да подбира храна и да я слага в голяма кошница.

– Какво ще кажеш за вратата към Шамбала? – попитах Ханх.

Той спря и ме погледна.

– Съществуват много врати към Шамбала.

– Имам предвид знаеш ли къде може да се намери врата, която да извежда към Шамбала?

Той строго ме изгледа.

– Едва завърши един момент на разгръщане на своята молитвена енергия. Сега трябва да се научиш какво да правиш с тази енергия, която се излъчва от теб и ще ти кажа, че си много упорит и все още склонен да изпитваш страх и гняв. Ще трябва да преодолееш тези тенденции преди да стигнеш близо до Шамбала.

След тези думи Ханх кимна на Ин и му връчи кошницата, след което влезе в другата стая.

4

СЪЗНАТЕЛНА БУДНОСТ

Тръгнах към джипа, чувствайки се невероятно добре. Въздухът бе хладен и планината във всички посоки все още изглеждаше озарена от светлина. Влязохме в колата и Ин потегли.

– Знаеш ли накъде да тръгнеш сега? – попитах аз.

– Зная, че трябва да се насочим към северозападен Тибет. Според легендите това е най-близката до нас врата. Но както каза лама Ригден, тя ще трябва да ни бъде показана.

Ин мълчаливо ме изгледа.

– Време е да ти разкажа своя сън.

– Сънят за който, спомена лама Ригден ли? – попитах аз. – Онзи, който бил свързан с мен, така ли?

– Да. В този сън ние с теб двамата пътувахме из Тибет и търсехме вратата. Не можехме да я открием. Пътувахме много надалеч и започнахме да се въртим в кръг. Изгубихме се. Но в момента, когато бяхме на дъното на отчаянието, срещнахме някой, който знаеше къде трябва да отидем.

– И какво се случи после?

– Сънят свърши.

– Кой беше този човек? Дали е бил Уил?

– Не. Струва ми се, че не.

– Какво според теб означава този сън?

– Означава, че трябва да бъдем много будни. Пътувахме мълчание известно време, след което аз попитах:

– Има ли много войници, разположени в северозападен Тибет?

– Обикновено не – отвърна той. – Освен на границата или край военните бази. Проблемът е да преминем следващите три-четиристотин мили покрай връх Кай-лаш и езерото Манасарвар. Там се минава през няколко военни поста.

Четири часа пътувахме без да се случи нищо особено, първоначално по пътища, застлани с чакъл, а след това известно време свърнахме по различни прашни пътища. Стигнахме Сага без особено затруднение и поехме по южния маршрут към западен Тибет, както го определи Ин. Минавахме предимно покрай големи транспортни камиони или местни тибетци със стари коли или в каруци. Тук-таме можеха да се съзрат

пътуващи на автостоп чужденци около спирките за камиони.

След още час Ин отклони джипа от главния път и ние навлязохме в нещо, което приличаше повече на конска пътека. Джипът се тресеше по дълбоките дупки и неравности.

– Обикновено има китайски пост малко по-нагоре по основния път – каза Ин. – Трябва да заобиколим.

Пътувахме по много стръмен склон и когато стигнахме билото на хълма, Ин спря джипа и ме поведе до ръба на една урва.

Под нас на няколкостотин фута разстояние се виждаха два големи военни камиони с китайския герб. Може би десетки войници стояха на пост край пътя.

– Това никак не е хубаво – каза Ин. – Обикновено на тези кръстопътища има по няколко войника. Те може би все още продължават да ни търсят.

Опитах се да се отърся от безпокойството, което тутаткси ме обзе и да задържа високо нивото си на енергия. Стори ми се, че виждам няколко войника, които гледаха нагоре по хълма към нас, затова се стуших долу и се скрих.

– Нещо става – промълви Ин.

Погледнах надолу към кръстопътя и видях, че войниците претърсват една камионетка, която бе спряла при полицейския пост. Рус мъж на средна възраст стоеше край пътя и беше подложен на разпит. Имаше още някой в камионетката. До нас едва долиташе говорът, който напомняше някакъв европейски език, близък до холандски.

– Защо мислиш, че ги задържат? – попитах Ин.

– Не зная – отвърна той. – Може би нямат разрешително или са попитали нещо нередно.

Аз се загледах продължително. Щеше ми се да мога да помогна.

– Моля те – каза Ин. – Трябва да вървим.

Влязохме отново в джипа и Ин бавно пое. Прехвърли хълма и се запуска надолу по другия склон. Долу в подножието излязохме отново на тесен път, който свиваше вдясно далеч от кръстопътя, но продължаваше да върви в северозападна посока. Продължихме по този път около пет мили, след което той отново излезе на основния път, докато стигнахме Жонгба, малък градец с няколко хотела и магазина. По улиците сновяха хора. Някои водеха волове или друг добитък и имаше и няколко патрулиращи коли.

– Тук можем да бъдем само пътници, потеглили за връх Кайлаш – каза Ин. – Така няма много да ни забележат.

Аз не бях съвсем убеден в това. Всъщност половин миля по-нататък един китайски военен камион се появи на пътя непосредствено зад нас и аз отново изпитах пристъп на страх.

Ин свърна в една странична улица и камионът мина покрай нас и се изгуби от погледа ни.

– Трябва да бъдеш силен – каза Ин. – Време е да узнаеш за Второто проникновение.

Той ме преведе през степените на Първото проникновение дотогава, докато аз успях да си представя визуално и да почувствам своята енергия как се излъчва от нас и се прониква надалеч.

– Сега, когато можеш да излъчваш енергия, трябва да настроиш своето енергийно поле така, че да постигаш определени резултати.

Коментарът му ме очарова.

– Да настрой своето поле ли?

– Да. Ние можем да насочим нашето молитвено поле така, че да въздейства върху света по различни начини. Това постигаме като изпълваме своите очаквания. Това ти си правил вече веднъж, нали си спомняш, Ханх те научи да поддържаш очакването, че енергията се влива в теб и се излъчва от теб, тоест да протича през теб по един устойчив и постоянен начин. Сега трябва да настроиш полето си с други очаквания и да правиш това с истинска дисциплина. В противен случай цялата ти енергия бързо ще рухне от страх и гняв.

Той ме погледна и на лицето му бе изписана тъга, каквато никога преди това не бях забелязвал у него.

– Какво има? – попитах аз.

– Когато бях млад, станах свидетел на това как един китайски войник уби баща ми. Аз ги мразя и се страхувам силно от тях и трябва да ти призная нещо: самият аз съм отчасти китаец. И това е най-лошото. Този спомен и това чувство за вина сриват моята енергия, тъй че аз съм склонен винаги да очаквам най-лошото. Ти сам ще узнаеш, че на тези висши нива на енергия нашите молитвени полета реагират много бързо и реализират онова, което очакваме. Ако се страхуваме, молитвеното ни поле ни носи онова, от което се страхуваме. Ако мразим, то ни сблъсква още повече с онова, което мразим.

– Трябва да сме благодарни, че когато изпадне в тези негативни очаквания, нашите молитвени полета се сриват много бързо, защото ние загубваме своята връзка с божественото и преставаме да излъчваме любов, но очакванията, изпълнени със страх, могат да продължат да бъдат достатъчно силни. Ето защо ние трябва много добре да си даваме сметка

за своите очаквания и съзнателно да настройваме своето поле.

Той ми се усмихна и добави:

– Ти не мразиш китайските военни по начина, по който аз и това е твоето предимство, но все още в теб има много страх и ти си способен да изпитваш огромен гняв... също като мен. Може би затова сме заедно.

Докато пътувахме, аз гледах пътя пред нас и размишлявах над думите на Ин. Все не можех да повярвам, че мислите ни могат да притежават такава сила. Размисълът ми бе прекъснат, когато Ин забави джипа и паркира пред редица дървени постройки.

– Защо спираме тук? – попитах аз. – Няма ли да привлечем вниманието към себе си?

– Да – отвърна той, – но трябва да поемем този риск. Военните имат шпиони навсякъде, но нямаме избор. Никак не е безопасно да навлезем в западните области на Тибет само с една кола. Няма места, където може да се извърши някаква поправка. Трябва да намерим някой да дойде с нас.

– Но ако ни предадат? Ин ме погледна с ужас.

– Това няма да се случи, ако попаднем на хората, които ни трябват. Следи мислите си. Казах ти, че трябва да настроим правилно полето около нас. Това е много важно. Той излезе от колата, но се поколеба.

– Ти трябва в това отношение да постигнеш повече от мен, защото иначе нямаме никакъв шанс. Съсредоточи се върху това да настроиш полето си на Rten brel.

Той замълча за момент.

– Rten brel ли? Какво е това?

– Това е тибетска дума за синхронност. Трябва да настроиш полето си така, че да бъде в синхрон и да можеш да усещаш своите интуиции и случайните съвпадения, които ще ни помогнат.

Ин погледна към сградата и излезе от джипа, като ми даде знак с ръка, че иска аз да остана в него.

В продължение на повече от час чаках и гледах как тибетците минават покрай колата. Понякога виждах човек, който приличаше на индиец или европеец. В един момент дори ми се стори, че виждам холандеца, когото забелязахме при пътния пост, да минава по една далечна улица. Напрегнах се по-добре да го видя, но не бях сигурен.

Къде ли беше Ин, питах се. Последното, което очаквах сега, бе да се разделим отново. Представях си как пътувам през този град съвсем сам, изгубен, без никаква представа къде да ида. Какво ли щях да правя, ако стане така?

Най-сетне видях, че Ин излиза от сградата. Поколеба се за малко, като внимателно се огледа и на двете страни, преди да приближи джипа.

– Намерих двама души, които познавам – каза той и седна зад кормилото. – Струва ми се, че ще свършат работа. Опитваше се да бъде убедителен, но интонацията на гласа му издаваше съмненията му.

Запали колата и потегли. След пет минути минахме покрай малък ресторант, направен изцяло от гофрирана ламарина. Ин паркира джипа на около двеста фута от ресторанта, като се скри зад едни газени резервоари. Вече бяхме в покрайнините на града и по улиците нямаше почти никого. Вътре в постройката намерихме една стая с боядисани в бяло маси. Тесен боядисан в бяло бар ни отделяше от кухнята, където работеха няколко жени. Една от жените видя, че сядаме и приближи към нас.

Ин ѝ каза нещо кратко на тибетски и аз улових думата за супа. Жената кимна и погледна към мен.

– Същото – казах аз на Ин, докато си свалях палтото и го проснах зад мене на стола. – И вода.

Ин преведе и жената се усмихна и се отдалечи. Ин се обърна сериозен.

– Разбра ли какво казах преди? Трябва сега да настроиш своето поле така, че да привлече синхронни процеси.

Кимнах.

– Как да се справя с това?

– Първото, което трябва да направиш, е да се увериш, че работиш върху изграждане на енергията си според процеса, описан в Първото проникновение. Увери се, че енергията протича през теб и се разпръсква по света. Вникни в критериите за това. Установи очакванията си по отношение на енергията. Сега трябва да очакваш, че твоето молитвено поле ще работи за пораждаване на мислите и събитията, които са необходими, за да се осъществи най-доброто в твоето предопределение. За да настроиш полето около теб, трябва да поддържаш състоянието на съзнанието си будно.

– Будно за какво?

– За синхронността. Трябва да се държиш в такова състояние, при което можеш да получиш поредната информация, която ще ти позволи да осъществиш своята съдба. При всички случаи ще бъде в ход синхронният процес, независимо какво правиш, но ти можеш да го направиш по-активен, ако установиш едно постоянно поле на очакване.

Протегнах ръка да извадя от задния джоб на панталона си бележника. Макар да не го бях използвал преди, интуитивно почувствах, че

трябва да запиша думите на Ин. После си спомних, че бях забравил бележника в джипа.

– Джипът е заключен – каза той, като ми подаде ключовете и ми кимна. – Не отивай никъде другаде.

Отидох право при джипа, взех си бележника и бях на път да се връщам обратно, когато бях изненадан от шума на коли, които поприближаваха ресторанта. Отдръпнах се зад резервоарите и огледах какво става. Пред ресторанта имаше два сиви китайски камиона. Петима или шестима мъже в обикновени дрехи излязоха от камионите и влязоха в ресторанта. От мястото, където се намирах, можех да видя през прозорците какво става вътре. Мъжете накараха всички да се наредят до стената и започнаха да ги претърсват. Опитах се да видя къде е Ин, но не го зърнах никъде. Дали е успял да избяга?

Още една полицейска кола паркира пред ресторанта и висок дългурест китайски полицаи във военна униформа излезе и се отправи към вратата. Той очевидно беше някакъв началник. Застана на входа и огледа какво става вътре. После се обърна и погледна от двете страни на улицата, сякаш подушваше нещо. Обърна се в посока към мен и аз отново се сгуших сред цистерните, а сърцето ми биеше.

След малко рискувах да погледна към ресторанта. Китайците извеждаха хората и ги натоварваха в камионите. Ин не беше сред тях. Една от колите потегли, докато началникът говореше нещо на останалите хора. Изглежда, че им нареждаше да претърсят улицата.

Аз се сгуших край резервоарите и си поех дълбоко дъх. Знаех, че ако остана тук ще бъде само въпрос на време да ме открият. Търсех някакви други възможности и забелязах тясна прашна пътека, която минаваше от резервоарите към следващата улица. Сkochих в джипа, включих го на неутрална скорост и използвах малък наклон на улицата, за да се спусна към алеята, след което свърнах вдясно на следващия ъгъл, но нямах представа накъде вървя. Исках само да се отдалеча на известно разстояние от войниците.

След няколко блока свърнах вляво по тесен път, който ме изведе пред няколко сгради. След още стотина метра щях да изляза от града. Подир минута отклоних колата и паркирах зад купчина високи каменисти хълмове, всеки от които с размерите на къща.

– Ами сега – питах се аз. Бях напълно изгубен и нямах абсолютно никаква представа накъде да тръгна. Обхвана ме гняв и чувство на обърканост. Ин трябваше да ме подготви за такава възможност. Може би някой, когото познаваше в града, би могъл да ми помогне, но нямаше как

да намеря сега когото и да било. Ято гарвани се спусна на скалата вдясно от мен, прелетя над джипа и закръжи като високо грачеше. Погледнах през прозорците в двете посоки, сигурен, че някой безпокои птиците, но не видях никого. След няколко минути повечето гарвани полетяха на запад, като продължаваха да грачат, но един от тях остана на върха на скалата, като мълчаливо гледаше по посока към мен. Това е добре, помислих си, той може би е часовой. Мога да остана тук, докато реша какво да правя. В задната част на джипа намерих сухи плодове и ядки, както и малко бисквити. Изядох ги без да мисля, като от време на време нервно отпивах от водата в манерката. Знаех, че трябва да съставя план на действие. Хрумна ми да продължа нататък по пътя на запад, но после се отказах. Бях обхванат от голям страх и единственото, което желях, беше онова, което бях искал винаги: да забравя за това дълго и мъчително пътуване, да се върна в Ласа и да стигна до летището. Знаех, че мога да си спомня някои от отбивките, но за други ще трябва само да се досещам. Не можех да повярвам, че дори не се опитах да позвъня на някого, когато бях в манастира на лама Ригден или по-късно в къщата на Ханх, за да организирам евентуален план за бягство, ако се наложи.

Докато мислех какво да правя, сърцето ми се смръзна. Чувах шум на кола, която приближава към мен по пътя. Помислих си да запала джипа и да потегля, но разбрах, че колата приближаваше много бързо. Вместо това сграбчих една манерка и торбата с храна и побягнах, за да се скрия зад най-голямата скала, където не можеха да ме видят, но аз все още можех да наблюдавам какво става. Колата намали скорост, изравни се с мен и аз разбрах, че това е камионетката, която по-рано бяхме видели при пътния пост. Шофьорът бе русокосият човек, когото китайските войници бяха разпитвали. На мястото за пътници до него имаше една жена. Наблюдавах докато те забавяха скорост и спряха и започнаха да си приказват. Мислех да изляза и да ги заговоря, но веднага почувствах пристъп на страх.

Ами ако войниците ги бяха накарали да ни търсят и им бяха казали, че ще им дадат награда, ако ни намерят? Дали щяха да ме предадат? Жената леко отвори вратата, сякаш да слезе, но продължаваше да разговаря с мъжа. Дали бяха забелязали моя джип? Мисълта ми лудо препускаше. Реших, че ако тя излезе и приближи, просто ще хукна да бягам. По този начин те щяха да останат само с джипа, а аз ще мога да се отдалеча от това място, преди да дойдат полицаите. С тази мисъл на ум погледнах отново към камионетката. Двамата гледаха към скалите и на лицата им бе изписана загриженост. Спогледаха се още веднъж, преди жената да

затвори вратата, и потеглиха на запад. Наблюдавах как камионетката се изкачва по малко възвишение вляво от мен и се изгуби от погледа ми.

Почувствах някакво вътрешно разочарование. Може би щяха да ми помогнат, помислих си. Искаше ми се да се хвърля в джипа и да се опитам да ги настигна, но се отказах и от тази идея. По-добре да не предизвиквам съдбата, реших аз. Може би е по-благоразумно да се върна към своя първоначален план и да се опитам да намеря път обратно към Ласа и след това у дома.

След около половин час се върнах към джипа и включих мотора. Гарванът вляво от мен изграчи и полетя по пътя в посоката, в която бе изчезнала холандската камионетка. Аз свърнах в другата посока и поех обратно към Жонгба, като пътувах по редица тесни пътища, надявайки се да мога да избегна основните улици и ресторанта. Извървах още няколко мили преди да стигна билото на хълма. Забавих джипа и се качих на върха, тъй че да мога да огледам всичко наоколо, включително и магистралата в далечината.

Когато намерих място, от което можех да виждам, останах поразен. Не само че бяха поставени нови блока-жи на пътищата на половин миля надолу по планината с десетки войници, но можах да преброя четири големи камиона и два джипа, пълни с войници, които се насочваха към мен и все повече приближаваха. Обърнах джипа и с голяма скорост се върнах в посоката, от която бях дошъл, надявайки се да не ме видят. Знаех, че ще бъде голям късмет, ако успея да им се изплъзна. Разсъдих, че трябва да пътувам далеч на запад и колкото се може по-бързо, а после да свърна на югоизток. Може би имаше доста малки пътища, по които да се върна в Ласа.

Пресякох главната улица и поех по редица странични улички отново в посока на юг. Свърнах по един завой и осъзнах, че съм поел по неправилен път. Бях се върнал на главния път отново. Преди да мога да спра, вече се намирах на стотина фута от следващия китайски пост. Войниците бяха навсякъде.

Свърнах встрани от пътя и натиснах спирачката, след което се спуснах долу до седалката.

Ами сега какво, мислех си аз. Може би ме чака затвор. Какво ли щяха да ми направят? Дали ще ме сметнат за шпионин? След няколко минути забелязах, че китайците сякаш не ми обръщат внимание, въпреки че бях паркирал така, че ме виждаха достатъчно ясно. Покрай мен минаваха стари коли и каруци и дори хора на велосипеди и войниците спираха всички и им искаха документите, като ги проверяваха подробно

и понякога ги претърсваха. Но на мен не ми обърнаха никакво внимание.

Погледнах надясно и си дадох сметка, че съм паркирал близо до един път, който водеше към малка каменна къща на няколкостотин фута. Вляво от къщата имаше ливадка с неокосена трева, а отвъд нея се виждаше и друга улица.

Точно в този момент един голям камион премина и спря точно пред мен, като ми препречи възможността да наблюдавам поста. Малко по-късно синя полицейска кола тойота, карана от друг русокос човек, приближи и спря близо до камиона. Следващото, което чух, бе висок говор и викове на китайски. Колата като че ли се опитваше да даде заден ход и да обърне, но войниците я заобиколиха. Въпреки че видимостта ми беше блокирана, аз чувах гневните викове на китайците, сред които до мен достигаха и плахите молби на английски с някакъв холандски акцент:

– Не, моля ви – чуваше се гласът. – Извинявайте, аз съм турист. Погледнете, имам специално разрешително да карам по този път.

Още една кола приближи. Сърцето ми силно тупаше. Това беше същият началник китаец, който огледа по-рано ресторанта. Още повече се сниших под седалката, опитвайки се да се скрия, докато той мина покрай мен.

– Дайте ми документите си – обърна се той към холандеца на съвършен английски.

Вслушах се и забелязах, че нещо вдясно от мен се движи. Надникнах през отсрещното стъкло, за да видя какво е. Пътят, който извеждаше към къщата, ми се стори облян в топла лъчиста светлина, същата светлина, която бях наблюдавал, когато двамата с Ин избягахме от Ласа. Даकिनите.

Джипът можеше да кара по инерция, тъй че аз трябваше само бавно да го подкарам надясно и надолу по този път. Едва дишах, когато минах покрай къщата и поех през тревата към следващата улица, след което свих наляво. След една миля отново свих наляво, насочвайки се северно от града по една странична улица, по която бях минавал преди. Десет минути по-късно се озовах обратно при високите скални възвишения, размисляйки какво да правя. Надолу по пътя от западната страна чух, че още един гарван изграчи. Мигновено реших да се насоча в тази посока по пътя, по който можех да поема още преди. Той извеждаше нагоре по стръмна височина, минаваше от отвъдната страна на хълма и след това се спускаше към една камениста равнина. Пътувах няколко часа, докато

следобедното слънце постепенно започна да залязва. Никъде не се виждаха нито коли, нито хора и почти нямаше къщи. След около половин час се стъмни съвсем и аз започнах да мисля как да намеря място, където да спра и да преношувам, когато обърнах внимание на тесен каменлив път вдясно. Забавих джипа и огледах пътя отблизо. Имаше нещо от едната му страна. Приличаше на някаква дреха.

Спрях джипа и го осветих с фенерче през стъклото. Това беше анорак. Моят анорак. Онзи, който остана в ресторанта малко преди да влязат китайците. Усмехнах се. Изгасих фенерчето. Сигурно Ин бе сложил тук моя анорак. Излязох от джипа, взех го и потеглих нагоре по тесния път с изключени фарове.

Пътят извеждаше около половин миля със слаб наклон нагоре до една малка къща с плевня. Карах много предпазливо. Няколко кози ме изгледаха иззад оградата. На портала на къщата забелязах мъж, който седеше на малко столче без облегалка. Спрях джипа и той се изправи. Разбрах поздрава му. Беше Ин. Излязох от джипа и се втурнах към него. Той ме посрещна и силно ме прегърна усмихнат.

– Радвам се да те видя – каза той. – Нали ти казах, че ще получиш помощ?

– За малко не ме хванаха – отвърнах аз. – Ти как се добра дотук?

Лицето му отново стана напрегнато.

– Жените в ресторанта са много умели. Те видяха китайските служители и ме скриха в пещта. Никой не се сети да погледне там.

– А какво смяташ, че ще стане с тези жени? – попитах аз.

Той отвърна на погледа ми, но дълго време нищо не каза.

– Не зная – отвърна. – Мнозина плащат висока цена, когато ни помагат.

Той извърна поглед и посочи към джипа.

– Помогни ми да внесем малко храна и да си направим нещо за ядене.

Докато Ин палеше огъня, той ми обясни, че след като полицията напуснала, той се върнал в дома на приятелите си и те предложили да остане в тяхната стара къщичка, докато те му потърсят някаква кола.

– Знаех, че ти може да бъдеш обзет от страх и да се опитваш да се върнеш обратно в Ласа – добави Ин. – Но знаех също и че ако решиш да продължиш това пътуване, евентуално ще се опиташ да се насочиш на северозапад отново. Това бе единственият път, по който можеш да тръгнеш, затова ти оставих анорака там, надявайки се да го видиш ти, а не войниците.

– Поел си голям риск – казах аз.

Той кимна, докато слагаше зеленчуците в тежка котелка, пълна с няколко инча вода. После я окачи на метална кука над огъня, докато заври. Пламъците обгърнаха дъното на котелката.

Това, че видях отново Ин, донякъде ме освободи от страха и ние седнахме на старите прашни столове край огъня. Аз казах:

– Трябва да ти призная, че наистина се опитах да избягам. Помислих си, че това е единственият ми шанс да оцелея.

Продължих с разказа си за всичко, което бе станало – за всичко, освен че бях видял светлина, заобикаляща къщата. Когато стигнах до момента, в който се намирах сред високите скали и камионетката мина покрай мен, той се поизправи на стола си.

– Сигурен ли си, че е била същата камионетка, която видяхме край постовеите? – натъртено ме попита.

– Да – отвърнах аз.

Той изглеждаше напълно вбесен.

– Видял си хората, които бяхме срещнали преди и дори не си поговорил с тях? – изражението му беше почти гневно. – Не си ли спомняш какво ти казах за своя сън, че срещаме някой, който ни помага да намерим вратата към Шамбала?

– Страхувах се, че могат да ме предадат – протестирах аз.

– Какво?

Той ме изгледа, след което се отпусна на стола си и се хвана с две ръце за главата.

– Бях се вкаменил от страх – обясних аз. – Не можех да повярвам, че съм попаднал в такава ситуация. Търсех изход, исках да оцелея.

– Слушай ме много внимателно – каза Ин. – Шансовете да излезеш сега от Тибет, като бягаш, са много малки. Единственият ти шанс да оцелееш е да продължиш. За да направиш това, трябва да се възползваш от процеса на синхронността.

Загледах се встрани. Знаех, че може би е прав.

– Каж ми какво стана, когато камионетката приближи – каза Ин. – Всичко, което мислеше, в пълни подробности.

Казах му, че камионетката спря и когато стана това, аз внезапно изпитах страх. Описах как постъпи жената, сякаш искаше да излезе, но после промени намеренията си и те отново потеглиха. Той пак поклати глава.

– Ти си унищожил синхронния процес с това, че не си използвал правилно молитвеното си поле. Наситил си полето си с очаквания,

изпълнени със страх и си прекъснал всичко.

Аз погледнах настрани.

– Размисли за онова, което е станало – продължи Ин, – когато си чул приближаването на камионетката. Ти си имал два избора: можел си да си помислиш, че това, което става, е заплаха за теб или че е потенциална помощ. Със сигурност е трябвало да имаш предвид и двете възможности, но след като си разпознал камионетката, това трябваше да ти подсказва нещо. Фактът, че това е била същата камионетка, която видяхме по-рано на кръстопътя, е значим, особено след като същите тези хора отклониха вниманието на китайците, което пък ни позволи на нас да преминем, без да ни забележат. От тази гледна точка те веднъж вече са ни помогнали и сега са били там вероятно за да ти помогнат отново.

Аз кимнах. Той беше прав. Очевидно бях изпуснал този шанс.

Ин се загледа встрани, разсеян от собствените си мисли и каза:

– Ти напълно си сринал своята енергия и положителни очаквания. Помниш ли какво ти казах в ресторанта – да настроиш полето си за възприемане на синхронния процес означава да се поставяш в определено състояние на съзнанието. Лесно е да се мисли за синхронния процес разсъдъчно, но докато не възприемеш това състояние на съзнанието, при което твоето молитвено поле да ти помага, всичко, което ще правиш, е от време на време да забелязваш някои случайности. При определени ситуации това е достатъчно и известно време ще бъдеш воден напред, но евентуално ще загубиш посоката си. Единственият начин да останеш в синхронния процес стабилно е молитвеното ти поле да бъде в състояние на съзнателна будност.

– Все още не разбирам докрай как да постигна такова състояние на съзнанието.

– Човек трябва да спре и да си припомни, че трябва да бъде буден всеки миг. Трябва да си представи визуално, че енергията му се излъчва във всички посоки и го води към най-правилните ситуации и събития. Трябва да очакваш най-точните събития във всеки момент. Ние настройваме полетата си към синхронния процес като бъдем бдителни и винаги очакваме поредното събитие. Всеки път, когато забравиш да се поддържаш в състояние на очакване, трябва твоята бдителност да ти припомни да се върнеш към него.

– Колкото повече оставаш в това състояние на съзнанието, толкова повече синхронният процес ще стане по-интензивен и ако евентуално поддържаш енергията си висока, това състояние на съзнателна будност

ще стане преобладаващото ти отношение към живота. В легендите се казва, че молитвеното разгръщане евентуално ще се превърне в наша втора природа. Ние ще настройваме себе си молитвено сутрин по същия рутинен начин, както се обличаме. Това е състояние, към което се стремим, състояние на съзнанието, при което позитивните очаквания стават постоянни.

Той спря да говори и ме изгледа за момент.

– Когато си чул към теб да приближава някаква кола, ти веднага си бил обладан от страх. Хората в колата са усетили присъствието ти и са разбрали, че трябва да спрат, макар че не са знаели защо. Но когато ти си се уплашил, смятайки, че те може би са врагове, полето ти се е свило и не е могло да им въздейства. Техните полета вероятно са уловили това и са си помислили, че може би нещо не е както трябва, тъй че са потеглили.

Онова, което той говореше, изглеждаше невероятно, но аз чувствах, че е истина.

– Разкажи ми повече за това как нашите полета въздействат върху хората – казах аз.

Той поклати глава.

– Ти все избързваш. Въздействието на нашите полета върху останалите хора е Третото проникновение. Засега просто се концентрирай върху това да настроиш полето си към синхронния процес и да не позволяваш на страха да обсеби съзнанието ти. У теб има склонност да очакваш най-лошото. Спомни си, че когато бяхме на път за лама Ригден, аз те оставих сам и ти видя група бегълци, които щяха да те заведат право в манастира на ламата, но само ако ги беше заговорил. Но вместо това ти си помисли, че могат да те предадат и изпусна тази възможност за синхронност. Това негативно мислене е станало модел за теб.

Аз само го изгледах. Чувствах се много уморен. Той се усмихна и не спомена нищо повече за моите грешки. Поговорихме си за Тибет през останалата част от вечерта. Излязохме за малко да погледаме звездите. Небето бе ясно и ставаше малко хладно. Над нас бяха най-ярките звезди, които някога съм виждал и аз споделих това с Ин.

– Разбира се, че ще бъдат ярки – каза той. – Ти се намиращ на покрива на света.

На сутринта спях до късно. След това направих поредица от Тай чи движения заедно с Ин. Чакахме, колкото можахме, да се появят приятелите на Ин, но те не дойдоха. Разбрахме, че трябва да рискуваме и да тръгнем в края на краищата с една кола. Натоварихме джипа и

потеглихме на обяд.

– Сигурно нещо е станало – каза Ин, като погледна през рамо към мен. Опитваше се да бъде силен, но бях сигурен, че е много обезпокоен. Заизкачвахме се нагоре по главния път, минавайки през гъста мъгла, която бе покрила по-голямата част от пейзажа и ни скриваше изгледа към планините.

– На китайците ще им бъде трудно да ни видят сред тази мъгла – забеляза Ин.

– Много добре – казах аз.

Питах се как ли китайците са разбрали, че сме в ресторанта край Жонгба и попитах Ин какво мисли за това.

– Сигурен съм, че грешката беше моя – каза той. – Казах ти, че изпитвам прекалено силен гняв и страх по отношение на тях. Сигурен съм, че моето молитвено поле ги е предизвикало.

Изгледах го. Това вече беше твърде много.

– Да не би да твърдиш, че понеже си изпитвал страх, енергията ти по някакъв начин се е излъчила и е привлякла китайците по следите ни? – попитах аз.

– Не, не само моят страх е причината. Всички ние изпитваме някакъв общ страх. Нямах предвид това. Говоря, че си позволих да изпусна от контрол мислите си и умът ми се отдаде на страховити представи за това какво би могло да се случи, какво биха могли да сторят китайците. Виждал съм ги толкова дълго време как действат в Тибет, познавам техните методи, зная как могат да потиснат хората, въздействайки върху психиката им, внушавайки им страх. Позволих си да си представя мислено как ни преследват, представих си това за миг и не противопоставих нищо на тази мислена представа. Трябваше да се овладее. Трябваше да си изградя визуална представа, че вече не са така враждебно настроени към нас и после да съсредоточа всички свои очаквания в тази посока. Не моят страх ги привлече към нас, аз просто се оставих на потока на мислите си и си позволих специфичен мисловен образ, специфично очакване, че те ще ни нападнат. В това се състоеше проблемът. Ако човек задържи една негативна представа достатъчно дълго, тя може евентуално да се осъществи на практика. Цялата тази идея все още ме изпълваше със страх и удивление. Дали в това имаше нещо вярно? В продължение на дълго време бях наблюдавал, че хората, които се страхуват от нещо специално – например, че могат да ограбят дома им или да заболели от нещо, или да загубят любим човек – често преживяват нещо подобно в живота си. Дали това беше резултат от процеса, който Ин описваше?

Спомних си изпълнената със страх представа, която ми мина през съзнанието в Жонгба, когато Ин тръгна да търси някой, който да ни придружи. Бях си представял, че съм сам в джипа и че карам насам-натам напълно изгубен, което в края на краищата действително се случи. Студените тръпки ме побиха. Бях направил същата грешка, каквато и Ин.

– Нима искаш да кажеш, че всичко отрицателно, което ни се случва, е резултат на собствените ни мисли, така ли? – попитах аз.

Той се навъси.

– Разбира се, че не. Много неща се случват в естествения ход на живота, на взаимоотношенията ни с други човешки същества. Техните очаквания и действия също имат голяма роля. Но ние наистина имаме известно творческо влияние, независимо дали желаем да му вярваме или не. Трябва да се пробудим и да разберем, че от гледна точка на нашата молитвена енергия очакването си е очакване, независимо дали е основано на страх или на вяра. В този случай аз не се наблюдавах достатъчно. Както ти казах, проблемът беше омразата, която изпитвам към китайците.

Той се обърна към мен и погледите ни се срещнаха.

– А и спомни си какво ти казах – добави той, – че на тези по-висши нива на енергия ефектът от молитвеното ни поле е много по-непосредствен и бърз. В обикновения свят хората все още имат смесица от образи на страх и образи на успех, така че те взаимно се неутрализират и ефектът им е по-занижен, но на тези нива ние можем да оказваме влияние върху онова, което се случва, много бързо, дори и когато някоя страхова представа евентуално срива силата на собственото ни поле.

– Разковничето е да се увериш, че умът ти е съсредоточен върху положителния курс на твоя живот, а не върху някакво очакване, изпълнено със страх. Ето защо Второто проникновение е толкова важно. Ако останем в състояние на съзнателна будност, така че да възприемаме синхронния поток, съзнанието ни е с позитивна нагласа и страхът и съмнението биват преодолявани. Разбираш ли какво искам да кажа?

Аз само кимнах, без гласно да отговоря. Ин отново съсредоточи поглед към пътя.

– Сега, точно в този момент, ние трябва да успеем да се възползваме от тази сила. Бъди буден колкото можеш. В тази мъгла може много лесно да пропуснем камионетката, а не бива да го правим. Сигурен ли си, че бяха поели в тази посока?

– Да – отвърнах аз.

– Тогава, ако са спирали, за да пренощуват някъде, както

направихме ние, едва ли са много далеч пред нас.

Пътувахме цялата сутрин, продължавайки да вървим на северозапад. Колкото и да се опитвах, не успях да запазя състояние на съзнателна будност, за каквото Ин ми бе говорил. Нещо не беше както трябва. Ин забеляза това и упорито започна да ме наблюдава.

Най-сетне се обърна и каза:

– Сигурен ли си, че очакваш да се разгърне пълният процес на синхронност?

– Да – отвърнах аз. – Поне мисля, че е така.

Той леко се навъси и от време на време хвърляше поглед към мен през рамо.

Знаех какво има предвид. Както в Перу, така и по-късно в Апалачите с Десетото откровение, бях преживял състояние, което ме приближаваше към процеса на синхронност. Всеки от нас в един или друг период от живота си се сблъсква с основните въпроси на своя живот и в зависимост от ситуацията, в която се намира, иска да ги разбере. В нашия случай въпросът беше как да открием камионетката на холандеца, а след това Уил и вратата към Шамбала.

В идеалния случай, когато разберем, имаме предвид централния въпрос на живота си, ние се ръководим от една водеща мисъл или интуиция за това как да отговорим и на по-конкретните си въпроси. Тогава може да получим мислена представа, която да ни подсказва къде да отидем или как да се обърнем към някой непознат. Отново в идеалния случай, ако последваме тази своя интуиция, ще възникнат съвпадения и случайности, които ще ни дадат информация, касаеща основния въпрос на живота ни. Тази синхронност ще ни заведе още по-нататък по нашата жизнена пътека... и на свой ред ще ни изправи пред нов въпрос.

– Какво казват легендите по този повод? – попитах аз.

– В тях се твърди – отвърна Ин, – че хората евентуално ще разберат, че силата на техните молитви може изключително много да повлияе на хода на техния живот. Използвайки силата на собствените си очаквания, ние можем да ускорим и активизираме процеса на синхронност. Но при това трябва да бъдем винаги будни, за да следим целия процес, започвайки още със следващото прозрение или интуиция, която ни връхлита. Ти очакваш ли съзнателно своите интуиции?

– Засега нямам никаква интуиция – отвърнах аз.

– Но очакваш ли да имаш? – настоя на въпроса си той.

– Не зная. Всъщност не се бях замислял по повод интуициите. Той кимна.

– Трябва да помниш, че това е част от процеса, с който настройваш своето молитвено поле да възприема синхронността. Трябва да бъдеш винаги буден и да очакваш да се осъществи цялостно процесът: твоя въпрос, това да получиш интуиция и да я последваш и да потърсиш случайностите, които ще те водят. Напомняй си, че трябва да очакваш всичко, да бъдеш буден, за да възприемеш всичко, и ако наистина бъдеш буден, енергията ти ще те изпревари и ще събуди и предизвика целия ход на нещата.

Той ми се усмихна широко. Явно искаше да повдигне духа ми.

Аз си поех няколко пъти дъх и започнах да чувствам, че енергията ми се връща. Настроението на Ин беше заразително. Моята будност стана по-изострена.

И аз му се усмихнах на свой ред. За първи път започнах да съзнавам истинската същност на Ин. Имаше моменти, в които той изпитваше страх също като мен и понякога бе твърде невъзприемчив, но беше предприел това пътуване от душа и сърце и повече от всичко друго желаше да успеем. Докато мислех за това, изпаднах в нещо като химера, в която видях мислено Ин и себе си да вървим сред някакви скалисто-пясъчни дюни нощем близо до река. В далечината се виждаше огън. Явно беше някакъв нощен лагер и ние искахме да стигнем до него. Ин ни водеше и аз с радост го следвах.

Отново го погледнах. Той съсредоточено ме наблюдаваше.

Изведнъж си дадох сметка какво е станало.

– Струва ми се, че току-що получих интуитивно прозрение – казах аз. – Яви ми се представата за нас двамата как вървим към лагер със запален огън през нощта. Смяташ ли, че това може да значи нещо?

– Само ти можеш да кажеш – отвърна той.

– Но аз не зная. Откъде бих могъл да зная?

– Ако тази твоя вътрешна представа е била водеща интуиция, тя със сигурност има нещо общо с това, че търсим камионетката. Кой се е намирал според теб при лагерния огън? Имаш ли някакво усещане за това?

– Не зная кой беше там. Но ние искахме да стигнем лагерния огън с всички сили. Дали наблизо има някаква пясъчлива област?

Ин отклони джипа от пътя и спря. Мъглата започна да се вдига.

– Този терен тук е целият каменист и пясъчлив на около сто мили наоколо – отвърна Ин.

Аз вдигнах рамене.

– А дали има река? Има ли някъде наблизо река? Очите на Ин

светнаха.

– Да, малко след като отменим града, който приближаваме сега, Парианг, около сто и петдесет мили по-нагоре.

Той спря за момент и широко се усмихна.

– Трябва да останем бдителни – каза той. – Това е единственото, което може да ни води.

Доста бързо успяхме да стигнем Парианг, още по залез слънце. Минахме направо през града и продължихме да пътуваме по същия път още петнайсет мили, след което Ин свърна вдясно по един страничен път. Беше почти напълно тъмно, но успяхме да зърнем реката на половин миля пред нас.

– Напред има пътна охрана – обясни Ин. – Трябва някак си да я заобиколим.

Приближихме реката, където пътят стана по-тесен и много изровен.

– Какво ли е пък това? – запита Ин и спря джипа, като го върна малко назад.

На едно скалисто сечище от дясната ни страна, което едва се виждаше, забелязахме спряла кола. Свалих стъклото, за да видя по-ясно какво ли беше това.

– Не е камионетката – отвърна Ин. – Тя е синя и прилича на полицейска кола.

Напрегнах се, така че да виждам по-добре.

– Почакай малко – казах аз. – Това е колата, която видях край пътя, когато се разделихме.

Ин изгаси фаровете и ние бяхме обгърнати от мрак.

– Трябва да се поотдалечим – каза той и изведе джипа напред през дълбоките дупки по пътя на няколкостотин фута.

– Виж! – посочих аз. Отляво се намираше камионетката, която беше паркирана между две огромни скали. Наоколо не се виждаше жива душа.

Канех се да изляза, но Ин потегли с джипа напред и паркира на няколкостотин метра на изток извън видимостта от камионетката.

– Най-добре да скрием колата – обясни той. Заклучи я и ние излязохме.

Върнахме се при камионетката и я огледахме.

– Следите вървят в тази посока – посочи Ин на юг. – Да тръгнем по тях.

Аз поех подире му и ние минахме през обширно пространство в скали и пясък. Луната беше три четвърти и осветяваше донякъде пътя

ни. След около десет минути Ин ме погледна вцепенен. И аз също долавях мириса на дим от огън.

Вървахме още петдесет метра в мрака, докато най-сетне забелязахме огън на открито. Край него бяха се сгушили мъж и жена. Това беше холандската двойка, която бяхме видели в камионетката по-рано. Реката беше наблизко.

– Какво да правим? – промълвих аз.

– Трябва да се запознаем с тях – отвърна Ин. – По-добре така да постъпим, за да не ги уплашим много.

– Но ние не знаем кои са те – колебаех се аз.

– Върви, кажи им, че сме тук.

Аз ги изгледах по-отблизо. Бяха облечени в работни дрехи и дебели памучни ризи. Изглеждаха повече като туристи, които са се упътили за Тибет.

– Здравейте – високо казах аз. – Радваме се да ви видим.

Ин ме изгледа подозрително.

Двамата скочиха и се загледаха в мен, когато аз се появих от мрака.

Широко усмихнат, аз им казах:

– Нуждаем се от вашата помощ.

Ин ме последва, леко се поклонил и каза:

– Извинявайте, че ви обезпокояваме, но търсим нашия приятел Уилсън Джеймс. Надяваме се, че бихте могли да ни помогнете.

Те и двамата останаха шокирани. Не можеха да повярват, че сме приближили към техния лагер по такъв начин. Но жената постепенно като че ли разбра, че не ги заплашваме с нищо и ни предложи място да седнем край огъня.

– Не познаваме Уилсън Джеймс – отвърна тя. – Но сме тук, за да се срещнем с един човек, който го познава. Чувала съм го да споменава името му.

Спътникът ѝ кимна, макар че изглеждаше много напрегнат.

– Надявам се, че Джейкъб ще успее да ни намери. Вече закъснява с часове.

Смятах да му кажа, че сме забелязали пътната полиция, паркирала не много далеч оттук, когато изразът на лицето на мъжа се промени. Той гледаше вкаменен. Погледът му бе прикован към нещо зад мене. Обърнах се веднага. Мястото, където бяхме оставили колите, беше направо претъпкано с други коли. Светеха фарове и се чуваха десетки хора, които говореха на китайски и приближаваха към нас.

Мъжът скочи на крака и изгаси бързо огъня. Грабна няколко торби

и побягна заедно с жената.

– Моля ви – викна Ин, опитвайки се да ги догони. Само за няколко минути те изчезнаха в мрака. Най-сетне Ин се предаде. Зад нас светлините приближаваха все повече и ние се скрихме край реката.

– Струва ми се, че мога да заобиколя и да намеря пътя обратно към нашия джип – каза Ин. – Ако имаме късмет и още не са го открили. Ти тръгни на север нагоре по течението и върви около миля. Опитай се да се отдалечиш. Ще откриеш там друг път, който стига до края на реката. Слушай внимателно да чуеш шума от джипа и аз ще мина и ще те взема.

– Защо да не дойда с теб? – попитах аз.

– Защото е прекалено опасно. Един човек би могъл да се промъкне, но двама ще бъдат забелязани непременно.

Аз неохотно се съгласих и тръгнах през скалите и огромните камънаци на лунната светлина. Използвах фенерчето си, само когато това бе абсолютно необходимо. Знаех, че планът на Ин бе прекалено рискован, но като че ли това беше единственият ни шанс. Питам се какво ли щяхме да разберем, ако имахме възможност да поговорим с двамата холандци или ако бяхме срещнали онзи другия човек, когото очаквах. След около десет минути спрях, за да почина. Беше ми студено и бях много уморен.

Чух някакъв шум пред себе си. Напрегнах се, за да чуя по-добре. Някой определено вървеше насам. Сигурно са холандците, помислих си аз. Бавно се приближих, докато най-сетне разбрах откъде идва шумът. На двайсетина фута встрани от мен забелязах силует на мъж. Знаех, че трябва да кажа нещо или да рискувам да го изпусна от очи.

– Халандец ли си? – промълвих аз, като си мислех, че това може би е мъжът, когото двойката холандци очакваха да срещнат. Той застина на място и нищо не каза, затова аз повторих въпроса си. Звучеше глупаво, но си помислих, че може би ще получа някакъв отговор.

– Кой е? – запита мъжът отсреща.

– Аз съм американец – отвърнах аз. – Преди малко се срещнах с твоите приятели.

Той се обърна и ме изгледа, докато аз с усилие се промъквах през скалите, за да стигна до него. Това беше млад човек, може би двайсет и пет годишен и изглеждаше доста уплашен.

– Къде си се срещнал с приятелите ми? – попита той, а гласът му трепереше.

Както ме гледаше, долових колко много е уплашен. Самият аз бях разтърсен от страх и с усилие успях да запазя самообладание.

– По-надолу по течението на реката – отвърнах. – Казаха, че те чакат.

– А китайците бяха ли там? – попита той.

– Да, но мисля, че приятелите ти успяха да избягат. Той като че ли още повече се уплаши.

– Казаха ни, че познаваш един човек, когото търся, Уилсън Джеймс – бързо споменах аз. Той отстъпи назад.

– Трябва веднага да изчезвам оттук – каза и се обърна да тръгне.

– Виждал съм те и преди – споменах аз. – Бяха те задържали на един пътен пост край Жонгба.

– Да – отвърна той. – И ти ли си бил там?

– Бях зад тебе сред колите. Разпитваше те някакъв китайски служител.

– Точно така – отвърна той и нервно се огледа във всички посоки.

– Ами Уил? – попитах аз, като с всички сили се стремях да запазя самообладание – Уилсън Джеймс. Познаваш ли го? Той спомена ли ти е нещо за вратата към Шамбала?

Младият мъж нищо не отговори. Очите му бяха се изцъклили от страх. Обърна се и побягна през камънаците нагоре срещу течението на потока. Известно време тичах след него, но той скоро изчезна от погледа ми в мрака. Най-сетне се отказах и погледнах назад към мястото, където камионетката и нашият джип бяха паркирани. Все още там имаше светлини и до мен долитаха приглушени гласове.

Обърнах се и отново поех на север, като си давах ясно сметка, че бях пропилял шанса си. Не можах да получа от него никаква информация. Опитах се да се примиря с този неуспех. По-важно сега беше да намеря Ин и самият аз да се опитам да избягам. Намерих предишния път и само след няколко минути чух съвсем слаб шум от нашата джипка.

5

ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Протегнах се колкото можах в тясната кола. Бях напълно изтощен и даже се питах откъде Ин намираще сили, за да кара. Знаех, че бяхме успели да се измъкнем само с късмет. Както Ин предположи, китайските войници действаха доста неорганизирано и не особено заинтересувано при това претърсване. Бяха оставили една-единствена стража до камионетката на холандската двойка, докато останалите едва-едва претърсваха в другата посока, без изобщо да забележат нашия джип. Ин бе успял да го запали без да вдигне много шум и да премине покрай тях незабелязано, след което ме взе край брега на реката.

В момента Ин продължаваше да кара с угасени фарове, като съсредоточено гледаше през стъклото, за да наблюдава тъмния път.

След малко се обърна към мен.

– Младият холандец, с когото се видя, не ти ли каза нищо?

– Точно така, нищо не ми каза – отвърнах аз. – Беше прекалено уплашен и избяга.

Ин клатеше глава.

– Моя е грешката. Ако само ти бях казал за следващото молитвено проникновение, Третото, щеше да постигнеш по-голям резултат и да успееш да получиш информация.

Тъкмо бях готов да му задам въпрос за това какво има предвид, когато той ми махна да замълча и да слушам.

– Спомни си онова, което вече знаеш – инструктира ме той. – Ти вече имаш опит от Първото проникновение: знаеш как човек се свързва с енергията и я оставя да премине през него, след което си създава визуална представа, че тя оформя едно енергийно поле, което върви пред човека, където и да отиде той. Второто проникновение, както вече ти обясних, е настройване на енергийното поле по такъв начин, че то да направи хода на живота по-интензивен. Това става като бъдеш винаги буден и в очакване.

– Третото проникновение представлява такова настройване на собственото ти молитвено поле, че то да повлияе върху вибрационните нива и да повиши енергията на другите хора. Когато твоето молитвено поле достигне други хора по този начин, те чувстват прилив на духовна енергия, прозрение, яснота и интуиция и в такива случаи е много по-

вероятно да ти дадат вярна информация.

Аз съвсем точно разбихах онова, което иска да ми каже Ин. Под ръководството на Уил и Санчес в Перу бях се научил да изпращам енергия на другите хора като нов етически подход спрямо останалите. Сега Ин даваше още повече пояснения за това как ефикасно да се извършва това.

– Зная какво имаш предвид – казах аз. – Установил съм, че има едно изражение на висшето аз, което може да се открие в лицето на всеки човек. Ако се обърнем към това висше аз, към този израз, нашата енергия спомага съответният човек да се издигне до по-висше ниво на себесъзнание.

– Да – отвърна Ин, – но този ефект още повече се повишава, ако човек знае как да разгърне молитвеното си поле така, както се описва в легендите. Трябва да очакваме, че молитвеното ни поле може да се разгърне пред нас и да повиши вибрациите на другите хора от разстояние, дори и преди да сме достатъчно близо до тях, за да видим лицата им.

Аз го изгледах въпросително.

– Разгледай нещата ето така: ако правилно практикуваш Първото проникновение, енергията се влива в теб и ти започваш да гледаш на света, доближавайки се до неговата истинска същност – виждаш го пъстроцветен, вибриращ, красив като магическа гора или пъстроцветно пространство. Сега, когато практикуваш Третото проникновение, трябва съзнателно визуално да си представиш, че твоята енергия потича и се влива в полето на всеки наоколо ти, издигайки вибрациите на останалите хора, така че те да започнат да виждат света такъв, какъвто той е в действителност. Когато стане това, те могат да спрат и да доловят процесите на синхронност. След като сме настроили своите енергийни полета по такъв начин, по-лесно е да забележим израза на висшето аз на лицата на хората.

Той замълча и ме погледна така, сякаш някаква нова мисъл му бе хрумнала.

– Запомни също – продължи той, – че когато искаме да издигнем нивото на енергия на даден човек, можем да се сблъскаме с някои клопки, които трябва да се стремим да избягваме. Всяко лице представлява система от черти подобно... мастило върху попивателна хартия. В него човек може да види много неща. Може да види яростта на жесток баща, затвореност, предизвикана от негрижовна майка или изражението на някой, който те е заплашвал. Това е проекция от миналото, възприятие, създадено от травмираща ситуация, която е хвърлила сянка върху онова, което очакваш от другите. Когато видиш човек, който дори и по най-

незначителен начин ти напомня някой, който ти е причинил зло, тенденцията в теб е да очакваш, че и този човек ще действа по същия начин.

– Този проблем е много важно да се разбере и трябва много внимателно да се наблюдава. Всички ние трябва да се издигнем над очакванията, налагани ни от минали преживявания, разбираш ли ме?

Аз кимнах, защото бях нетърпелив той да продължи.

– А сега помисли отново за онова, което ти се случи край хотела в Катманду. Трябва да разгледаме този момент по-отблизо. Нали каза, че онзи мъж край езерото е променил настроението на всички, когато е влязъл и седнал на масата?

Аз отново кимнах и се замислих за онова, което стана тогава. Наистина беше така. Мъжът сякаш внесе едно ново настроение край басейна, преди още да изрече и дума.

– Това е станало така, защото енергията му вече е била настроена да влияе върху енергийните полета на останалите и да ги зареди положително. Помисли как точно е изглеждало това.

Аз се загледах за малко настрани, опитвайки се да си припомня всичко станало. Накрая казах:

– Всички наоколо като че ли преминаха от състояние на раздразнителност и недоволство в състояние на съзнанието, което бе по-открито и склонно към диалог. Трудно е да обясня всичко това.

– Неговата енергия ви е откряхнала към нещо ново – продължи Ин, – вместо да стоите закрепостени в страха и отчаянието или в каквото и да е друго негативно чувство.

Ин замълча за малко и ме изгледа отблизо.

– Разбира се, можело е да стане и друго – продължи той. – Ако онзи човек не е бил достатъчно силен, енергията му не е била достатъчно силна в момента, в който е влязъл в околността на басейна, той е можел да възприеме ниското енергийно състояние на всички останали и неговата собствена енергия да се понижи. Точно това е станало с теб, когато ти си се срещнал с младия холандец. Той е бил уплашен и неговият страх ти е въздействал. Ти си позволил неговото настроение да вземе надмощие.

– Както виждаш, енергийните полета на всички нас се смесват и силните вземат надмощие. Това е неосъзнатата динамика, която характеризира човешкия свят. Състоянието на нашата енергия, доминиращите очаквания, които имаме, независимо какви са, се излъчват и влияят върху настроението и отношенията на всички останали. Нивото на осъзнаване сред хората и всички очаквания, свързани с това ниво на

осъзнаване, са неща, които се предават от човек на човек.

– Този факт обяснява големите загадки на поведението на тълпата. Обяснява защо почтени хора под влияние на неколцина, които са обхванати от огромен страх или ярост, могат да бъдат въвлечени в линчувания, бунтове или други окаяни действия. Това също така обяснява защо хипнозата може да въздейства и защо филмите, телевизията имат такова огромно влияние върху хората със слаба воля. Молитвеното поле на всеки човек на земята се съчетава с полетата на всички останали и създава всички норми и групови връзки и национални модели на мислене, както и етнически вражди, които наблюдаваме.

Ин се усмихна.

– Културата е въздействаща. Достатъчно е да посетиш някоя чужда страна и ще видиш, че хората не само мислят различно, но и чувстват различно, имат различни настроения и различен мироглед.

– Това е реалността, която трябва да разберем и овладеем. Трябва да помним съзнателно да прилагаме Третото проникновение. Когато сме в определени отношения с хората и открием, че се влияем от тяхното настроение или че ни завладяват техните очаквания, ние трябва да се отдръпнем, да се изпълним отново с енергия и съвсем съзнателно да излъчваме положителна енергия, докато настроението се повдигне. Ако ти бе успял да направиш това по отношение на младия холандец, може би щеше да разбереш нещо за Уил.

Останах много впечатлен от думите му. Както изглежда, Ин беше овладял много добре тази информация.

– Ин, ти си цял учен – казах аз. Той престана да се усмихва.

– Съществува разлика между това да знаеш как действа енергията – отвърна той, – и да можеш да приложиш знанието си на практика.

Оигурно бях спал часове наред, защото когато се събудих, слънцето бе изгряло, а джипът бе спрял сред една равнинна местност над пътя. Протегнах се, после отново се свих на мястото си. Няколко минути гледах отвъд скалните възвишения към чакълестия път, който се виеше под нас. Мина един номад, който водеше кон, и малка каруца, но, общо взето, пътят бе пуст. Небето бе кристално ясно и някъде зад нас се чуваше песен на птица. Бях се освободил от напрежението от предишния ден.

Ин бавно се размърда и се изправи на мястото си, поглеждайки ме усмихнат. Той излезе от джипа, изтегна се, после извади един походен котлон от задната част на колата и сложи манерка с вода, за да приготви овесена каша и чай. Аз се заех да му помагам и след това се опитах да го следвам в един комплекс от трудни упражнения Тай чи.

Зад нас се чу шум на кола, която преминаваше долу по пътя. Изчакахме я да мине, скрити зад една скала. Това беше камионетката, която и двамата едновременно разпознахме.

– Това е младият холандец – каза Ин и хукна към джипа. Аз грабнах походния котлон, хвърлих го в задната част на джипа и скочих вътре, докато Ин вече бе запалил.

– Ще успеем да го стигнем при тази скорост – забеляза Ин и ние се впуснахме напред.

Минахме по малко хълмче и се спуснахме в тясна долчинка, докато най-сетне зърнахме колата пред нас на няколко метра.

– Трябва да успеем да му предадем нашата молитвена енергия – каза Ин.

Аз си поех дълбоко дъх и си представих визуално как енергията ми се излъчва нагоре по пътя и стига до колата на холандеца, като оказва своето влияние върху младия човек. Представях си го как забавя скорост и накрая спира.

Излъчих тази представа, но колата всъщност тръгна още по-бързо и доста се отдалечи от нас. Почувствах се объркан.

– Какво правиш? – извика Ин и хвърли поглед към мен.

– Използвах моето поле, за да го спра.

– Недей да използваш енергия по този начин – бързо каза Ин. – Тя има обратен ефект.

Погледнах го напълно неразбиращо.

– Какво правиш, когато някой се опитва да те манипулира, за да извършиш нещо?

– Оказвам му съпротива – отвърнах аз.

– Точно така – продължи Ин. – На подсъзнателно ниво холандецът усеща, че ти се опитваш да му кажеш какво да прави. Той се чувства манипулиран и това го кара да усети, че някой зад него има недобри намерения, което поражда у него още повече страх и решителност да избяга.

– Ние можем само да си представим визуално как нашата енергия се излъчва и увеличава неговото общо ниво на вибрации. Това му позволява по-пълноценно да преодолее своя страх и да влезе във връзка с интуициите на своя висш аз, което евентуално би довело до състояние, в което да се страхува по-малко от нас и може би да рискува да влезе в разговор с нас. Това е всичко, което можем да направим със своята молитвена енергия. Ако направим нещо друго, то означава да предположим, че знаем кое е най-доброто за неговия живот, но това може да знае само той. Възможно е неговата висша интуиция – след като му

изпратим достатъчно енергия – да му подсказе да ни остави и да напусне страната. Ние трябва да приемем този факт. Всичко, което можем да сторим, е да му помогнем да вземе своето решение от позицията на най-високото ниво на енергия, което му е достъпно.

Ние взехме един от завоите на пътя и синята полицейска кола на холандеца вече не можеше да се види. Ин забави скорост. Отдясно се виждаше по-малък път, който някак си се открояваше.

– Това е пътят! – посочих аз.

На сто метра пред нас в подножието на малко възвишение се виждаше широк, но плитък приток. По средата се намираше колата на холандеца, моторът ѝ бе включен, колелата се въртяха и разпръскваха кал навсякъде, но тя така и не помръдваше. Беше затънала.

Младият човек се обърна и ни видя, отвори вратата и вече се готвеше да побегне. Но когато ме разпозна, изключи двигателя и излезе навън във водата, която му стигаше до коленете.

Ние спряхме встрани нашия джип. Ин ме изгледа и аз от израза на лицето му разбрах, че иска да ми напомни да използвам правилно своята енергия. Аз само му кимнах.

– Можем да ти помогнем – казах на младия човек.

В очите му се мерна подозрение за момент, но постепенно той се успокои, когато двамата с Ин блъснахме бронята на колата, а той запали мотора. Колелата се въртяха на място и разпръскваха кал по нозете и панталоните ми, но накрая колата излезе от дупката, където бе пропаднала, и премина от другата страна на реката. Ние с джипа си го последвахме. Младият човек ни изгледа за момент, сякаш решавайки дали да подкара и да избяга от нас, но излезе и се запъти отново насреща ни. Когато се приближи, ние му се представихме. Той също ни каза името си. Наричаше се Джейкъб.

Докато говореше, потърсих на лицето му най-мъдрото изражение.

Джейкъб клатеше глава, все още твърде уплашен, и няколко минути ни разпитваше за своите изчезнали приятели.

– Не зная защо изобщо дойдох в Тибет – каза накрая той. – Винаги съм знаел, че е много опасно. Но приятелите ми искаха да ги придружа. Въобще не разбирам защо се съгласих. Божичко, та тези китайски войници са навсякъде. Откъде ли са разбрали, че сме тук?

– Питал ли си накъде да тръгнеш хора, които не познаваш? – попита Ин.

Той ни изгледа.

– Да, питах. Мислите ли, че те са съобщили на войниците?

Ин кимна и Джейкб изглеждаше обзет от паника. Оглеждаше се нервно във всички посоки.

– Джейкб – попитах аз, – трябва да зная, срещал ли си Уилсън Джеймс?

Джейкб не можеше да се съсредоточи.

– Откъде да знаем, че китайците не са на крачка от нас?

Опитах се да го погледна в очите и най-сетне успях да го накарам да отвърне на погледа ми.

– Това е много важно, Джейкб. Спомняш ли си да си срещал Уил? Той изглежда като перуанец, но говори с американски акцент.

Джейкб продължаваше да изглежда объркан.

– Защо да е толкова важно? Та ние трябва да мислим как да се измъкнем оттук.

Ние слушахме, а Джейкб направи няколко предложения къде да си направим лагер за през нощта, докато китайците се махнат от тези места, или още по-добре, как можем бързо да прекосим Хималаите и да се озовем в Индия.

Аз продължавах да си представям визуално как моята енергия се излъчва към него и се концентрирах върху лицето му, търсейки израз на спокойствие и мъдрост в неговите черти, особено в очите му. Най-сетне той започна да гледа към мен.

– Защо искате да откриете този човек? – попита той.

– Убедени сме, че има нужда от нашата помощ. Той е човекът, който ме помоли да дойда в Тибет.

Той ме погледна за момент, очевидно опитвайки се да се концентрира.

– Да – каза най-сетне. – Срещах твоя приятел. Беше във фойето на един хотел в Ласа. Седяхме един срещу друг и започнахме да си говорим за китайската окупация. От дълго време сме възмутени от китайците и аз чувствам, че причината, поради която дойдох тук, е, че исках да направя нещо, каквото и да е. Уил ми каза, че ме е виждал няколко пъти в хотела този ден и това сигурно означава нещо. Не знаех какво има предвид.

– Той спомена ли за място, наречено Шамбала? – попитах аз.

Джейкб ме погледна с интерес.

– Не точно така. Спомена мимоходом, че Тибет няма да бъде свободен, докато не се разбере истинската същност на Шамбала. Беше нещо подобно.

– Спомена ли нещо за врата?

– Струва ми се, че не. Не си спомням голяма част от разговора ни. Беше съвсем кратък.

– Ами накъде се отправи? – попита Ин. – Спомена ли накъде отива? Джейкб отклони поглед, замислен, след което каза:

– Мисля, че спомена място, което се казваше Дормар – така ми се струва – и за някакви руини на манастир там.

Погледнах Ин.

– Зная къде е това – каза той. – Намира се на северозапад, на четири-пет часа път. Ще бъде трудно пътуване. А и е студено.

Мисълта, че трябва да пътуваме толкова далеч сред тибетската пустош, срива енергията ми.

– Искаш ли да дойдеш с нас? – попита Ин Джейкб.

– О, не – каза той. – Трябва да се измъкна оттук.

– Сигурен ли си? – настоя Ин. – Китайците изглеждат много активни точно сега.

– Не мога – отвърна Джейкб и отклони поглед. – Аз съм единственият измежду нас, който може да се свърже с правителството, за да потърси приятелите ми. Ако въобще мога да получа помощ.

Ин написа нещо на парче хартия и го подаде на Джейкб.

– Намери телефон и позвъни на този номер – каза Ин. – Спомени името ми и им дай номер, на който да ти позвънят. Щом проверят кой си, те ще ти се обадят и ще ти кажат какво да правиш.

Ин продължи да обяснява на Джейкб най-лесния път да се върне към Сага и ние го изпратихме до неговата камионетка.

Когато се качи в колата си, той ни каза:

– На добър път... Надявам се да намерите приятеля си.

Аз кимнах.

– Ако го намерите, може да излезе, че за това съм дошъл в Тибет, нали? За да помогна.

Той се обърна и запали колата си. Погледна още веднъж към нас и потегли. Ин и аз бързо се спуснахме към нашия джип и когато отново излязохме на главния път, забелязах, че той се усмихваше.

– Смяташ ли, че си разбрал Третото проникновение сега? – попита. – Обмисли го в пълни подробности.

Погледнах го, размишлявайки над въпроса му. Разковничето към това проникновение, изглежда, бе идеята, че нашите полета могат да издигат полетата на другите хора, да издигат хората на по-високо ниво на съзнание, при което те могат да се свързват и да се направляват от водещите си интуиции. Онова, което разшири моите представи в това

отношение, освен всичко, научено в Перу, бе концепцията, че нашето молитвено поле се излъчва около нас и ние можем да го настроим така, че да издига полетата на всички останали – дори когато не говорим непосредствено с тях и не виждаме лицата им. Можем да правим това като си представим визуално, че то става – като го очакваме.

Разбира се, човек трябва да бъде напълно лишен от желание да контролира другите посредством тази енергия. В противен случай тя се връща като бумеранг срещу него, както видях, когато се опитвах да накарам Джейкъб да спре колата. Споменах за всичко това на Ин.

– Онова, което разбираш, е въздействият ефект на съзнанието – обясни Ин. – В известен смисъл всички ние можем да си влияем по мисловен път. Разбира се, всеки може да владее себе си, може да се откъсне от общия поток, да мисли независимо. Но, както казах по-ра-но, преобладаващият човешки мироглед е винаги едно огромно поле от вяра и очакване. Разковничето към човешкия прогрес е да има достатъчно хора, които излъчват по-висши очаквания на любов в това човешко поле. Ефектът ни позволява да изградим все по-високо ниво на енергия, да се вдъхновим един друг, за да реализираме по-висшия си потенциал.

Ин си отдъхна за момент и отново ми се усмихна.

– Културата на Шамбала се гради върху настройването на такова поле – каза той.

Не можех да не отвърна на усмивката му. Пътуването започваше да придобива смисъл по начин, който не можех да изразя.

Следващите два дни минаха гладко, без никакъв знак от китайските военни. Все още пътувайки по южния път в посока на северозапад, ние пресякохме и друга река близо до връх Майун-Ла – високопланински проход. Гледката беше великолепна със заледените планински върхове от двете страни на пътя. Прекарахме първата нощ в Хор Ку в неномерирана крайпътна къща, която Ин знаеше, и продължихме на другата сутрин към езерото Манасаровар.

Когато доближихме до езерото, Ин каза:

– Трябва отново много да внимаваме. Езерото и връх Кайлаш по-нататък са привлекателни точки за хората от целия регион: Индия, Непал, Ктиай, а също и Тибет. Това е свещено място, каквото няма никъде по света. Ще има много поклонници, както и китайски пътни постове.

Няколко мили по-нататък се отклони по стар път и ние преминахме покрай постовете, след което зърнахме езерото. Погледнах към Ин. Той се усмихваше. Гледката бе невероятно красива: огромна тюркоазена перла на фона на скалистия маслитено-кафеникав пейзаж, обкръжена от

заснежените планини в далечината. Една от планините, посочи Ин, беше Кайлаш.

Докато пътувахме покрай езерото, видяхме множество групи поклонници около големи стълбове, целите във флагове.

– Какво е това? – попитах аз.

– Молитвени флагове – отвърна Ин. – Поставянето на флагове, които символизируют нашите молитви, е вековна традиция в Тибет. Молитвените флагове са оставени да плющят на вятъра и това препраща молитвите постоянно към Бога. Молитвените флагове се дават и на хора.

– Какви молитви съдържат флаговете?

– Молитви любовта да обгърне цялото човечество. Продължих да мълча.

– Не е ли иронично това? – добави Ин. – Културата на Тибет е напълно посветена на духовния живот. Може да се докаже, че ние сме най-религиозния народ. А сме нападнати от най-атеистичното правителство на Земята – китайското правителство. Това е съвършен контраст, който трябва да се осъзнае от всички хора. Едната или другата гледна точка към света ще надделее.

Без да говорим повече, ние преминахме през още един малък град, Даркен, най-близкия град до връх Кайлаш, където Ин нае двама механици, които познаваше, да проверят дали джипът е в изправност. Пренощувахме на открито с други местни жители колкото се можеше поблизо до планините, без да породим подозрение. Не откъсвах очи от заснежените върхове.

– Оттук Кайлаш изглежда като пирамида – казах аз. Ин кимна.

– Какво ти говори това? В него се крие сила. Слънцето залезе зад хоризонта и това за нас бе удивителна гледка. Величественият залез изпълни небето на запад със слоеве розови облаци и в същото време слънцето зад хоризонта озаряваше връх Кайлаш, превръщайки заснежените му върхове в ослепително лъчение на жълто-оранжеви тонове.

– По протежение на цялата история велики императори са пътували хиляди мили на кон или в рикши, за да наблюдават тези гледки в Тибет. Смятало се е, че първите лъчи на слънцето сутрин и последните вечер вдъхват огромна подмладяваща и прозреническа сила.

Кимах с глава, докато говореше, неспособен да откъсна очи от величествената светлина, която ме обкръжаваше. Наистина се чувствах подмладен, почти спокоен. Пред нас, по посока на Кайлаш, плоските равнини и ниски възвишения се къпеха в отражения на светлини и сенки, в странен контраст с високите, озарени от слънцето склонове, които,

изглежда, грееха отвътре. Гледката напомняше сюрреалистичен пейзаж и аз за първи път осъзнах защо тибетците са толкова духовни. Дори само светлината на тази земя ги водеше неизбежно към пълно осъзнаване и пробуждане.

Рано на другата сутрин отново бяхме на път и след пет часа стигнахме покрайнините на Али. Небето бе облачно и температурата рязко спаднаше. Ин взе няколко завоя по почти непроходими пътища, за да не минем през центъра на града.

– Това сега е предимно китайска територия – каза той, – с барове и стриптийз-заведения за войниците. Най-добре да преминем, без да бъдем забелязани.

Когато най-сетне отново излязохме на един приличен път, ние бяхме излезли северно от града. Зърнах нова административна сграда и няколко нови камионетки, паркирани пред нея. Наоколо не се виждаше никой.

Ин я видя едновременно с мене и свърна от главния път по стар и страничен път, след което спря.

– Това е нова китайска административна сграда – каза той. – Не знаех, че има нещо такова тук. Наблюдавай дали някой няма да ни проследи, докато минаваме. В този момент се надигна вятър и започна силен снеговалеж, което донякъде ни прикри. Докато минавахме, аз много внимателно проследих терена. Повечето прозорци на сградата бяха със спуснати завеси.

– Какво ли е това? – попитах.

– Петролодобивна станция, струва ми се. Но кой знае?

– Какво му става на това време?

– Изглежда, че приближава буря. Това може да ни помогне.

– Мислиш, че може да ни следят оттам, така ли? – попитах.

Той ме изгледа с дълбока тъга, която се обърна на яростен гняв.

– В този град убиха баща ми – каза той. Поклатих глава.

– Ужасно е, че си станал свидетел на това.

– Случвало се е на хиляди тибетци – добави той, втренчил поглед в пътя пред нас.

Можех да почувствам омразата му. Той тръсна глава.

– Много е важно човек да не мисли за това. Трябва да избягваме подобни представи. И особено ти. Както ти казах, може да не се окажа в състояние да овладее своя гняв. Ти трябва да се справиш по-добре с този проблем, за да продължиш сам, ако се наложи.

– Какво?

– Чуй ме внимателно – каза той. – Трябва да осъзнаеш точно ниво, на което се намираш. Усвои първите три проникновения. Вече можеш систематично да и дигаш енергията си и да си изграждаш силно поле, но, също като мене, можеш да изпаднеш и в страх и гняв! Има и други неща, които мога да ти кажа във връзка с овладяването на потока от енергия.

– Какво имаш предвид под овладяване на потока от енергия? – попитах аз.

– Трябва да стабилизираш и уравнишиш по-добре енергията, така че да я излъчваш към света с пълна сила, независимо от ситуацията, в която се намираш. Когато се научиш да правиш това, всичките три проникновения, които усвои, стават постоянна нагласа на душата и последователен начин на живот.

– Това ли е същността на Четвъртото проникновение? – попитах аз.

– Това е само неговото начало. Ще ти разкрия последната информация, която имаме за тези проникновения. Останалата част от Четвъртото проникновение е известна напълно само на живеещите в Шамбала.

– В идеалния случай проникновенията трябва да функционират съвместно по следния начин: Твоята молитвена енергия би трябвало да идва от вътрешната ти връзка с Божественото и да се излъчва от теб, като допринася за очаквания процес на синхронност и издига всеки, до когото се докосва до неговия висш Аз. По този начин ние постигаме най-доброто, на което сме способни в еволюцията на нашия живот и осъзнаването и осъществяването на индивидуалната ни мисия на тази планета.

– За съжаление, по този път пред нас се изпречват препятствия, предизвикателства, които пораждаят страх, а той внася съмнения и срива нашето поле. Нещо по-лошо, този страх може да породи негативни представи, мрачни очаквания, които да породят тъкмо онова, от което се страхуваме в живота си. Онова, което трябва да усвоиш сега, е начин да овладяваш своята висша енергия, за да оставаш по-трайно в положителния поток на енергията.

– Проблемът със страха – продължаваше Ин, – е, че той може да бъде много неуловим и да ни връхлети ненадейно. Виждаш ли, един образ, предизвикан от страх е винаги свързан с определен нежелан резултат. Страхуваме се да не се провалим, да не поставим себе си и семействата си в затруднено положение, да не загубим своята свобода или човека, когото обичаме, да не загубим живота си. Затруднението идва от там, че когато започнем да изпитваме такъв страх, той често се превръща в гняв и ние използваме гнева си, за да мобилизираме силите си и да

отвърнем на заплахата.

– Независимо дали изпитваме гняв или страх, трябва да си дадем сметка, че тези чувства произхождат от една и съща първопричина: онези аспекти на нашия живот, които искаме на всяка цена да задържим и да притежаваме.

– В легендите се казва, че щом страхът и гневът произтичат от грижата, че можем да загубим нещо, начинът да избегнем тези чувства е да се отстраним от всякакъв резултат, да бъдем независими от изхода.

Сега бяхме далеч на север и снегът валеше още по-тежко. Ин се взираше в пътя и само за кратко се обръщаше към мен, докато приказваше.

– Да вземем нашия случай например – каза той. – Ние търсим Уил и вратата за Шамбала. Легендите биха казали, че в момента, в който настроим енергийните си полета така, че да очакваме да получим вярно интуитивно напътствие и събития, които да ни водят, ние трябва напълно да се откажем от очаквания по отношение на конкретен резултат. Това имах предвид, когато те предупредих да не разчиташ много дали Джейкб ще спре или не. Значимостта на отстранението, значимостта на независимостта от резултата е същинското послание на Буда и онзи дар на цялото човечество, който ни е даден от всички източни религии.

Бях запознат с тази идея, но в момента се затруднявах да оценя цялата ѝ значимост.

– Ин – запротестирах аз, – но как може да сме напълно независими от резултата. Тази идея ми звучи като кула от слонова кост. Може да се окаже въпрос на живот и смърт да помогнем на Уил. Как да не ни е грижа за това?

Ин свърна с джипа встрани от пътя и спря. Видимостта в момента бе близо до нулата.

– Не съм казал да не ни е грижа – каза той. – Казах да не бъдем зависими от никакъв конкретен резултат. Онова, което получаваме в живота, винаги е малко по-различно от очакваното. Да бъдеш независим от резултата означава да осъзнаваш, че винаги съществува по-висш смисъл, който може да се открие във всяко събитие и във всеки резултат. Ние винаги можем да намерим една сребърна нишка, един позитивен смисъл, върху който да се основаваме.

Кимнах с глава. Тази идея ми бе позната от Перу.

– Разбирам колко ценно е човек да гледа на нещата по този начин, но дали не трябва да има известни граници при такова отношение? Ами ако са на път да ни убият или да ни измъчват? Трудно е да се отстраним

от подобно събитие и да виждаме само сребърната нишка.

Ин упорито ме изгледа.

– А как ще коментираш това, че ако сме измъчвани, то е винаги резултат от факта, че не сме достатъчно отстранени от резултата по време на събитията и сме се довели до подобни критични ситуации? Нашите легенди твърдят, че когато се научим да бъдем отстранени, енергията ни остава достатъчно висока, за да избегнем изключително негативни събития. Ако бъдем силни и винаги очакваме положителното, независимо дали резултатът е точно такъв, какъвто си мислим, или не, тогава чудесата започват да се случват.

Това ми се струваше невероятно.

– Наистина ли твърдиш, че всичко лошо, което ни се случва, възниква, защото сме пропуснали определено синхронно събитие, което да ни даде възможност да го избегнем?

Той ме погледна с усмивка.

– Да, точно това твърдя.

– Но това е ужасно. Нима то не налага чувство на вина на човек, който е неизлечимо болен, а трябва да приеме, че негова е грешката за това, че се е разболял, защото е пропуснал възможността да намери изцеление?

– Не, никой никого не обвинява, ние всички правим най-доброто, на което сме способни. Но онова, което ти казах, е истина, която трябва да приемем, за да постигнем най-високите нива на молитвена енергия. Трябва да поддържаме полетата си колкото се може по-силни, а за това е необходимо винаги да вярваме силно, че ще бъдем избавени от подобни проблеми.

– В някои случаи ще пропуснем нещо – продължаваше той. – Човешкото познание е непълно и ние можем да умрем или да изтърпим мъчения поради липса на информация, но такава е истината: ако притежавахме цялото познание, което хората евентуално ще придобият, ние винаги ще можем да бъдем изведени от гибелни ситуации. Винаги постигаме най-голямата си сила, когато приемаме, че това вече е станало. По този начин можем да запазим дистанция и гъвкавост и да изградим мощно поле на очаквания.

Всичко започваше да придобива по-ясен смисъл за мен. Ин искаше да каже, че трябва да приемем това, че процесът на синхронност винаги ще ни извежда от пътя към опасността, ще ни помага да знаем предварително какви стъпки да осъществим, защото тази способност е наша съдба. Ако вярваме в това, то рано или късно ще се превърне в реалност

за всички хора.

– Всички велики мистици – продължи Ин, – твърдят, че е от значение да се действа от позицията на пълна вяра. Апостол Йоан във вашата западна Библия описва резултата от този вид вяра. Поставили го в казан с врящо олио, но той останал незасегнат. Други били оставени срещу гладни лъвове, но се спасили. Нима това са само някакви митове?

– Но колко голяма трябва да бъде нашата вяра, за да достигнем такова ниво на недосегаемост? – попитах аз.

– Трябва да постигнем вяра, която се доближава до вярата на живещите в Шамбала – отвърна Ин.

– Разбираш ли как всичко е свързано? Ако сме изпълнени с молитвено очакване в настоящия момент, което е достатъчно силно, ние активираме процесите на синхронност и издигаме съзнанието и на другите, така че синхронността започва активно да се изявява и в техния живот. По този начин енергията се поддържа на доста високо ниво, а междувременно винаги съществуват и даकिनите...

Той бързо отмахна поглед от мен, очевидно ужасен, че е споменал отново за тези същества.

– Какво отношение имат даकिनите? Той запази мълчание.

– Ин – настоях аз, – трябва да ми кажеш какво имаш предвид, каква роля имат даकिनите във всичко това?

Най-сетне той си пое дълбоко дъх и каза:

– Споделям с теб само онова, което аз самият разбирам. Легендите твърдят, че даकिनите са същества, познати само на живещите в Шамбала, а ние трябва да бъдем много предпазливи по отношение на тях. Не мога да ти кажа нищо повече.

Погледнах към него много ядосан.

– Добре, ще трябва по-късно да разберем това, нали, когато стигнем Шамбала?

Той ме изгледа с голяма тъга.

– Вече ти казах, че съм имал прекалено много опит с китайската полиция. Омразата и гневът ми подриват моята енергия. Ако в някакъв момент забележа, че те дърпам назад, ще трябва да те напусна и на теб ще ти се наложи да продължиш сам.

Изгледах го. Не исках изобщо дори да помисля за подобна идея.

– Само запомни онова, което ти казах, – продължи той – за необходимостта да се отстраниш от резултата и да вярваш, че си закрилян и воден, за да не изпаднеш в беда.

Той помълча известно време и запали джипа. Ние потеглихме в

снега, навявай от вятъра.

– Можеш да бъдеш сигурен, че вярата ти ще бъде подложена на изпитание – каза той накрая.

6 ПРЕХОДЪТ

След като пътувахме на север в продължение на четиридесет минути, Ин свърна по един разнебитен страничен път и се насочи към планинската верига, която отстоеше на двайсет-трийсет мили от нас. Снегът продължаваше да става все по-силен. Освен шума на двигателя, постепенно започна да се надига някакъв тътен, в началото слаб, но после все по-усилващ се.

Ние с Ин се спогледахме, когато най-сетне разбрахме какъв е този звук.

– Хеликоптери – извика Ин и свърна с джипа встрани от пътя, като мина между няколко скали. Джипът целият се разтресе.

– Знаех си аз. Имат начин да летят и в такова време.

– Какво искаш да кажеш с това „знаех си аз“? Шумът се надигаше точно над главите ни. На мен ми се стори, че чувам два хеликоптера. Единият кръжеше направо над нас.

– Моя е грешката – извика Ин, заглушавайки шума от хеликоптера. – Ти трябва веднага да излезеш! Още сега!

– Какво? – извиках аз. – Да не би да си полудял? Къде мога да отида?

Той ми изкрещя в ухото:

– Не забравяй да бъдеш през цялото време буден.

Чуваш ли ме? Върви все на северозапад към Дормар! Трябва да стигнеш до Кунлунските планини!

С рязко движение той отвори вратата и ме изтласка навън.

Паднах на краката си, след което се превъртях няколко пъти и се ударих в една преспа. Седнах и се опитах да зърна накъде отиде джипът, но той вече се беше доста отдалечил и снегът, духан от вятъра, го скри от погледа ми. Обзе ме откровен ужас.

В този момент вниманието ми бе привлечено от нещо, което се движеше вдясно от мен. През снега успях да различа силуета на висок мъж на около десет фута разстояние. Той бе облечен в черни кожени панталони и наметка от овча кожа с калпак. Бе застанал неподвижен и напрегнато ме гледаше, но лицето му бе отчасти покрито с вълнен шал. Очите му ми се сториха познати. Откъде ли? След още няколко секунди той вдигна поглед към хеликоптера, който правеше поредната си

обиколка над главите ни, и изчезна.

Съвсем неочаквано три-четири ужасни експлозии избухнаха в посоката, в която бе потеглил джипът, като целият ме обсипаха с камънаци и сняг, а въздухът бе изпълнен със задушаваш дим. Аз се изправих и на пресекулки тръгнах да се отдалеча от мястото, но в същото време няколко по-слаби експлозии отекнаха наоколо ми. Взривеният въздух се изпълни с противен газ, зави ми се свят.

Някаква музика достигна до мен, преди напълно да дойда в съзнание. Беше класически китайски композитор, когото бях слушал и преди. Мигновено се пробудих и осъзнах, че се намирам в изискана спалня в китайски стил. Седнах на богато украсеното легло и махнах копринените завивки. Бях облечен само в една болнична нощница и очевидно ме бяха окъпали. Стаята беше дващест на дващест фута и на всяка от облицованите с ламперия стени имаше различни фрески. Една китайка надничаше през пролуката на вратата.

Отвори се и влезе изправен китайски военен в пълна униформа. Хладни тръпки ме полазиха. Това беше същият военен началник, когото вече бях виждал няколко пъти. Сърцето ми лудо биеше. Опитах се да повдигна енергията си, но видът на този офицер напълно ме срина.

– Добро утро – каза мъжът. – Как се чувствате?

– Имайки предвид, че вероятно съм бил обгазен – отвърнах аз, – много добре.

Той се усмихна.

– Няма траен ефект, мога да ви уверя в това.

– Къде се намирам?

– Намирате се в Али. Лекарите се погрижиха за вас и сте в добро състояние, но трябва да ви задам няколко въпроса. Защото пътувахте с Ин Долоу и къде бяхте тръгнали?

– Имахме намерение да посетим някои стари манастири.

– Защо?

Аз реших да не му казвам нищо повече.

– Защото съм турист, притежавам виза. А защо бях нападнат? Знае ли американското посолство, че съм задържан?

Той се усмихна и ме погледна зловещо в очите.

– Аз съм полковник Чанг. Никой не знае, че сте тук и щом сте нарушил законите ни, никой не може да ви помогне. Господин Долоу е криминален престъпник, член на нелегална религиозна организация, която подготвя преврат в Тибет.

Най-лошите ми опасения започваха да се сбъдват.

- Нищо не зная за това – казах аз. – Искам да се обадя по телефона.
- Защо Ин Долоу и други като него са тръгнали да търсят тази

Шамбала?

- Не зная за какво говорите. Той пристъпи по-близо към мен.
- Кой е Уилсън Джеймс?
- Мой приятел – отвърнах аз.
- В Тибет ли е?
- Смятам, че да, но не съм го срещал.

Чанг ме изгледа с презрение и без да каже нищо повече, се обърна и излезе.

Положението е лошо, помислих си аз, много лошо. Тъкмо се канех да стана от леглото, когато сестрата се върна с още половин дузина войници. Един от тях блъскаше нещо, което много наподобяваше огромен метален дроб, само че по-голям, поставен върху високи и широки крака, очевидно така, че да може да се изтласка на колела до човек, който лежи в легло.

Преди да успее да кажа каквото и да било, войниците вече ме бяха хванали и въртяха машината по цялото ми тяло. Сестрата я обърна, което предизвика тихо бръмчене и насочи ярка светлина срещу лицето ми. Дори и със затворени очи можех да видя как светлината се движи от дясно на ляво по черепа ми, подобно скенер.

Щом машината спря, войниците отнесоха уреда и напуснаха стаята. Сестрата остана още малко край мен.

- Какво беше това? – едва промълвих аз.

– Обикновен енцефалограф – каза тя, като внимателно подбираще думите си на английски и в същото време отвори един шкаф и измъкна дрехите ми. Те бяха почистени и внимателно сгънати.

- С каква цел го докарахте? – настоях на въпроса си аз.

– За да ви се направи пълен преглед и да бъдем сигурни, че сте добре.

В този момент вратата отново се отвори и полковник Чанг се върна. Той взе стол, който се намираще до стената, и седна близо до леглото ми.

– Мисля, че трябва да ти кажа пред какво сме изправени ние тук – каза той и седна на стола. Изглеждаше уморен. – Има много религиозни общности в Тибет и мнозина от техните последователи се стремят да създадат впечатление по целия свят, че са религиозни хора, потискани от китайците. Аз наистина признавам, че в началото през петдесетте години политиката ни по време на културната революция беше сурова, но

тази политика се промени през последните години. Ние се опитваме да бъдем колкото се може по-толерантни, имайки предвид, че атеизмът е официална политика на китайското правителство.

Тези религиозни общини трябва да помнят, че Тибет също се е променил. Мнозина китайци живеят тук сега и винаги са живели тук и мнозина от тях не са будисти. Ние всички трябва да живеем заедно. Няма начин Тибет отново да се върне към ламаисткия закон.

Разбираш ли какво искам да кажа? Светът се е променил. Дори и ако желаем да дадем свобода на Тибет, това не би било справедливо спрямо китайците, които живеят тук.

Той изчака да кажа нещо и аз си помислих да му опонирам и да приведа за пример правителствената политика за заселване на китайски националисти в Тибет, за да размият тибетската култура. Вместо това само казах:

– Смятам, че те просто искат да бъдат свободни, за да следват своята религия без външна намеса.

– Донякъде имат такава свобода, но непрекъснато променят онова, което вършат. Тъкмо си помислим, че сме стигнали до нещо, и ситуацията се променя. Помислим, че сме постигнали някакви добри взаимоотношения с част от официалната будистка йерархия, и точно тогава се явяват тибетските изгнаници в Индия, както и тази група, част от която е господин Долоу и която следва някакво загадъчно, устно предавано познание и разпространява всички тези приказки, свързани с Шамбала. Това отвлича вниманието на хората. Има много важна работа да се върши в Тибет. Хората там са много бедни. Трябва да се подобри качеството на живот. – Той погледна към мен и се ухили. – Защо са започнали да възприемат тази легенда за Шамбала толкова на сериозно? Тя изглежда младежка, идея на някакви си деца.

– Тибетците вярват, че има друга реалност отвъд физическия свят, който можем да видим, и че Шамбала се намира в тази реалност още тук на Земята.

Не можех да повярвам, че бях рискувал да вляза в спор с него.

– Но нима е възможно да вярват в съществуването на някакво подобно място? – продължи той. – Огледали сме всеки сантиметър от Тибет от въздуха и от сателити и нищо не сме открили.

Аз мълчах.

– Знаеш ли къде може да се намира това място? – настояваше той. – И защо ти самият си тук?

– Аз самият много бих искал да узная къде е то – казах аз, – или

дори само какво представлява, но се страхувам, че не зная. Не бих искал също така да си имам неприятности с китайските власти.

Той слушаше внимателно и аз продължавах.

– фактически всичко това ужасно ме плаши и в действителност аз бих предпочел да напусна страната.

– О, не, от теб се иска само да споделиш това, което знаеш – каза той. – Ако съществува подобно място, ако то е някаква скрита култура, ние се нуждаем от тази информация. Сподели онова, което знаеш с нас и ни позволи да ти помогнем. Може би съществува компромис, който бихме могли да направим.

Аз го изгледах за момент и казах:

– Бих желал да вляза във връзка с американското посолство, ако нямате нищо против.

Той се опита да прикрие своята нервност, но аз ясно виждах напрежението в очите му. Изгледа ме още един миг, после тръгна към вратата и преди да излезе, се обърна към мен:

– Не е необходимо – каза той. – Свободен си да си вървиш.

След няколко минути аз вече вървях по улиците на Али с вдигнат догоре цип на канадката. Вече не валеше сняг, но беше много студено. Току-що ме бяха накарали насила да се облека пред сестрата и след това с охрана ме изпратиха вън от къщата. Продължих да вървя. Прерових всичко, което имах в джобовете си. За моя собствена изненада нищо не липсваше: ножът, портмонето ми и пакетче бадеми. Почувствах празнота в главата си и умора. Дали това не беше резултат от голямата тревога, която бях преживял, питах се. Или е ефектът от обгазяването, а може би от височината. Опитвах се да се отърся от това състояние.

Али бе модерен град с многобройни китайски и тибетски улици за разходка и с превозни средства навсякъде. Сградите му бяха добре поддържани и магазините изглеждаха малко смущаващи, имайки предвид ужасните пътища и условия, през които трябваше да минем, за да се доберем дотук. Оглеждах се наоколо, но не виждах никой, за когото би могло да се предположи, че говори английски и след няколко пресечки започвах да се чувствам още по-опустошен. Наложих ми се да седна край пътя на стар циментов блок. Страхът ми нарастваше и аз бях обзет от пълна паника. Какво да правя сега? Какво ли се бе случило с Ин? Защо онзи китайски полковник ме остави да си тръгна ей така? Нищо не разбирах.

С тази мисъл в ума ми изникна образът на Ин и аз почувствах, че това е напомняне. Бях оставил енергията си да се срине. Страхът все

повече ме обземаше и аз бях забравил да правя каквото и да било. Поех си дълбоко дъх и се опитах да издигна енергията си. Няколко минути по-късно започнах да се чувствам по-добре и очите ми се спряха на една голяма сграда на няколко пресечки оттук. На едната ѝ страна имаше табела на китайски, която не можех да прочета, но съсредоточавайки се върху формата ѝ, останах с ясно впечатление, че това е някаква приемна или малък хотел. Почувствах прилив на сили. Там сигурно има телефон, а може би и други туристи, с които бих могъл да вляза във връзка.

Изправих се и тръгнах в тази посока, като внимателно държах под око улиците наоколо. След няколко минути вече ме деляха само няколко врати от хотела Шинг Шуи, но все още се колебаех дали да вляза и предпазливо се огледах. Никой, изглежда, не ме следваше. Когато бях почти пред вратата, чух някакъв шум. Нещо се бе приземило в снега. Намирах се на улицата срещу тясна алея, напълно сам, като се изключат неколцина старци, които вървяха насреща ми на двайсетина фута разстояние. Шумът се чу отново. Този път по-близо. Погледнах в стъпките си. Един камък, хвърлен от алеята, падна в снега пред мен.

Пристъпих и се опитах да надникна в тъмния проход. Трябваше да направя няколко крачки, преди да се приспособя към тъмнината.

– Аз съм – чух някакъв глас. Веднага разпознах Ин.

Втурнах се в алеята и го намерих, облегал се на една тухлена стена.

– Как разбра къде се намирам? – попитах аз.

– Не съм разбирал – отвърна той. – Само се досещах.

Той се смъкна по стената и седна на земята. Забелязах, че канадката му е прогорена на гърба. Помръдна ръка и видях кръв на рамото му.

– Ранен си! – възкликнах. – Какво е станало?

– Не е тежко. Пуснаха бомба и аз изхвъркнах от джипа и се ударих в скалите. Успях да им се изплъзна, преди да се приземят. Видях ги, когато те заловиха и вкараха в камионетка, която се отправи в тази посока. Предположих, че ако се измъкнеш, ще тръгнеш към най-големия хотел. Какво стана?

Разказах на Ин за това как се бях озовал в китайската къща и полковник Чанг ме разпитваше, след което ме пусна.

– Защо ме изхвърли от джипа? – попитах.

– Казах ти и преди – отвърна Ин. – Не мога да контролирам изпълнените си със страх очаквания. Омразата ми към китайците е твърде голяма. Те могат да ме проследят. – Той млъкна. – Защо те пуснаха?

– Не зная – отвърнах.

Ин помръдна и лицето му се сви от болка.

– Сигурно защото Чанг е усетил, че и теб може да проследи.

Аз кимнах. Възможно ли е да е истина?

– Той не разбира този механизъм – продължи Ин, – но когато ти очакваш, че войниците ще те проследят, твоите очаквания действително внушават на неговото его мисълта да те открие. Той сигурно си мисли, че това е резултат на вътрешната му сила.

Той упорито се вгледа в мен.

– Трябва да си вземеш поука от моя проблем. Налага се да овладееш мислите си.

Ин продължително ме изглежда, след което, държейки ръката си, ме поведе към алеята през тясната просека между две сгради, докато стигнахме нещо, което приличаше на изоставена постройка.

– Трябва да ти намерим лекар – казах аз.

– Не! – категорично заяви Ин. – Чуй ме. Всичко с мен ще бъде наред. Има хора, които могат да ми помогнат. Но аз не мога да дойда с теб при развалините на стария манастир; ще трябва сам да отидеш там.

Аз извърнах глава, обхванат от страх.

– Струва ми се, че не съм способен на това. Ин ме погледна възмутен.

– Трябва да овладееш своя страх, да си възвърнеш отстраненото отношение към резултата. Необходим си, за да помогнеш да се открие Шамбала. Длъжен си да продължиш.

Той направи усилие да се изправи и направи мъчителна гримаса, докато се приближаваше към мен.

– Не разбираш ли, че тибетският народ много е изстрадал? Но чака търпеливо деня, когато Шамбала ще стане позната на целия свят.

Той присви очи, когато погледът му срещна моя.

– Помисли за това колко много хора ни помогнаха, за да стигнем дотук. Мнозина рискуваха всичко. Някои може би са в затвора или са убити.

Аз вдигнах ръка и му я показах. Тя трепереше.

– Погледни ме. Та аз едва се движа. Ин ме прониза с поглед.

– Не допускаш ли, че и баща ти е бил уплашен, когато е изскочил от приземяващия се самолет край бреговете на Франция във Втората световна война? Както са били уплашени и всички останали? Но той е направил каквото трябва! Какво щеше да стане, ако не беше го направил? Ако и останалите се бяха отказали? Войната можеше да бъде загубена. Свободата на всички можеше да бъде загубена.

Ние в Тибет сме загубили свободата си, но онова, което става сега, не се отнася само до Тибет. То не се отнася само до теб и мен. То трябва да се случи в памет на всички жертви, които много поколения преди нас са давали. Поредната стъпка в еволюцията на човечеството, която трябва да се направи, е да се разбере Шамбала, да се научим да използваме молитвеното поле. Това е великата задача на нашето поколение. Ако не успеем, с това предаваме всички, които са били преди нас.

Ин направи гримаса от болка и обърна лице настрани. Сълзи капеха от очите му.

– И аз щях да дойда, ако можех – добави той. – Но сега мисля, че ти си единственият ни шанс.

Чу се шум на камиони и покрай нас преминаха два камиона, превозващи военни части.

– Не зная накъде да тръгна – казах аз.

– Старият манастир не е далеч – отвърна Ин. – То е на един ден път отгук. Мога да намеря някой, който да те отведе.

– Ами там какво да правя? Нали каза преди, че ще бъда подложен на изпитание. Какво имаше предвид?

– За да се промъкнеш през вратата, трябва да пропуснеш напълно Божествената енергия да протича през теб и да изградиш и настроиш полето си така, както вече знаеш. Помни, че това поле се излъчва от теб и влияе върху онова, което става. Но най-важното, контролирай страховете си представи и бъди отстранен. Ти продължаваш да изпитваш страх от определени резултати. Страх те е да не изгубиш живота си.

– Разбира се, че ме е страх за живота ми – извиках аз. – Имам още за какво да живея.

– Да, зная – отвърна той меко. – Но това са много опасни мисли. Трябва да се отърсиш от всякакви мисли, свързани с провал. Аз не мога да го постигна, но мисля, че ти можеш. Трябва да повярваш от душа и сърце, че ще успееш и ще се спасиш.

Той замълча, за да види дали го разбирам.

– Нещо друго? – запитах.

– Да – отвърна той. – Ако всичко друго ти изневери, продължавай да утвърждаваш, че Шамбала ти помага. Търси...

Той не довърши, но аз разбрах какво има предвид.

На другата сутрин вече пътувах в кабината на стар камион, свит между един овчар и четиригодишния му син. Ин бе направил точно каквото трябва. Въпреки болката си, ние се бяхме промъкнали през няколко пресечки в една стара тухлена къща, където получихме горещо ядене

и легло за през нощта. Той остана до късно да говори с няколко мъже. Можех само да предположа, че мъжете са членове на тайната група на Ин, но не зададох никакви въпроси. Бяхме се събудили рано и само след минути аз се качих в кабината и стопанският камион потегли.

В момента пътувахме по неасфалтиран път, целият покрит със сняг и се качвахме на завои още по-нависоко в планината. Камоинът се тресеше и след един от завоите излязохме на място, откъдето се виждаше къде се сбoguвахме с Ин. Помолих шофьора да понамали скоростта, за да го видя по-добре.

За мой ужас, цялата област долу бе пълна с военни коли и войници.

– Почакай една минута – казах аз на шофьора. – Ин може би се нуждае от помощ. Трябва да спрем.

Възрастният мъж поклати глава.

– Трябва върви! Трябва върви!

Двамата със сина му разговаряха развълнувано на тибетски, като от време на време поглеждаха към мен, сякаш знаеха нещо, което аз не знаех. Той засили камиона и ние минахме през един проход и се спуснахме надолу през планините.

Стомахът ми се сви от страх. Бях раздвоен. Не знаех какво да правя. Ами ако Ин е успял да избяга и има нужда от мен? Но от друга страна, струва ми се, че зная какво Ин би искал да направя. Той би настоявал да продължа. Опитах се да поддържам енергията си на ниво, но някаква част от мен се питаше дали всички тези приказки за врати и Шамбала няма да се окажат мит. А и дори ако бяха истина, защо аз да бъда допуснат да проникна там, а не някой друг, като Джампа, например, или лама Ригден? Нищо не разбирах.

Отърсих се от тези мисли и се опитах да съхраня енергията си, гледайки към заснежените върхове. Гледах внимателно, когато минахме през няколко малки града, сред които Дормар. Най-сетне, след като се нахранихме със студена супа и сухи домати, аз заспах продължително. Когато се пробудих, бе късен следобед и отново падаха големи снежинки, които скоро покриха пътя със свежа бяла покривка. Теренът започваше да става все по-високопланински и долавях разреждането на въздуха. В далечината се виждаше още една верига високи планини.

Това сигурно е планинската верига Кунлун, помислих си аз, онази, която Ин бе споменал. Някаква част от мене все още не вярваше, че всичко това се случва наистина. Но друга част си даваше сметка, че сега бях напълно сам, изправен пред мощното китайско присъствие с всичките му войници и атеистичен скептицизъм.

Зад нас се чуваше приглушен тътен на хеликоптер. Сърцето ми се разтуптя, но аз запазих състояние на бдителност.

Овчарят до мен като че не забелязваше заплахата и продължи да кара още трийсет минути, после се усмихна и посочи нагоре. През тежко падащия сняг видях тъмните очертания на голяма каменна постройка, въз-качена на билото на планината. Няколко от стените в лявата част бяха се срутили. Зад манастира се издигаха остри планински зъбери. Манастирът бе на три или четири етажа, макар че покривът му отдавна бе изгнил и аз дълго се оглеждах да видя дали нямаше хора или нещо, което да се движи. Не забелязах нищо. Изглеждаше напълно изоставен от дълго време.

В подножието на планината, петстотин фута под манастира камионът спря и мъжът посочи разбитата постройка. Аз се колебаех, загледан в падащия сняг. Той отново ме подкани мълчаливо с развърлуван израз на лицето.

Взех багажа, който Ин ми бе приготвил от задната част на камиона. Тръгнах да се изкачвам нагоре по хълма. Температурата леко падаше, но аз се надявах, че като имах палатка и спален чувал, няма да замръзна до смърт. Но ако се явяха войници? Наблюдавах как камионът се изгуби от погледа ми и внимателно се заслушах, но не чух нищо, освен вятъра.

Огледах се и забелязах каменни стъпала, които водеха нагоре по хълма. Тръгнах да се изкачвам по тях. След около двеста стъпки спрях и погледнах назад в посока на юг. Оттук не виждах нищо, освен бели планини на цели мили разстояние.

Когато приближих към манастира, установих, че е разположен не на отделен хълм, а върху голяма скална издатина, издаваща се от планината зад него. Пътеката ме изведе точно пред отвора, който навремето е бил врата, и аз предпазливо влязох. Големи, боядисани камъни лежаха разпръснати по прашния под и аз се озовах в дълъг коридор, който минаваше по протежение на цялата постройка.

Тръгнах по коридора, минавайки покрай няколко стаи, които стояха отворени от двете ми страни. Най-сетне стигнах по-широка стая, която извеждаше към задната част на манастира, фактически половината от задната ѝ стена бе съборена и камъни, някои от които големи колкото маса, бяха срутени навън.

С крайцеца на окото си забелязах, че нещо помръдна близо до срутената стена. Застинах. Какво ли бе това? Предпазливо отидох до отвора и се огледах навън във всички посоки. Беше около стотина фута от вратата близо до отвесния планински склон. Но наоколо не се виждаше

никой.

Продължавах да се оглеждам и отново с крайчеца на окото си зърнах някакво движение. Този път бе по-далеч, близо до подножието на планината. Ледени тръпки ме побиха. Какво ставаше? Какво ми се привиждаше? Искаше ми се да си взема багажа и да хукна надолу по склона, но реших да се откажа от това. Бях определено уплашен, но енергията ми бе силна.

Съсредоточих се доколкото можах в падащия сняг и тръгнах към скалите, където бях зърнал нещо да се движи. Когато стигнах до тях, нищо не забелязах. Скалистите склонове бяха насечени от вертикални прорези, сред които имаше един много голям, който първоначално изглеждаше като тясна пещера. При по-близко наблюдение, видях, че беше дълбока само няколко стъпки – твърде плитка, за да се скрие човек там, и запълнена със сняг. Огледах се наоколо да видя следи от стъпки и макар че снегът бе десет-дванадесет метра дебел, стъпки нямаше.

Сега снегът падаше по-силно и аз тръгнах обратно към манастира и намерих един ъгъл от стая, над който все още имаше някаква останка от покрив, който можеше да ме защити от снега и вятъра. Почувствах силен глад и захрусках моркови, докато извадя газовия котлон и стопля замразена зеленчукова супа, която Ин бе сложил в багажа ми.

Докато тя къкреше, аз се замислих над станалото. Само час оставаше до мръкване, а аз все още не знаех за-Що съм тук. Претърсих багажа си, но не намерих никакво фенерче. Защо ли Ин не ми беше сложил фенерче? Газовият котлон нямаше да ми свети през цялата нощ. Трябваше да намеря дърва за огън или тор за горене.

Умът ми вече бе започнал да ми прави номера. Какво ли щеше да стане, ако трябваше да прекарам цялата нощ тук в пълен мрак? Ами ако тези стари стени започнат да се срутват от вятъра?

Още щом помислих това, чух шум от срутване в другия край на манастира. Излязох в коридора и щом погледнах, един огромен камък се стовари на пода.

– Иусе! – възкликнах на глас. – Трябва да се махам оттук.

Изключих котлона и грабнах багажа и побегнах сред снега. Веднага си дадох сметка, че трябваше да си намеря подслон. Побягнах обратно към планинските скали, надявайки се, че съм пропуснал да забележа някой заслон или процеп, който да е достатъчен да преношувам в него.

Стигнах скалите и затърсих напразно някакъв отвор. Никой от процепите не беше достатъчно дълбок. Вятърът виеше. Изведнъж огромна перспа сняг се стовари от една от скалите и падна пред краката ми.

Погледнах към тоновете натрупан сняг, който обграждаше върховете на планината над мен. Ами ако има лавини? Мислено си представих, че виждам сняг, който се свлича надолу по планината.

Още щом тази мисъл ми мина през ума, чух тътен вдясно от мен. Грабнах си вещите и затичах обратно към манастира, докато въздухът направо бе разтърсен от тътена на свличащ се по склона сняг на петдесет стъпки от мен. Побягнах обратно към манастира и се свлякох на половината път от него в снега. Бях ужасен. Какво става?

При тази мисъл в съзнанието ми изникна образът на Ин. Той ми казваше: „На тези нива на енергия очакванията имат непосредствен ефект. Ще бъдеш подложен на изпитание.“

Изправих се. Разбира се! Това беше изпитанието. Аз не контролирах страховите си представи. Втурнах се към стария манастир и се вмъкнах вътре. Температурата бързо спадаше и аз разбирах, че трябва да рискувам да остана вътре в манастира. Оставих си багажа и в продължение на няколко минути си представях как камъните стоят по местата си.

Студени тръпки ме пронизаха. А сега, казах си, трябва да направя нещо по отношение на студа. Представих си как съм седнал край топъл огън. Гориво. Трябваше да намеря гориво.

Излязох да се огледам из манастира. Не бях стигнал още до коридора, когато застинах на мястото си. Почувствах полъх на дим, дим от горящи дървета. Ами сега?

Бавно минах по коридора и погледнах във всяка от стаите, но нищо не открих. Когато ми бе останала само една стая, надникнах през вратата. В ъгъла гореше открит огън и до него имаше натрупани дърва за горене.

Пристъпих вътре и се огледах. Нямаше никого. Тази стая имаше и друга врата, която извеждаше навън, и малко по-запазен таван. Но кой беше запалил този огън? Отидох до отвора в стената, който извеждаше навън, и се огледах в снега. Нямаше никакви следи. Обърнах се и се упътих към вратата, когато в някаква полусветлина забелязах висока фигура, застанала в края на вратата. Опитах се да насоча цялото си внимание и да видя кой е това, но го зърнах само с периферното си зрение. Дадох си сметка, че е същият човек, когото бях видял в снега, когато Ин ме изхвърли от джипа. Опитах се отново да се съсредоточа и да го видя, но той изчезна. Косите ми се изправиха и студени тръпки ме полазиха целия. Не можех да повярвам на онова, което става.

Много предпазливо излязох през вратата и погледнах по коридора в

двете посоки, но нищо не видях. Отново си помислих да избягам от манастира и да тръгна надолу из планината, но знаех, че температурата все още пада и има голяма вероятност да умра от премръзване. Единствената ми възможност беше да си взема багажа и да остана до огъня. Така че взех всичко, което имах, и се върнах, като неспокойно надничая във всеки ъгъл.

Седнах и буен вятър премина над огъня и раздуха пепелта навсякъде. Гледах пламъците, докато те отново се успокоиха. Бях си представил огън и той се бе появил, но струваше ми се твърде прекалено да вярвам, че полето ми е толкова силно. Имаше само едно-единствено обяснение на случилото се. Бях получил помощ, фигурата, която бях забелязал, беше дакини.

Колкото и странно да изглеждаше всичко, след като осъзнах това, на душата ми олекна и аз сложих още дърва в огъня. Изядох супата и извадих спалния си чувал. След няколко минути легнах и потънах в дълбок сън.

Когато се събудих, огледах се уплашено наоколо. Огънят бе стихнал и първите лъчи на зората се бяха появили навън. Снегът продължаваше да вали все така силно, както и предишната нощ. Нещо ме бе събудило, но какво ли бе то?

Чух приглушен шум на хеликоптери, който ставаше все по-силен и приближаваше към мен. Скосих на крака, събрах си нещата. Само след секунди хеликоптерите бяха точно над главата ми и шумът им се смесваше с фученето на вятъра.

Напълно внезапно половината от манастира изведнъж рухна и започна да се събаря навътре, като се вдигна ослепителен облак прах. Почувствах накъде трябва да избягам и изскочих през задния отвор, като оставих багажа си. Фъртуната все още навяваше хоризонтално сняг и аз можех да видя едва на няколко метра пред себе си, но знаех, че ако продължавам да тичам в тази посока, ще се озова пред планинския склон, който бях видял миналия ден.

Продължих да вървя с усилие, докато най-сетне видях скалния склон. Намираше се точно пред мен на около петдесет стъпки разстояние, но на светлината на зората аз знаех много добре, че не би следвало да има толкова добра видимост. Сякаш цялата планина се къпеше в мека, леко кехлибарена светлина, особено близо до онзи голям процеп в скалата, който бях забелязал предишната вечер.

Останах загледан още известно време, знаейки много добре какво значи това. После поех бежешком към светлината, докато все по-голяма

част от манастира се срутваше зад мен. Когато стигнах скалата, хеликоптерите изглеждаха точно над главата ми. Останалата част от стария манастир напълно се сринва и земята цялата се разтресе. Снегът от прощепта се свлече близо до мен и откри тесен отвор. В крайна сметка се оказа, че е било пещера!

Промъкнах се през прохода и се озовах сред пълен мрак, като с пръсти опипвах пътя си напред. Открих задната стена и после още един отвор, който беше по-малко от пет стъпки висок. Той свиваше вдясно и аз се промъкнах пълзешком, като не свалях очи от малкия лъч светлина пред мен в далечината. С голямо усилие си пробивах път напред.

Изведнъж се подхлъзнах от един голям камък и паднах с главата надолу на пращния каменен под, като си охлузих лакътя и ръката, но глухият шум на хеликоптерите ме накара да не спирам. Успях да преодолея болката и продължих по посока на светлината. След като се бях движил няколко метра, все още да виждах малкия отвор, но той съвсем не изглеждаше по-близо. Вървах опипвайки пътя си повече от час, все в посока на слабото озарение.

Най-сетне светлината приближи и когато аз стигнах на около десет стъпки от нея, изведнъж почувствах приток на по-топъл въздух и онзи аромат, който бях усетил по-рано в манастира. Освен това в далечината чух висок мелодичен човешки глас, който резонира и сякаш отекна в цялото ми тяло и извика една вътрешна топлина и еуфория. Дали това беше зовът, за който лама Ригден ми бе споменал? Зовът на Шамбала?

Изкачих последната скала и надникнах през отвора. Пред мен се откри невероятна гледка – живописна долина под ведро чисто небе. Отвъд долината се виждаха огромни снежни планински върхове. Картината бе поразително красива в ярката слънчева светлина. Бе прохладно и всичко бе потънало в зеленина. Пред мен склонът постепенно се снижаваше към долината.

Преминах през отвора и тръгнах надолу по склона. Бях погълнат от енергията на това място и ми ставаше трудно да се съсредоточа. Светлините и цветовете сякаш танцуваха и се сливаха в едно цяло и аз почувствах как падам на колене. Бях загубил контрол над себе си и започнах да се търкалям надолу по хълма. Търкалях се и се търкалях почти в полусъзнание, загубвайки представа за времето.

7

НАВЛИЗАНЕ В ШАМБАЛА

Почувствах, че някой ме докосна. Човешки ръце ме обгърнаха и ме пренесоха някъде. Започнах да изпитвам чувство на сигурност и дори еуфория. След известно време отново вдъхнах прекрасния аромат, но сега той бе всеобхватен, изпълваше цялото ми съзнание.

– Опитай се да отвориш очи – каза ми един женски глас.

Аз положих усилие да се съсредоточа и различих силуета на огромна жена, може би шест и половина стъпки висока. Тя ми поднасяше някаква чаша.

– Заповядай – каза ми тя. – Изпий това.

Отворих уста и изгълтах вкусната и топла супа, направена от домати, лук и някакъв вид брюкселско зеле, което беше сладко. Докато пиех супата, дадох си сметка, че вкусовете ми възприятия са засилени, можех да различа всеки вкус съвсем точно. Изпих по-голямата част от чашата и само след минути главата ми се прочисти и аз бях в състояние да се съсредоточа върху всичко, което ме заобикаляше. Намирах се в една къща или нещо, което изглеждаше като къща. Температурата бе висока, беше топло и аз се бях изглегнал на шезлонг, направен от синьозелена материя. Подът беше от гладки кафяви каменни плочи, а наблизко имаше множество растения в керамични саксии. И въпреки това над мен беше синьо небе и имаше увиснали клони от няколко големи дървета. Явно това жилище нямаше покрив и външни стени.

– Сигурно вече се чувстваш по-добре, но трябва да дишаш.

Жената говореше много добър английски.

Погледнах я очарован. Изглеждаше азиатка на вид, облечена в пъстросцветна бродирана тибетска официална дреха, обута в меки прости пантофи. Ако съдех по проникновения ѝ поглед и мъдростта, изписана на лицето ѝ, тя изглеждаше четиридесетгодишна, но тялото и движенията ѝ ѝ придаваха вид на далеч по-млад човек. И докато тялото ѝ бе със свършени пропорции и красота, всичките ѝ черти бяха изключително големи.

– Трябва да дишаш – повтори тя. – Зная, че си наясно как се прави това, защото в противен случай нямаше да бъдеш тук.

Най-сетне разбрах какво има предвид и започнах да вдишвам красотата на онова, което ме заобикаля и да си представям, че в мен се

влива енергия.

– Къде се намирам? – попитах аз. – Това ли е Шамбала?

Тя се усмихна утвърдително и красотата на лицето ѝ ми се стори невероятна. То бе леко озарено.

– Донякъде – отвърна тя. – Това са така наречените пръстени на Шамбала. По-далеч на север са свещените храмове.

После тя ми каза името си, Ани, и аз ѝ се представих, а тя ме гледаше, навела лице над мен.

– Разкажи ми как стигна дотук – помоли ме тя. Доста непоследователно аз ѝ разказах всичко, като започнах с кратко описание на разговора ми с Натали и Уил, разказах за Откровенията и за пътуването си до Тибет, включително за това как се срещнах с Ин и лама Ригден и чух за легендите, а после най-сетне намерих вратата. Споменах дори за това как бях видял светлина, което очевидно бе дело на дакините.

– Знаеш ли защо си тук? – попита тя. Изгледах я за момент.

– Всичко, което зная, е, че Уил ме накара да дойда и че е от голямо значение да открия Шамбала. Беше ми казано, че тук се крие познание което е необходимо.

Тя кимна и погледна встрани замислено.

– Откъде си научила толкова добре английски? – попитах аз, като отново почувствах известна слабост.

Тя се усмихна.

– Ние тук говорим много езици.

– Виждала ли си човек на име Уилсън Джеймс?

– Не – отвърна тя. – Но през вратата може да се влезе в пръстените и от други места. Може би той е някъде там.

Тя отиде до растенията, които вирееха в саксии, и приближи едно от тях до мен.

– Мисля, че трябва да отдъхнеш малко. Опитай се да приемеш енергия от тези растения. Настрой своето поле със съзнанието, че енергията на растенията се влива в теб и после поспи.

Затворих очи, следвайки нейните инструкции и само след минути се унесох.

Малко по-късно лек шум ме събуди. Жената отново стоеше пред мен. Тя седна на ръба на шезлонга.

– Какъв е този шум? – попитах аз.

– Идва някъде отвън.

– През прозореца ли?

– Това не е стъкло всъщност. Това е енергийно поле, което

изглежда като стъкло, но не може да се счупи. Все още не е измерено в културите извън Шамбала.

– По какъв начин е създадено? Електронно ли е?

– Отчасти да, но ние трябва да участваме мислено, за да го активизираме.

Загледах се в пейзажа отвъд къщата. Имаше и други жилища, разпръснати по склоновете на хълмовете и поляните навсякъде чак до долината. Някои имаха очертани външни стени като къщата на Ани. Други бяха направени от дърво в един уникален тибетски стил. Всички се бяха сгушили ненатрапчиво сред пейзажа.

– Какви са тези къщи там с толкова различна архитектура? – попитах аз.

– Всички са създадени от енергийно поле – каза тя. – Ние не използваме дърво или метал, просто създаваме онова, което ни е необходимо, с енергийните си полета. Бях изумен и очарован.

– А това отнася ли се до вътрешната конструкция, например вода и електричество?

– Ние имаме вода, но тя се появява непосредствено от водните пари във въздуха, а полетата дават мощност на всичко останало.

Отново погледнах навън. Не можех да повярвам.

– Разкажи ми повече за това място? Колко хора живеят тук?

– Хиляди. Шамбала е много голямо пространство.

Заинтересуван, аз свалих крака от шезлонга и стъпих на пода, но почувствах силен световъртеж. Не можех нищо да видя.

Тя се изправи и протегна ръка отвъд шезлонга, за да ми подаде още малко супа.

– Изпий това и отново започни да дишаш, вдъхвайки красотата на растенията – каза тя.

Аз се подчиних и енергията ми се върна. Вдъхнах още въздух и всичко стана дори по-светло и красиво отпреди, включително Ани. Лицето ѝ бе станало лъчисто, грееше с някаква вътрешна светлина, точно както бях виждал да изглежда лицето на Уил в някои моменти в миналото.

– Боже мой – възкликнах аз, като се огледах наоколо.

– Сега е доста по-лесно да повдигнеш енергията си тук, отколкото във външните култури – обясни тя, – защото тук всички отдават енергия на всички останали и полето е настроено на едно по-високо културно ниво.

Тя изрече фразата „по-високо културно ниво“, като наблегна на

нея, сякаш в нея се криеше някакъв по-дълбок смисъл.

Не можех да откъсна очи от всичко онова, което ме заобикаляше. Всяко очертание от растенията в саксията до мен, цветовете на пода и сочнозелените дървета навън изглеждаше озарено с вътрешна светлина.

– Всичко ми се струва невероятно – промълвих аз. – Чувствам се така, сякаш съм попаднал в научнофантастичен филм.

Тя съвсем сериозно ме изгледа.

– Голяма част от научната фантастика е пророческа. Това, което виждаш, е просто прогрес. Ние сме хора като теб и сме еволюирали по същия начин, както вие от външните култури евентуално ще еволюирате, ако сами не се спъвате.

В този момент едно малко момче, около четиринадесетгодишно, връхлетя в стаята, кимна ми учтиво и каза:

– Пема отново се обади. Тя се обърна към него.

– Да, чух. Ще ни донесеш ли саката и едно сако за нашия гост?

Не можех да откъсна очи от момчето. Поведението му изглеждаше на по-голямо, отколкото то изглеждаше и видът му ми беше някак познат. Напомняше ми някого, но не можех да си спомня кой.

– Можеш ли да дойдеш с нас? – прекъсна Ани съзерцанието ми. – Може да се окаже от значение да наблюдаваш това, което ще стане.

– Къде отивате? – попитах аз.

– До къщата на съседите. Трябва просто да проверя какво става. Тя мисли, че е заченала дете преди няколко дни и иска аз да проверя дали е така.

– Ти лекар ли си?

– Всъщност нямаме лекари тук, защото не боледуваме от болестите, които са ти познати. Научили сме се да поддържаеме енергията си над това равнище. Аз помагам на хората да наблюдават себе си и да разгръщат енергията си, а след това да я поддържат на това ниво.

– А защо смяташ, че е важно аз да видя това?

– Защото си се озовал тук в този момент – тя погледна към мен, сякаш бях с твърде плътна енергия. – Непременно трябва да разбереш процеса на синхронност.

Момчето се обърна и аз му се представих. Неговото име бе Таши. Той ми подаде едно яркосиньо сако. То изглеждаше като обикновена кандака, само дето имаше ръбове. Всъщност обаче те не бяха шити. Изглежда, че парчетата на тъканта просто бяха пресирани едно с друго и колкото и учудващо да бе, сакото ми се стори сякаш от памук. Беше съвсем леко.

– Как правите тези дрехи? – попитах аз.

– И те са плод на енергийните полета – обясни ми Ани и двамата с Таши преминаха през стената с леко свистене. Аз се опитах да ги последвам, но се ударих и паднах в нещо, което изглеждаше твърд плексиглас. Момчето от другата страна се разсмя.

С поредно леко шумолене Ани се върна обратно, също усмихната.

– Трябваше да ти кажа как се прави това. Извинявай. Трябва да си създадеш визуална представа, че силовото поле се отваря пред теб. Трябва просто да го пожелаеш.

Аз я погледнах скептично.

– Значи трябва да си представиш мислено, че минаваш през стената.

Направих онова, което ми бе описала и тръгнах напред. Действително видях как полето се отваря. Изглеждаше като леко изкривяване в пространството, нещо подобно на топлинни лъчи, които човек вижда на магистрала, когато е изложена на слънце. Със свистящ звук преминах от другата страна на стената. Ани ме последва.

Разтърсих глава. Къде се намирах?

Следвайки Таши, ние вървахме по една криволичеща пътека, която се спускаше постепенно по склона на хълма. Обърнах се назад и забелязах, че къщата на Ани е почти изцяло скрита сред дърветата, а после нещо друго привлече вниманието ми. Близо до къщата имаше нещо квадратно и черно, което изглеждаше направено от метал с размерите на голям куфар.

– Какво е това? – попитах аз Ани.

– Това е мощностна кутия – отвърна тя. – Помага за затопляне и охлаждане на къщата и за настройване на нашите силови полета.

Останах напълно объркан.

– Какво имаш предвид, когато казваш помага?

Тя вървеше пред мен и без да спира надолу по склона забави крачка и ме остави да тръгна до нея.

– Тази мощностна кутия, която се намира до къщата, не прави нищо сама. Всичко, което прави, е, че усилва молитвеното поле, за което знаеш, до по-високо ниво и така онова, от което се нуждаем се проявява непосредствено.

Изгледах я въпросително.

– Защо това ти се струва толкова фантастично? – попита ме Ани усмихната. – Нали ти казах, това е само прогрес.

– Не зная – отвърнах аз. – През цялото време, докато се опитвах да

стигна до Шамбала, не се бях замислял какво точно ще бъде тук. Предполагам, че си представях по-скоро група висши ламы в медитация на някакво място. Това е култура с технология. Изглежда фантастично...

– Технологията не е от значение. Важното е как използваме технологията, за да ни помогне да съградим нашите духовни сили, това е важното.

– Какво имаш предвид?

– Всичко това не е толкова невероятно, колкото ти се струва. Ние само сме открили уроците на историята. Ако се вгледаш внимателно в човешкото развитие, ще видиш, че технологията винаги е била само предшественик на онова, което евентуално би могло да се извърши самостоятелно от човешкото съзнание.

Помисли за всичко това. През цялото си историческо развитие хората са създавали технологически средства, за да засилят способността си да действат и да се чувстват удобно в света. В началото това са били само съдове, в които да държат храната си, и оръдия, с които да обработват храната. После са се появили по-сложно построените къщи и сгради. За да създадат тези неща, хората са изкопавали минерали и руди и са ги обработвали така, както са ги виждали в своето съзнание. Ние сме поискали да пътуваме по-ефективно и сме създали колелото, след това превозните средства от различен вид. Поискали сме да летим и сме създали самолетите, които ни помагат за това.

Поискали сме по-лесно да комуникираме помежду си от големи разстояния всякога, когато пожелаем и така сме създали жиците, телеграфите, телефоните, безжичните радио и телевизия – да ни дадат възможност да проследим какво става на други места. Тя ме изглежда въпросително.

– Виждаш ли общия принцип? Хората са създавали технологии, защото са искали да достигнат до различни места и да се свържат с все повече хора. Ние в сърцата си сме знаели, че това е възможно да бъде сторено. Технологията винаги е била само стъпало към онова, което сами можем да осъществим и което знаем, че е наше рождено право. Истинската роля на технологията е да ни помогне да изградим вяра, че можем сами да вършим тези неща с вътрешната си сила.

И така, в началните етапи от историята на Шамбала ние започнахме да развиваме технологията така, че съзнателно да служи на развитието на човешкото съзнание. Давахме си сметка за истинския потенциал на нашите молитвени полета и започнахме да преобразуваме технологията така, че просто да подсилва тези полета. Тук сред пръстените ние все

още използваме уреди за усилване, но сме на път да престанем да се нуждаем от тях, а да използваме само молитвените си полета за проявление на всичко, от което се нуждаем и което желаем. Живеещите в храмовете могат да постигат това.

Исках да ѝ задам още въпроси, но когато свърнахме по един завой на пътеката, забелязах широк ручей, който течеше вдясно по хълма. Звукът на буйна вода отекна в главата ми.

– Какъв беше този шум? – попитах аз.

– От водопада е – каза тя. – Чувстваш ли интуитивно, че трябва да го видиш?

Аз не разбирах докрай какво има предвид.

– Имаш предвид дали имам интуитивно прозрение ли? – попитах аз.

– Разбира се, че имам предвид интуитивно прозрение – отвърна ми тя усмихнато. – Тук ние живеем чрез интуицията си.

Таши бе спрял и гледаше назад към нас. Ани се обърна към него:

– Защо не отидеш да кажеш на Пема, че идваме?

Той се усмихна и се втурна напред.

Заизкачвахме се по скалистия склон вдясно и приближавахме все повече към потока, като си пробивахме път сред по-гъсти и ниски дървета, докато стигнахме брега на поточето. То беше широко двайсет и пет стъпки и много бързо. През дебелия клони на дърветата вляво виждах, че водата стига до една тераса. Ани ми направи знак да я последвам. Тръгнахме по течението на потока, слязохме по няколко скални тераси и най-сетне се озовахме край водопада. Оттук можеше да се види голям вир на петдесет стъпки под нас.

Нещо, което се движеше, привлече погледа ми и аз отидох до края на скалата, за да погледна надолу. За моя изненада през мъглата и капчиците в края на вира успях да различа двама души, които приближаваха един към друг, обгърнати от мека розово-бяла светлина. Въпреки че светлината не бе много ярка, тя бе плътна, особено около техните рамене и бедра. Напрегнах се, за да различа силуетите на двамата и видях, че са голи.

– Това ли ме доведе да видим тук? – попита Ани развеселена.

Аз не можех да откъсна очи от онова, което става. Знаех, че наблюдавам енергийните полета на мъж и жена. Те приближиха един към друг, полетата им се сляха и те се прегърнаха. Накрая много бавно видях как една нова светлина се оформяше в долната част на тялото на жената. След няколко минути те се откъснаха един от друг и жената опипа

стомаха си. Малката светлина стана по-ярка и двамата отново се прегърнаха. Изглежда, говореха нещо, но от водопада до мен не достигаха техните думи. После съвсем ненадейно двойката просто изчезна.

Разбирах, че те правеха любов и останах много объркан.

– Кои бяха тези хора? – попитах.

– Не ги познах – отвърна Ани. – Но сигурно са някъде от тези места.

– Изглежда, зачената дете – казах аз. – Смяташ ли, че са имали такова намерение?

Тя избухна в смях.

– Това не са културите отвън. Разбира се, че са имали намерение да заченат. На тези нива на енергия и интуиция да се извика една душа на земята е напълно съзнателен процес.

– Но как така изведнъж изчезнаха?

– Бяха дошли тук, проектирайки себе си мисловно чрез поле за пренасяне в пространството. Усилвателният уред ни позволява да осъществяваме това. Открили сме, че същото електромагнитно поле, което прераща телевизионните картини, може да се използва за свързка между пространството на отдалечено място с пространството, където сме ние. Можем по този начин да разгледаме място, което желаем или действително да се разходим из него, използвайки усилвателя на молитвеното поле. Някои теоретици от културите извън Шамбала вече работят върху подобни теории, но още не осъзнават напълно до какво могат да доведат те.

Аз само я изгледах, опитвайки се да асимилирам новата информация.

– Изглеждаш доста объркан – каза тя. Аз кимнах и се насилих да се усмихна.

– Хайде, ще те запозная с Пема. Пристигнахме в къщата, която приличаше много на дома на Ани, само че беше построена на склона на хълма и различно обзаведена. Навън имаше същата черна кутия, както и в къщата на Ани и ние влязохме по същия начин чрез силово поле, както бяхме излезли и преди. Посрещна ни Таши и друга жена, която се представи като Пема.

Пема бе по-висока от Ани и по-тънка. Косата ѝ бе гарвановочерна и дълга. Тя носеше дълга бяла дреха и се усмихваше, но аз забелязах, че нещо не е както трябва. Помоли да се види с Ани насаме и те двете отидоха в друга стая, а оставиха нас с Таши в хола.

Тъкмо смятах да го запитам какво има, когато почувствах

наелектризираност на въздуха зад мен. Появи се същото закривяване в пространството, което бях наблюдавал и преди в силовото поле около къщата на Ани, само че този път то се появи в средата на стаята. Примигнах от учудване, опитвайки се да осъзная какво става. Както бях концентриран, забелязах поле с дребни растения отвъд това изкривяване, сякаш то беше прозорец. За моя изненада един мъж премина през отвора и влезе в стаята.

Таши се изправи и ни представи един на друг. Името на мъжа беше Дорджи. Той учтиво ми кимна и попита къде е Пема. Таши посочи към спалнята.

– Какво се е случило? – попитах аз Таши. Той ме погледна с усмивка.

– Върна се съпругът на Пема от неговата ферма. Някои от вас в културите извън Шамбала могат ли да правят това?

Споменах му накратко за слухове и митове, свързани с някои йоги, които могат да проектират себе си в отдалечени пространства.

– Но аз лично никога не съм виждал подобно нещо – отвърнах аз, опитвайки се да си върна самообладанието. – Как по-точно се прави?

– Създаваме си визуална представа за мястото, където искаме да отидем и усилвателят ни помага да си създадем прозорец в това място точно пред нас. Това създава прозорец и в обратната посока. По този начин ние можем да видим къде е бил човекът преди да се появи при нас.

– А усилвателят е онази черна кутия вън, така ли?

– Точно така.

– Всички ли можете да вършите това?

– Да. Но трябва да се научим да го правим и без усилвател.

Той спря и се загледа в мен. После попита:

– Ще ми разкажеш ли за културата, от която си дошъл, за света извън Шамбала?

Преди да мога да отговоря каквото и да било, чу се глас от спалнята, който заяви:

– Отново се случи. Таши и аз се спогледахме.

След няколко минути Ани изведе Пема и нейния съпруг от спалнята и те седнаха в хола заедно с нас.

– Толкова бях сигурна, че съм бременна – каза Пема. – Видях енергията и я почувствах мигновено и после само след няколко минути тя изчезна. Това сигурно е някакъв преход в друго пространство.

Таши я наблюдаваше силно заинтригуван.

– Какво според теб е станало? – попитах аз.

– Доколкото схващам интуитивно – отвърна Ани, – това е някакъв вид паралелна бременност и детето е отишло другаде.

Дорджи и Пема се спогледаха.

– Отново ще опитаме – каза Дорджи. – Това обикновено не се случва двукратно в едно семейство.

– Трябва да вървим – каза Ани и стана, като прегърна двамата.

Таши и аз я последвахме през силовото поле.

Все още бях много объркан. В известен смисъл тукашната култура ми се струваше обикновена; а в други отношения напълно фантастична. Опитах се да си дам сметка за всичко, докато Ани ни водеше, и стигнахме на десетина метра разстояние до една красива скална издатина, от която можеше да се види огромна зелена долина под нас.

– Как е възможно да има умерен климат толкова високо в Тибет? – попитах аз.

Ани се усмихна.

– Температурата се контролира от нашите полета, а местата с пониска температура са невидими за нас, макар че според легендите това ще започне да се променя, когато дойде време за преместване. Бях учуден.

– Нима знаете за легендите? – попитах аз. Ани кимна.

– Разбира се. Шамбала е мястото, където първоначално са се съхранявали тези легенди, както и много пророчества по протежение на цялата история. Ние предаваме духовна информация на външните култури. Знаехме също така, че е само въпрос на време да ни откриете.

– Ами аз лично? – попитах.

– Не, става дума за всеки човек от външните култури. Знаехме, че вие издигате своето ниво на енергия и съзнание и ще можете да започнете сериозно да се отнасяте към Шамбала. Някои от вас ще успеят да дойдат тук. Това се казва в легендите. По времето, когато Шамбала ще извърши преход или трансформация, хората от другите култури ще дойдат тук и това няма да бъдат само някои адепти от Изтока, хора, които периодично са ни откривали. Това ще бъдат хора от Запада също, които ще получат помощ, за да стигнат до нас.

– Спомена, че легендите предричат преход или преместване. Какво представлява това?

– В легендите се казва, че когато културите извън Шамбала започнат да разбират всички стъпки за разгръщане на човешкото молитвено поле – как да се свързват с Божествената енергия и да направят така, че тя да протича през вас с любов. Как да настройват своето поле, за да

ускорите процеса на синхронност и издигнете нивото на енергия на другите хора, как да направите трайно това силно поле, като нямате пристрастие към резултата – тогава всичко останало, което вършим тук в Шамбала, ще ви стане известно.

– Говориш за останалата част от Четвъртото проникновение на енергията, така ли?

Тя ме погледна многозначително.

– Да. Нали точно затова си дошъл тук. За да разбереш Четвъртото проникновение.

– Можеш ли да ми обясниш какво представлява то? Тя поклати глава.

– Трябва да го възприемаш стъпка по стъпка. Първо е необходимо да си дадеш сметка накъде води развитието на човечеството. Не интелектуално, а с очите и чувствата. Шамбала е образец на това бъдеще.

Кимнах и я погледнах.

– Време е светът да разбере на какво сме способни ние, хората, и накъде ни води еволюционният процес. Когато напълно разберете това, ще бъдете способни да разгръщате своето поле дори още повече и да станете по-силни.

Тя тръсна глава и добави:

– Но трябва да разбереш, че аз не притежавам цялата информация, свързана с Четвъртото разгръщане на енергията. Ще мога да те превода през някои от следващите стъпки, но има още, което е известно само на живеещите в храмовете.

– Какви са тези храмове? – попитах аз.

– Те са сърцето на Шамбала. Мистическото място, което си си представял. Там се върши истинската работа в Шамбала.

– Къде са разположени тези храмове?

Тя посочи на север отвъд долината към странна кръгообразна група от планини в далечината.

– Отвъд онези върхове – посочи тя.

Докато ние вървахме, Таши беше мълчалив и слушаше всяка дума. Ани го погледна и го поглади по косата.

– Имах интуитивно усещане, че Таши трябваше да бъде вече повикан да отиде в храмовете досега... Но както изглежда, той се интересува повече от живота във вашия свят.

Схъбудих се внезапно, целият облян в пот. Бях сънувал, че минавам през храмовете заедно с Таши и още някой и бях на път да разбера Четвъртото проникновение. Намирахме се сред лабиринт от каменни

постройки, повечето от които в пясъчнобронзов цвят, но в далечината имаше един храм, който изглеждаше синкав. Един човек в ритуално тибетско облекло бе застанал пред него. В съня си аз започнах да бягам от китайския полковник, когото бях срещал няколко пъти по-рано. Той ме преследваше през храмовете и те бяха разрушени. Мразех го за онова, което върши. Седнах на леглото и се опитах да събера мислите си. Почти не си спомнях нищо от обратния път към къщата на Ани. Сега лежах в една от нейните спални и бе вече сутрин. Таши седеше пред леглото ми на голям стол и ме гледаше. Поех си дълбоко дъх и се опитах да се успокоя.

– Какво има? – попита той.

– Просто един ужасен сън – отвърнах аз.

– Ще ми разкажеш ли за културите извън Шамбала?

– Нима не можеш просто да отидеш там през някакъв прозорец или отвор, или както го наричат това изкривяване на пространството?

Той поклати глава.

– Не, не е възможно, дори за живеещите в храмовете. Моята баба бе получила интуитивно усещане, че може да стане, но никой досега не е успявал поради разликата в енергийните нива в тези две места. Живеещите в храмовете могат да видят какво става във външните култури.

– Майка ти като че ли знае доста за външния свят.

– Ние получаваме информация от живеещите в храмовете. Те идват често при нас, особено когато почувстват, че някой е готов да се присъедини към тях.

– Да се присъедини към тях ли?

– Почти всички тук се стремят да се сдобият с място в храмовете. Това е най-голяма чест и възможност да се влияе върху външните култури.

Така както говореше, гласът и онази зрелост, която излъчваше, ми напомняха трийсетгодишен човек. Въпреки че той бе висок на ръст, все пак бе някак смущаващо да гледаш лицето на четиринадесетгодишно момче, което говореше по този начин.

– Ами ти? – попитах аз. – Значи ли това, че и ти желаеш да отидеш в храмовете?

Той се усмихна и погледна към съседната стая, сякаш не му се щеше майка му да чуе нашия разговор.

– Продължавам да мисля, че по някакъв начин трябва да отида във външните култури, извън Шамбала. Ще ми разкажеш ли повече за тях?

В продължение на половин час му разказвах всичко, което можах,

за състоянието на нашия свят в момента: за начина, по който живеят повечето хора, за онова, с което се хранят, за борбата да установят демокрация по цялото земно кълбо, за корумпиращото въздействие на парите върху правителствата, за проблемите с околната среда. Таши съвсем не бе разочарован или притеснен от това, което говорех. Той попиваше всичко с ентузиазъм.

В това време Ани влезе в стаята, усети, че се води някакъв важен разговор и изчака. Никой от нас нищо не каза и аз се отпуснах обратно на възглавницата си.

Тя погледна към мен.

– Ще трябва да ти влеем още енергия – забеляза. – Ела с мен.

Облякох се и се срещнах с нея във всекидневната, след което я последвах навън. Отидохме в задната част на къщата. Тук дърветата бяха много големи и бяха разположени на по трийсетина стъпки едно от друго. Между тях вирееше груба трева, която напомняше пелин и десетки други растения, като огромни аспарагуси. Ани ме накара да се раздвижа и да опитам да направя упражненията, които Ин ми бе показал.

– Седни сега тук – каза тя, като свърших, – и издигни нивото на енергията си отново.

Тя седна до мен и аз започнах бавно да дишам, като съсредоточих цялото си внимание върху красотата, която ме заобикаляше, и си представих визуално как енергията се надига вътре в мен. Както и преди, цветовете и формите започнаха да се открояват много лесно.

Погледнах към Ани и видях израз на дълбока мъдрост на лицето ѝ.

– Сега си по-добре – каза тя. – Все още не беше изцяло преминал в това измерение вчера, когато посетихме Пема. Спомняш ли си какво се случи?

– Да – отвърнах аз. – В по-голямата част помня.

– А помниш ли какво стана, когато тя бе помислила, че е заченала?

– Да.

– В един миг, изглежда, че детето беше тук, а след това изчезна.

– Какво смяташ, че се е случило? – попитах.

– Никой не знае точно. Тези изчезвания стават отдавна, фактически започна с мен преди четиринайсет години. По онова време аз бях сигурна, че съм бременна с близнаци, едно момче и едно момиче, но само за миг едното от тях вече го нямаше. Родих Таши, но винаги съм чувствала, че сестра му е жива някъде.

Оттогава на много двойки се случва подобно нещо. Чувстват сигурност, че са заченали и после изведнъж осъзнават, че утробата на жената

е празна. Всички те в следващи периоди имат деца, но никога не успяват да забравят какво се е случило. Този феномен непрекъснато се наблюдава в цяла Шамбала през всичките тези четиринадесет години.

Тя замълча за момент, а после добави:

– Мисля че има нещо общо с този преход или трансформация, който предстои да се извърши. Може би дори с това, че ти си тук.

Загледах се настрани.

– Не зная.

– Нямах ли някакво интуитивно усещане? Помислих си за момент и си спомних съня. Тъкмо се канех да ѝ го разкажа, но тъй като не знаех какво означава, се отказах.

– Всъщност нямам интуитивно усещане – отвърнах аз. – Само множество въпроси.

Тя кимна и зачака.

– Как функционира икономиката тук? По какъв начин повечето хора прекарват времето си?

– Ние сме еволюирали до стенеп, в която вече не използваме пари – обясни Ани, – и не произвеждаме, нито градим неща по подобие на тези в културите извън Шамбала. Преди десетки хиляди години сме дошли от култури, които са създавали онова, което им е потребно по начина, по който го правите вие. Но както ти казах, постепенно сме разбрали, че истинското предназначение на технологиите е да се използват за развитие на нашите ментални и духовни способности.

Усетих мекотата на ръкава на канадката ми.

– Искаш да кажеш, че всичко, което имате, е създадено чрез енергийно поле, така ли?

– Точно така.

– И как се поддържа това поле?

– Когато бъдат създадени тези полета, траят дотогава, докогато енергията не се срине от някакъв вид негативизъм.

– Ами с какво се храните?

– Храната може да бъде създавана по същия начин, но ние сме установили, че най-добре е хората да отглеждат храна чрез естествените процеси. Хранителните растения реагират на нашата енергия и ни връщат обратно енергията, която излъчваме към тях. Разбира се, ние вече нямаме нужда да се храним твърде много, за да имаме сили. Повечето от живеещите в храмовете изобщо не се хранят.

– Ами откъде се снабдявате с мощност? По какъв начин се захранват вашите усилватели?

– Имаме свободен достъп до енергия. Много отдавна при нас е бил открит уред, който използва процеси, които вие бихте нарекли студен синтез. Той е създал практически свободен достъп до енергия на нашата култура, което ни дава възможност да не рушим околната среда и да автоматизираме масовото производство на стоки. Постепенно цялото ни време се съсредоточи върху духовния ни път и възприемане на процеса на синхронност, което ни позволява да откриваме нови истини за съществуването и да предаваме тази информация и на другите.

Докато тя говореше, аз си дадох сметка, че описва едно възможно бъдеще за човечеството, за което бях научил за първи път от Деветото и Десетото откровение.

– Развивайки се духовно тук в Шамбала – продължаваше тя, – ние започнахме да разбираме, че смисълът на човешкия живот на тази планета е да развие една култура, която е духовна, във всички нейни аспекти. Тогава си дадохме сметка, че в нас е вложена огромна сила, която може да ни помогне да направим онова, което е нужно да се направи. Научихме за молитвените проникновения и ги използваме за по-нататъшно развитие на нашите технологии, както вече ти обясних, а също така и за усилване на нашите творчески способности. На този етап живеем просто сред природата и единствените технологии, които са останали, са тези усилватели, които ни позволяват мисловно да създаваме всичко останало, което ни е нужно.

– Цялата еволюция ли се осъществява тук? – попитах аз.

– Не, съвсем не – отвърна тя. – Шамбала се е премествала много пъти.

Това нейно твърдение ме шокира и аз продължих да я разпитвам.

– О, да – поясни тя. – Нашите легенди са много древни и идват от множество източници. Всички митове за Атлантис и индуските легенди за Меру произтичат от древни цивилизации, които действително са съществували в миналото и по време на които се е развивала и Шамбала. Развитието на технологията е било най-трудната стъпка, защото да се постави технологията в служба изцяло на индивидуалното ни духовно развитие, означава всеки да е достигнал до такова духовно ниво на разбиране, че за него духовното да бъде по-важно, отколкото парите и контрола над останалите.

Това, разбира се, изисква време, защото хора, които са сковани от страх и смятат, че трябва лично да манипулират и направляват човешката еволюция със своето его, често искат да използват напредъка в технологията по негативен начин с цел да контролират останалите. В много

ранни цивилизации малцина са се опитвали да контролират и използват превратно усилвателните механизми, като чрез тях са се стремили да наблюдават и контролират мислите на останалите хора. Много пъти тези опити са свършвали с война и масово унищожение и на човечеството му се е налагало да започне всичко отначало.

А културите извън Шамбала в този момент се изправят пред същия проблем. Има хора, които желаят да контролират всички останали, като използват различни форми за наблюдение, вградени чипове и скенери на мозъчните вълни.

– Ами какво е станало с произведенията на изкуството на тези древни култури, за които говориш? Защо почти нищо не е открито?

– Станало е разместване на континентите и ледът е затрупал много от артефактите, а освен това, когато една култура се е развила до степен, в която материалните неща се създават по мисловен път и ако нещо тръгне не както трябва и вълна от негативизъм срине енергията, всички материални неща просто изчезват.

Поех си дълбоко дъх и само свих рамене. Всичко, което Ани говореше, изглеждаше съвсем логично и все пак силно ме смущаваше. Едно бе да изграждаш хипотези за човешка цивилизация, която еволюира към едно духовно бъдеще, а съвсем друго нещо е да се озовеш потопен в култура, която вече е постигнала такова бъдеще.

Ани дойде по-близо до мен.

– Само запомни, че онова, което сме постигнали, е естественият ход на човешката еволюция. Ние сме напреднали в сравнение с вас, но тъкмо затова вашият път, на хората от културите, външни за Шамбала, ще бъде по-лесен.

Тя замълча и се позасмя.

– Енергията ти сега изглежда в по-добро състояние – каза тя.

– Имам чувството, че никога не съм бил толкова бликащ от енергия. Тя кимна.

– Както ти казах и преди, нивото на енергия на отделните хора тук в Шамбала се поддържа високо, защото се предава от човек на човек. Много са хората тук, които знаят да се изпълват с енергия и да я проектират извън себе си към останалите, така че се създава един мултиплициращ ефект, при който всеки може да приема молитвената енергия от другите и на свой ред да я изпраща на всички останали. Виждаш ли как тя все повече нараства? Всички възгледи и очаквания на всеки в тази култура се сливат и изграждат едно общо огромно молитвено поле на тази култура.

– Нивото, което може да постигне културата, се определя почти единствено от това доколко съзнателно нейните членове се отнасят към съществуването на техните молитвени полета и на второ място доколко съзнателно те ги разгръщат. Когато започне да се практикува разгръщане на енергията, общото енергийно ниво става много по-високо. Ако всеки човек в културите извън Шамбала знаеше как да приема енергия и да я излъчва, и превръщаше разгръщането на молитвената енергия в своя първа задача, те биха могли да постигнат нивото, което ние имаме тук в Шамбала, просто ей така! – и тя щракна с пръсти, за да подчертае думите си, а после добави – точно върху това работим тук сред храмовете. Използваме нашите възможности да разгръщаме молитвената си енергия, за да помогнем да се издигне нивото на съзнание във външните култури. Правила сме това в продължение на хиляди години.

Размислих върху думите ѝ, а после попитах:

– Кажи ми всичко, което знаеш за Четвъртото проникновение.

Тя помълча още малко, като много сериозно ме гледаше.

– Знаеш, че трябва да се запознаваш с него постепенно – отвърна тя. – Получаваш помощ, но за да стигнеш дотук ти е било нужно да познаваш първите три разгръщания на енергията и част от Четвъртото. Сега трябва да спреш и да разбереш съвсем точно как в действителност действат тези разгръщания.

– Когато се осъществи цялостно разгръщането на енергията на едно ниво, енергията на човека започва да достига по-надалеч и става по-силна. Това става, защото когато ти излъчваш енергия и ускоряваш синхронните процеси, както и издигаш енергията на другите и когато успяваш да задържиш нивото на тази енергия, отстранявайки се от всякаква зависимост от резултата и с пълна вяра, ти действаш за осъществяване на Божия план. Колкото повече си в състояние да работиш и мислиш в хармония с Божественото, толкова по-силна става твоята енергия. Разбираш ли? Във всеки човек е вграден механизъм за самосъхранение, както ти без съмнение си разбрал. Бог никога няма да изневери на твоята собствена сила дотогава, докато ти си в пълен синхрон с универсалния план.

Тя ме докосна по рамото.

– Ето защо онова, което трябва да направиш сега, е по-ясно да осъзнаеш накъде върви човечеството, как трябва да се развие човешката култура като цяло. Време е това вече да стане. Ето защо ти и други хора най-сетне започвате да виждате и разбирате Шамбала. Това е следващата стъпка в Четвъртото проникновение на енергията. Ти трябва

наистина да разбереш какво е предопределеното бъдеще на човечеството.

Вече разбра по какъв начин сме овладели технологията и сме я поставили в служба на вътрешната си духовна еволюция. Преживявайки това, ти още повече си разгърнал енергията си, защото вече можеш да вложиш това очакване в собственото си молитвено поле.

Много е важно да разбереш принципа, на който действа това. Вече знаеш по какъв начин да излъчваш енергия пред себе си, докато минаваш през този свят и знаеш как да повишаваш енергията и потока на синхронност в себе си и в другите хора. Твоето поле още повече ще се разгърне и ти ще преминеш на едно ниво по-напред, когато не само визуално си представиш как полето ти издига енергията на хората, които те заобикалят и им внушава по-висши и интуитивни усещания за това какво трябва да правят, но освен това имаш и сигурността накъде водят тези висши интуитивни прозрения, твоите и техните: към една идеална духовна култура като тази, която наблюдаваш тук в Шамбала. Издигайки своето съзнание, ти им помагаш да открият своя дял в еволюционния процес.

Аз кимнах цял в трепет да получа колкото се може повече информация.

– Недей много да бързаш – предупреди ме тя. – Още не си видял всичко за живота ни тук. Ние сме овладели не само технологията, а сме и реструктурирали своя свят така, че той е съсредоточен изцяло върху духовната еволюция... върху мистерията на съществуването... върху самия жизнен процес.

8 ЖИЗНЕНИЯТ ПРОЦЕС

Свърнах вляво по една пътечка зад къщата на Ани и Таши и тръгнах между скалите и дърветата. Изминах почти една миля. Ани бе прекъснала разговора ни най-неочаквано, като каза, че трябва да прави някакви приготовления и ще ми разкаже по-късно за останалото. Така че аз реших сам да се поразходя.

Съзерцавах зеленината, а умът ми бе пълен с въпроси. Ани бе казала, че ми е нужно да видя как в Шамбала се създава култура, съсредоточена върху жизнения процес. Какво ли означаваше това?

Докато обмислях въпроса, забелязах, че един мъж приближава по пътеката към мен. Бе възрастен, изглеждаше около петдесетгодишен и вървеше с доста жива стъпка. Когато стигна до мен, очите му се спряха на моите за момент, после се отдалечи. С ъгълчето на окото си успях да забележа, че се обърна и погледна още веднъж към мен.

Повървах още малко, ядосан, че не бях спрял и не бях започнал разговор. Обърнах се и тръгнах в посоката, в която мъжът бе отишъл, надявайки се да го настигна. Той точно свърна зад един ъгъл и се изгуби от погледа ми. Когато аз самият минах по този завой, той бе изчезнал зад някакъв друг. Останах много разочарован, но се върнах в къщата на Ани без да мисля повече за това.

Тя ме посрещна на вратата, носейки някакви джинси и риза.

– Това ще ти потрябва – каза тя.

– Нека да отгатна – казах аз. – Ти си използвала своето енергийно поле, за да създадеш това.

Тя кимна.

– Започваш да ни разбираш.

Седнах на един стол и погледнах към нея. Съвсем не се чувствах така, сякаш разбирам.

– Бащата на Таши пристигна – каза тя.

– Къде е той? – попитах аз.

– Вътре в къщата с Таши.

Тя кимна по посока на спалнята.

– Откъде е дошъл?

– Беше известно време в храмовете. Аз се оживих.

– Току-що ли дойде?

– Да. Малко преди ти да се върнеш.

– Струва ми се, че минах покрай него, докато се разхождах.

Ани помълча, а после каза:

– Мисля, че е дошъл тук, за да ни подготви.

– За какво?

– За прехода. Той смята, че приближава времето, когато Шамбала ще се премести.

Исках да я попитам повече за това, когато забелязах, че тя се е загледала встрани и изглеждаше потънала в дълбок размисъл.

– Каза, че си видял бащата на Таши на пътеката ли? – попита.

Аз кимнах.

– Това значи, че посланието, което носи, сигурно е важно и за теб. Трябва да бъдем много внимателни за процесите тук.

Тя ме изгледа в очакване.

– Ти спомена за жизнен процес – казах аз. – Можеш ли да ми обясниш точно как разбират това понятие живеещите в Шамбала?

Тя кимна.

– Нека да разгледаме цялостно картината за това как може да еволюира едно общество, щом започне да издига нивото на молитвената си енергия. Първото нещо, което се случва, е, че хората, създаващи технологията, ще започнат да я усъвършенстват, правейки я все по-ефикасна и автоматизирана, така че роботи ще могат да създават все повече от материални стоки за обществото. Това вече става във всяка индустрия във външните култури и е положително развитие, въпреки факта, че е особено опасно. То може да съсредоточи твърде много власт в ръцете на малцина индивиди или корпорации. Ако тази власт не се децентрализира, при това положение също така се губят много работни места и мнозина трябва да се приспособят към нов начин за изкарване на прехраната си.

Онова, което ще смекчи тези проблеми обаче, е фактът, че с автоматизиране на основното производство, цялостно икономиката ще започне да се реструктурира по посока на информацията и услугите – даването на точна и правилна информация в точно и определено време за другите – което ще наложи необходимостта човекът да стане по-интуитивен и буден и да се съсредоточи върху възприемане на процеса на синхронност като начин на живот.

Когато духовното познание започне да се увеличава, хората започват да осъзнават творческата сила, която могат да придобиват техните молитвени полета и технологията еволюира още една стъпка напред.

Товага ще бъдат открити усилвателите на мисловните вълни, така че хората ще могат да създават всичкооето им е необходимо по мисловен път.

Щом стане това, културата ще бъде напълно свободна да се съсредоточи върху изцяло духовни проблеми и върху онова, което ние наричаме жизнен процес. На този етап сме сега ние в Шамбала и останалата човешка култура ще го последва. Това е нейното предопределение. Нашето общество е образовано и познава по-широката реалност на духа. На някакъв етап всяка култура трябва истински да проумее, че ние сме духовни същества и че нашите тела са само атоми, които притежават определена вибрация, вибрация, която може да се повишава и нашата свързаност с Бога и молитвена сила да се увеличава.

Тук в Шамбала ние разбираме този факт и разбираме също така, че сме дошли на тази земя от едно чисто духовно равнище, за да осъществим нещо. Дошли сме тук с мисията да тласнем света към пълно духовно осъзнаване, поколение след поколение, и то колкото се може по-съзнателно. Ето защо участваме най-пълноценно в жизнения процес от самото начало – фактически още преди раждането си.

Тя ме погледна, за да види дали я разбирам, и продължи разказа си.

– Винаги съществува интуитивна връзка между майката, бащата и нероденото дете преди раждането.

– Каква е тази връзка? – попитах аз. Тя се усмихна.

– Всеки тук знае, че душите започват да осъществяват контакт с родителите си преди зачатие. Тяхното присъствие става осезаемо, особено за майката. Това е част от процеса на решаване дали бъдещият родител е действително правилният.

Аз я изгледах с изумление.

– Това вече става и в културите извън Шамбала – обясни Ани. – Но хората едва сега започват да говорят за него и да развиват това свое възприятие. Попитай които искаш майки, и ще видиш какво ще ти кажат.

– Същата интуиция е заложена и в процеса на създаване на семейство, ако се замислиш. Когато хората се научат да търсят съзнателно своя партньор, основният им критерий е страстта, но това не е единственият фактор. Ние също получаваме интуитивно прозрение за това какъв ще бъде животът ни с определен човек. Разбираме, независимо дали напълно съзнателно или не, дали стилът на живот с този именно човек ще бъде напредък в сравнение със стила и отношенията, при които ние самите сме израснали.

Разбираш ли какво искам да кажа? Изборът на правилен партньор е

много важен от еволюционна гледна точка. Когато ние еволюираме духовно, на хората ще им бъде дадено съзнателно да избират партньора си, така че да създават дом и домашна атмосфера, които най-добре и истинно изразяват техния начин на живот в сравнение с предишното поколение. Интуитивно ние знаем, че трябва да изградим живот, който да натрупа повече мъдрост в сравнение с онази, която сме намерили в света, когато сме дошли тук. Разбираш ли какъв е процесът?

После, когато започнем да получаваме интуитивни усещания за дете, което желае да се роди, при нас винаги възникват въпросите: защо това дете иска да се роди в нашето семейство? Какво би искало да бъде това дете, когато порасне? Как то ще разгърне и разшири познанията и разбиранията, които е намерило при нас?

– Почакай малко – казах аз. – Не смяташ ли, че трябва да бъдем много внимателни и предпазливи, преди да решим, че знаем как ще се развият нашите деца? Ами ако сгрешим и се опитваме да изтикаме децата си в някакъв модел, който не е най-добрият за тях? Майка ми например смяташе, че аз ще бъда местен свещеник, а това не беше съвсем точно.

– Да, разбира се. Това са само интуитивни усещания. Реалността ще бъде само приблизително онова, което предполагаме. Тя не може никога да бъде точна реализация на нашите интуиции. Цели векове браковете са се уреждали от родителите и децата са били принуждавани да получават професии, избрани от техните родители. Но нима не виждаш? Това е неправилен подход към реалните интуиции. Ние можем да си вземем поука от техните грешки. Ние не можем да познаваме напълно своите деца, нито да упражняваме пълен контрол върху тях. Просто получаваме интуитивни прозрения, образи в най-широк смисъл за онова, което те ще направят в живота си – въпреки че аз мога да се обзаложа, че твоята майка не е била толкова на погрешен път по отношение на теб.

Разсмях се. Всъщност тя беше права.

– Ето че разбираш смисъла и целта на всичко това. Ние знаем, че докато майката и бащата усещат интуитивно как детето ще използва мъдростта, която ще открие при тях и ще я разгърне още повече, неродената душа преминава през същия процес в една преджизнена визия на това, което иска да осъществи, тоест тя получава преди въплъщението си пълна представа за бъдещия си живот. Следва процесът на зачатие.

Тя ме изгледа един продължителен миг.

– Спомняш ли си онази двойка, която видя край водопада?

– Да.

- Какво мислиш за това?
- Изглеждаше много съзнателно.

– Точно така. Беше напълно съзнателен процес. След като двойката реши да опита зачатие, за да въплъти душата, която е усетила интуитивно, физическият акт представлява сливане на енергийните полета, което съвсем реално чрез оргазъм отваря вратата на небето и позволява душата да влезе.

Замислих се над онова, което видях край водопада. Енергията на двамата се бе сляла и една нова енергия започна да расте.

– В материалистичния научен мироглед на културите извън Шамбала – продължи тя, – сексуалното сливане се свежда до обикновена биология, просто до физически акт. Но тук ние познаваме духовната енергия на онова, което всъщност става. Двамата сливат своите енергийни полета в едно и детето е продукт на това сливане.

Освен това науката предпочита да мисли, че зачатие е произволно комбиниране на гени и това наистина изглежда така, когато се изследва в изкуствени лабораторни условия. В действителност обаче гените на майката и бащата се комбинират така, че да създадат едно дете, чийто характер е в съзвучие със синхроничния процес и най-доброто в предопределението на тези трима души. Виждаш ли? Детето е предопределено. То си е представило визуално своя бъдещ живот в една преджизнена визия и гените се комбинират в точно съответствие, такова, че да дадат на детето онези склонности и таланти, които са необходими, за да изпълни то тази визия. Учените в културите извън Шамбала евентуално ще открият начин да потвърдят този процес.

Ето защо физическото комбиниране на гени от учени и лекари е толкова опасно. Да се спомогне за преодоляване на болестите е едно, а да се комбинират гени, за да се повиши интелигентността или таланта, или просто поради някакви други предпочитания, е плод на егото и може да се окаже разрушително. Дори само тази практика е довела до разрушението на някои ранни цивилизации.

Онова, което искам да подчертая, е – завърши тя, – че тук в Шамбала ние се отнасяме към процеса на това двама души да станат родители много сериозно. В неговата идеална форма интуицията на родителите и интуицията на детето се съчетават така, че да дадат на детето най-добра подготовка, за да осъществи своята цел в живота.

Думите ѝ ме накараха отново да се замисля за изплъзващите се зачатия, които се наблюдаваха в Шамбала.

- А какво смяташ, че става с онези зачатия, които изчезват отгук? –

попитах.

Тя сви рамене и хвърли поглед към затворената врата на стаята на Таши.

– Не зная, но може би ще разберем от бащата на Таши.

Още един въпрос възникна в мен и аз я попитах:

– Не разбирам кой отива в храмовете и кой остава в пръстените.

Тя се разсмя.

– Предполагам, че изглежда доста объркано. Нашата култура е разделена на хора, които са призвани, за да учат другите, и на хора, призвани да живеят в храмовете. Много от живеещите в храмовете обаче се връщат обратно за по няколко дни, за да поддържат своите взаимоотношения тук, особено ако имат деца. Онези, които работят в храмовете, могат да се връщат тук, за да учат другите, а онези, които учат, един ден ще отидат в храмовете. Това е подвижен и синхроничен процес.

Тя замълча за момент и аз ѝ кимнах да продължи.

– Следващото нещо в жизнения процес е помощта, която се оказва на детето, за да се пробуди. Спомни си, че всеки забравя в известна степен за какво е дошъл, какво трябва да върши с живота си. Затова детето трябва да узнае обстоятелствата, които са свързани със събитието на неговото раждане.

Много е важно детето да получи необходимия контекст в живота си, така че да знае какво е станало преди неговото появяване и къде е неговото място. Това предполага да познава историята на своя род в продължение на няколко поколения. Тези родови истории ние съхраняваме на нещо като запис, подобен на видеолента, с тази разлика, че се записва по електронен път.

Таши например имаше възможността да проследи своите предшественици седем поколения назад, като те му разказваха за своя живот, за своите мечти, за това, което е било успешно и което не е било успешно в живота им в края на техния път и те говореха за онова, което биха направили по различен начин. Всичко това е изключително важна информация, която един младеж трябва да чуе от своите родственици. Това помага на младия човек да намери пътя си в живота, да се учи от грешките на своите предшественици и да изгражда на основата на тяхната мъдрост своя. Таши е научил много от своите предшественици, въпреки че има особено предпочитание към своята баба.

Останах силно впечатлен от нейните думи.

– Да се води запис на роднините е великолепа идея. Питам се защо ли в нашата култура не сме отделили време за това.

– Не отделяте това време, защото все още предпочитате да отглагате разговора за смъртта до последната минута, а тогава вече е твърде късно. Освен това животът в културите извън Шамбала е все още твърде много съсредоточен върху материалното, а не върху самия жизнен процес. Това ще стане по-лесно с течение на времето и външните култури ще започнат да поддържат високо ниво на вибрации и ще узнаят за молитвените проникновения. В момента вие все още свеждате живота до обикновеното, ежедневно, когато фактически той е постоянен, мистериозен, информативен процес.

Тя ме изгледа така, сякаш в последните й думи се криеше по-дълбок смисъл.

– Самият ти трябва да преодолееш в себе си тази тенденция и да останеш непрестанно съсредоточен върху процеса на онова, което става с теб. Достигнал си Шамбала в момент, когато тя е в състояние на преход. Бащата на Таши бе тук, за да разговаря с Таши във връзка с неговото бъдеще и ситуацията в храмовете. Въпреки това Таши не чувства интуитивна потребност да отиде в храмовете. Вместо това той е заинтересуван да отиде във вашия свят, а ти се появяваш точно в този момент. Това трябва да означава нещо.

Сякаш за да потвърди тези думи на Ани, от далечината до нас достигна слабо боботене, което бързо изчезна.

Тя изглеждаше объркана.

– Никога не съм чувала подобен шум преди. Аз се смразих.

– Смятам, че е хеликоптер – казах.

Отново си помислих да й разкажа за своя сън, но преди да мога да сторя това, тя започна да говори отново.

– Трябва да побързаме – каза тя. – Трябва да разберем кои сме ние и каква е същността на културата, която сме създали. Говорехме за това колко е важно младите хора да разбират живота на поколенията, които ги предхождат. Тази родова история е нещо, което се осмисля от повечето хора във външните пръстени още на най-ранна възраст – в момента, в който те се пробуждат за собствената си духовност и започват да усещат защо са дошли на тази земя.

Тя издигна пръст.

– Всеки тук е наясно, че човешкият свят еволюира от поколение на поколение. Едно поколение установява начин на живот и преодолява определени предизвикателства, следващото поколение продължава и разгръща неговите възгледи. За нещастие в културите извън Шамбала тази еволюция едва сега започва да се възприема на сериозно. По-често

онова, което става, е, че родителите предпочитат децата им да приличат на тях самите, да имат същите възгледи по отношение на всички въпроси. Това желание в някакъв смисъл е естествено, защото ние искаме децата ни да утвърдят избора, който сме направили.

Но често този процес поражда антагонизъм. Родителите критикуват интересите на своите деца, а децата критикуват старомодните начини на живот на своите родители. В известен смисъл това е част от процеса: децата наблюдават живота на своите родители и си мислят: „Аз харесвам повечето неща от начина им на живот, но други бих направил по-различно“. Всички деца имат усещане за незавършеност в начина на живот на техните родители. В края на краищата такава е системата: ние избираме своите родители, отчасти за да се пробудим за онова, което липсва, за онова, което е необходимо да се прибави към човешкото разбиране и започваме този процес с неудовлетворение от своя живот с тях.

– Но целият този процес не е задължително да бъде антагонистичен. След като разберем същността на жизнения процес, ние можем да участваме съзнателно в него. Родителите могат да проявят отвореност за критиките на техните деца и да подкрепят техните мечти. Разбира се, това означава те да разширят своя начин на мислене и да еволюират заедно с децата си, което може да се окаже трудно.

– Чувал бях това и преди.

Тя правеше всичко възможно, за да ми покаже този еволюционен процес по най-ясния начин. Аз ѝ зададох още няколко въпроса и около десетина минути тя ме въвеждаше в подробностите на живота във външните пръстени на Шамбала. Обясни ми, че след като децата получат ясно разбиране за историята на своя род, следващата стъпка за тях е да се научат да разгръщат творческото си молитвено поле така, както бях направил аз.

По-нататък те търсят начин да допринесат за развитието на културата или като преподават познанията си във външните пръстени, или като използват молитвено поле в храмовете.

– Това ще стане начин на живот и в културите извън Шамбала – добави тя. – Някои ще се посветят на това да учат децата, а други ще влязат в много институции на човешката култура, спомагайки те да се развият по посока на един духовен идеал.

Тъкмо се канех да задам още въпроси за онова, което се извършва в храмовете, когато вратата на стаята на Таши се отвори. Таши излезе, последван от своя баща.

– Татко желае да те види – каза Таши, поглеждайки към мен. По-

възрастният мъж леко се поклони и Таши ни запозна, след което двамата седнаха на масата. Бащата на Таши бе облечен в традиционните панталони от овча кожа в облекло на тибетски овчар с тази разлика, че беше изключително чисто и в светложълтеникав цвят. Беше нисък и набит и ме погледна много мило. На лицето му бе изписан детски ентузиазъм.

– Знаеш ли, че на Шамбала ѝ предстои период на преход? – попита ми той.

Аз погледнах към Ани, а после отново към него.

– Зная само онова, което се казва в някои легенди.

– В легендите се казва – отвърна мъжът, – че в точно определен момент в еволюцията на Шамбала и на външните култури, ще се осъществи голям преход. Този преход ще стане, когато нивото на съзнание във външните култури достигне определен етап. Но когато това се случи, Шамбала ще се премести.

– Къде ще се премести? – попитах аз. – Вие знаете ли това?

Той се усмихна.

– Никой не знае точно.

Това твърдение ме изпълни с тревога, кой знае защо, и почувствах леко главозамайване. За момент изпитах затруднение да концентрирам погледа си.

– Той още не е достатъчно силен – каза Ани. Бащата на Таши ме погледна.

– Аз съм тук, защото интуицията ми подсказва, че е много важно Таши да се присъедини към нас в храмовете по време на този преход. Легендите твърдят, че това ще бъде време на голяма възможност, но също така и на жестока гибел. В продължение на известен период това, което вършим тук в храмовете, ще бъде подложено на разруха. Ние няма да бъдем способни да окажем голяма помощ.

Той погледна към сина си.

– Това ще се случи точно когато състоянието на културите извън Шамбала се окаже критично. Много пъти по време на тайната история на човечеството, хората са развивали своята духовност до това ниво, а след това са губели пътя си и са изпадали обратно в невежество. Започвали са да злоупотребяват с технологията и са унищожавали естествения ход на еволюцията.

Така например тъкмо в момента във външните култури някои хора вместо естествения процес на производство на храни използват процес с генетично манипулиране на семената, като им се придават неестествени характеристики. Това се прави преди всичко, за да се патентоват тези

семена и да се наложи контрол над тях на пазара.

Същото става и във фармацевтичната индустрия, където определено билково лекарство, което е било свободно достъпно за всички, се променя генетично, за да може да се продава. В много прецизната енергийна система на тялото тези манипулации водят до ужасни последици. Същото се отнася и за облъчените с радиация храни, за хлора и другите добавки към водата, да не говорим за така наречените наркотици.

В същото време технологическите възможности на медиите са достигнали такова ниво, при което могат да имат огромно влияние. Това съответства на нуждите единствено на корпорациите и корумпираните политици и може да създаде за хората реалност, която е изкривена и неестествена. Корпорациите се сливат и по този начин започват да контролират все по-голяма и по-голяма част от технологиите и все повече се възползват от рекламата, за да създават изкуствени потребности. Този проблем започва да става все по-сериозен.

Най-императивно трябва да се разреши положението с правителствената власт и надзор, дори и в демократичните страни. Като говори за необходимостта да се обяви война на разпространителите на наркотици или на терористите, правителството всъщност все повече и повече навлиза в частните периметри на обикновения човек. Вече се налагат ограничения над паричните преводи, а Интернет е под постоянно наблюдение. Следващата стъпка ще бъде да се наложи общество, в което не се борави с пари в брой и което се контролира от една централизирана власт.

– Това развитие по посока на централизирано без-духовно управление в съчетание с един високотехнологизиран виртуален свят, който е откъснат от естествените процеси и в който храната, водата и ежедневието ритъм на живот са формализирани и деформирани, води до разруха. Когато здравето се прахосва чрез поредния комерсиален цикъл от все по-лоша храна, се появяват нови болести и нови наркотици. Резултатът от всичко е един нов Армагедон, което се случва няколко пъти вече в предходната история на човечеството. То може отново да се случи, само че този път в много по-голям мащаб.

Той се усмихна на Ани.

– Но не е необходимо да се случва, фактически дели ни само една стъпка, която трябва да направим в посока на развитие на съзнанието си, за да преодолеем тази заплаха. Ако можем напълно да осъзнаем, че ние сме духовни същества в духовен свят, тогава храната, здравето, технологиите, медиите и правителствата ще заемат полагащото им се място

в еволюцията и усъвършенстването на света. Но за да стане това, трябва напълно да се разбере молитвеното разгръщане на енергията във външните култури. Културите извън Шамбала трябва много добре да разберат какво правим ние в храмовете. Преходът на Шамбала е част от този процес, но възможността трябва да се разглежда възможно най-пълноценно. Той проникновено изгледа Таши.

– За да стане това, твоето поколение трябва да влее усилията си към усилията на последните две поколения в едно общо молитвено поле, което да включва в крайна сметка обединение на всички религии.

Таши изглеждаше объркан и баща му приближи до него.

– По целия свят поколениято, родено през първите десетилетия на двацети век, онова поколение, което нашият приятел от запад би нарекъл поколениято на Втората световна война, е проявило смелост и технологическо умение, за да спаси демокрацията и свободата от заплахата на диктатори, които са се стремили да създадат империи. Те са спечелили, използвайки технологическите възможности, и са продължили да разгръщат тази технология в една световна икономика. Следващото поколение, онова, което американците наричат поколение на акселерацията – е дошло на земята с интуитивното съзнание, че пълното съсредоточаване върху материализма и единствено върху технологията не е правилно. Замръсването на околната среда се оказва прекалено и влиянието на корпорациите върху правителствата, както и управлението, осъществявано от организации, използващи човешкия интелект, става прекалено.

Този вид критика е обичаен начин, по който едно ново поколение разгръща себе си и интуитивно ни води напред. Това поколение е израснало в условия на наложен материализъм и в някои страни стремеж да се постигне материални блага, който не е достатъчно удовлетворен. Това поколение започва да реагира на този материализъм и да изразява идеята, че в живота има и друг смисъл, има духовно предназначение. Човешкото развитие има своето духовно предназначение и то трябва да се разбере и осъзнае в по-големи подробности.

Това е основата на всичко, което стана през шейсетте и седемдесетте години на запад: отхвърлянето на системата, която се основаваше на материалния статус, изследване на различни религии, голямата популярност на философията, революция в мисленето, осъществена от движението на човешкия потенциал. Всичко това беше резултат на поредица от прозрения, че смисълът на живота далеч надхвърля материалистичните възгледи, които са били познати до момента.

Той ме изгледа с присвити очи, сякаш знаеше всичко за моя опит с Откровенията.

– Интуитивните прозрения на сърдитите млади хора са особено значими – продължи той, – защото те започват да поставят технологията и материалното изобилие в съответстваща перспектива и да осмислят дълбоко интуитивното усещане, че технологията на планетата се развива, за да поддържа една култура, при която да насочим вниманието си не само върху оцеляването, но и върху своето духовно развитие.

Той замълча за миг.

– А сега, от края на седемдесетте и осемдесетте години се появява едно ново поколение, което ще изведе човешката култура още по-напред. – Той обърна очи към Таши. – Ти и твоите връстници сте последните представители на това поколение. Разбирате ли съществения принос, който трябва да осъществите в света?

Докато Таши обмисляше този въпрос, аз самият се замислих над него. Синовете и дъщерите на някогашните сърдити млади хора се характеризираха с това, че реагираха спрямо идеализма и амбивалентното отношение на родителите си към технологията като бяха станали по-практични и фактически развиваха една любов към технологията, каква то не бе позната преди.

Всички погледнаха към мен така, сякаш бяха чули мислите ми. Таши кимаше в знак на съгласие.

– Ние доловихме факта, че технологията има духовно предназначение – каза той.

– Разбирате ли сега – продължи възрастният тибетец, – по какъв начин тези три поколения се обединяват в общо русло? Поколението на Втората световна война се пребори с тиранията и доказа, че демокрацията може не само да процъфти в съвременния свят, но и да се разгърне невероятно много, като обедини световните икономики. И тогава, посред това изобилие, новото поколение е заявило, че при тази експанзия се появяват проблеми, че ние замърсяваме природния свят и загубваме връзка с природата и една духовна реалност, която съществува отвъд привидностите на историята.

А сега следващото поколение идва, за да се концентрира върху икономиката, да преобрази технологията така, че тя съзнателно да подкрепя нашата мисловна и духовна способност така, както става това тук, в Шамбала – вместо да допусне технологията да попадне изцяло в ръцете на онези, които я използват, за да ограничават свободата и упращават контрол над останалите.

– Но това ново поколение не разбира напълно какво прави – казах аз.

– Наистина, не съвсем – отвърна той. – Но това самосъзнание и прозрение се разгръща с всеки изминал ден. Ние трябва да настроим молитвеното си поле така, че да издигаме съзнанието им в тази посока. Това трябва да бъде голямо и силно поле. Новото поколение трябва да ни помогне да обединим религиите.

– Това е особено важно, защото винаги ще има хора, готови да властват и манипулират това поколение, за да създават условия за негативно използване на технологията или да се възползват от тяхната алиенация.

Докато седяхме там, чухме приглушен тътен на хеликоптери отново, все още доста отдалечен.

– Започва преходът – каза бащата на Таши, обърнат към сина си. – Трябва да се извършат много подготвителни работи. Искях само да ти разкрия, че поколението, чийто представител си ти, трябва сега да ни помогне, за да можем всички да се изтласкаме напред. Ти лично имаш известна роля за разпространение в другите култури на онова, което се извършва в Шамбала. Но само ти можеш да вземеш решение за това какво да правиш.

Младежът се загледа настрани.

Баща му отиде до него и постави ръка на рамото му. После прегърна Ани и си тръгна.

Таши го проследи с поглед, докато отиваше към вратата, и се върна сам в стаята си.

Аз отидох заедно с Ани до пейките в градината. Бях пълен с въпроси.

– Къде отиде бащата на Таши? – попитах.

– Подготвя се за прехода – отвърна тя, обърнала поглед към мен. – Това едва ли ще бъде лесно. Може би всички ще трябва да се изселим за известно време. Мнозина идват тук от храмовете, за да ни окажат помощ.

Аз кимнах.

– Какво ще се случи според теб?

– Това никой не знае – отвърна тя. – Легендите не уточняват подробности. Знаем единствено това, че ще се осъществи преход.

Тази несигурност започна да подрива енергийното ми ниво отново и аз приседнах на близката пейка.

Ани седна до мен.

– Аз зная какво ти трябва да правиш – каза тя. – Трябва да продължиш да търсиш Четвъртото проникновение. Всичко друго ще се нареди от само себе си.

Аз кимнах леко обезсърчен.

– Съсредоточи цялото си внимание върху онова, което научи тук. Видя начина, по който трябва да се развият технологиите и започна да разбираш как нашата култура съсредоточава вниманието си върху жизнения процес, чудото на раждането и съзнателната еволюция. Знаеш, че това е фокусът, който поражда най-голямо вдъхновение и радост от живота.

Материалистичният живот на културите извън Шамбала бледнее в сравнение с това. Ние сме духовни същества и нашият живот кръжи около тайните на рода и таланта, и търсенето на индивидуалната мисия на всеки човек. И ето че сега ти знаеш как изглежда една подобна култура.

В легендите се казва, че когато се знае със сигурност по какъв начин може да еволюира културата, това разгръща молитвеното поле на всеки човек и му придава сили. Когато намериш вътрешната си връзка с Божествения първоизвор и видиш полето да се разгръща пред теб, така че да активизира синхронния процес и да повдига енергийно останалите хора, можеш да вложиш по-високи очаквания, защото знаеш със сигурност накъде извежда този процес всички нас, ако му останеш верен и избягваш страха и омразата.

Тя беше права. Проникновенията намираха точното си приложение.

– Но аз не съм видял всичко това – казах. Тя погледна проникновено в очите ми.

– Не, трябва да продължиш, за да разбереш докрай Четвъртото проникновение. Има още какво да учиш. Твоето молитвено поле може да стане още по-силно.

В този момент отново се чу бумтенето на хеликоптерите и това ме изпълни с гняв. Те като че ли приближаваха. Но как бе възможно това? Откъде биха могли да знаят къде е Шамбала?

– Дявол да ги вземе – казах аз и Ани направи ужасена физиономия при тези думи.

– В теб има много гняв – каза тя.

– Трудно е да не изпитваш гняв, когато знаеш какво правят китайските военни.

– Този гняв се е превърнал в емоционален модел за теб. Сигурна съм, че си бил предупреждаван за резултатите от него.

Спомни си всичко, което се опита да ми обясни Ин.

– Да, бях предупреден, само че не мога да се съдържам.

Бях сигурен, че думите ми много я разтревожиха.

– Налага се да овладееш този проблем – каза тя. – Но недей и да се кориш твърде много. Това излъчва отрицателна молитва, което задържа твоето развитие. Но от друга страна, не можеш просто да игнорираш гнева си. Трябва да си даваш сметка за този проблем, да си напомняш да бъдеш бдителен и в същото време да настроиш молитвеното си поле така, че да разрушиш и преодолееш стария емоционален модел.

Знаех, че това е много тънко разграничение, което трябва да следвам и изисква съзнателна работа от моя страна.

– Ами сега, какво трябва да правя? – попитах.

– А ти как мислиш?

– Може би трябва да отида в храмовете?

– Нататък ли те води интуицията ти?

Отново си спомни за своя сън и най-сетне ѝ го разказах. Тя погледна с най-голямо учудване.

– Сънувал си, че отиваш в храмовете заедно с Таши ли? – попита тя.

– Да – отвърнах аз.

– А не мислиш ли, че трябва да му кажеш за това?

– каза тя много сериозно.

Отидох до стаята на Таши и докоснах стената.

– Влез – каза той и се появи отверстие.

Таши беше се излегнал в леглото. Стана веднага и ми посочи един стол срещу него.

Един момент мълча, сякаш на плещите му тежеше товара на целия свят. Най-сетне каза:

– Все още не зная какво да правя.

– А какво мислиш? – попитах го аз.

– Не зная, объркан съм. Единственото, за което мисля, е, че искам да отида в културите извън Шамбала. Майка ми твърди, че трябва сам да намеря пътя си. Така ми се ще баба ми да беше тук.

– А къде е баба ти?

– Някъде сред храмовете.

Ние продължително се спогледахме и накрая той добави:

– Само да можех да разбера какво означава онзи сън, който имах.

Аз се изопнах на мястото си.

– Какъв сън?

– Бях сред група хора. Не можех да видя лицата им, но знаех, че една от тях бе моята сестра. – Той замълча.

– Видях също място, където имаше вода. Бях проникнал по някакъв начин в култура въвн от Шамбала.

– И аз имах сън – казах. – Ти беше с мен. Ние бяхме сред един от храмовете... беше син... и намерихме там още някого.

Следа от усмивка се мерна на лицето на Таши.

– Какво искаш да кажеш? – попита той. – Че трябва да ида в храмовете, а не в културите въвн от Шамбала ли?

– Не – отвърнах аз, – не съм имал такова нещо предвид. Ти каза, че всички смятат за невъзможно да се проникне въвн външните култури през храмовете. Ами ако се окаже, че не е невъзможно?

Лицето му светна.

– Искаш да кажеш, да отида в храмовете и да се опитам да проникна въвн външните култури оттам, така ли?

Аз само го погледнах в лицето.

– Това трябва да е решението – каза той и се изправи. – Може би в края на краищата наистина съм призован.

9

ЕНЕРГИЯТА НА ЗЛОТО

Още не бяхме излезли от спалнята, когато чухме шума на хеликоптерите много по-силно.

Ани влезе в къщата и измъкна няколко тежки раници от един долап. Тя ни ги подаде заедно с две канадки. Забелязах, че са направени от шито платно. Тъкмо смятах да попитам защо са ни, когато тя бързо ни изведе от къщата и ни поведе по една пътека вляво.

Докато вървахме, Ани отиде при Таши и аз чух как той ѝ казваше, че е решил да отиде в храмовете. Бумтенето на хеликоптерите все повече приближаваше и синьото небе бе покрито с плътни надвиснали облаци.

По едно време я попитах накъде отиваме.

– В пещерите – отвърна тя. – Ще ти бъде нужно време, за да се подготвиш.

Спуснахме се по камениста пътека, която лъкатушеше по един твърде стръмен скат и стигнахме до платото от другата му страна. Тук Ани ни повика в едно дърво, където ние се стгушихме и се заслушахме. Хеликоптерите направиха малък кръг над ската и последваха съвсем точно пътеката, докато се озоваха над главите ни.

Врълхлетя ме ледена въздушна струя и едва не ме събори. В същото време всички дрехи изчезнаха от телата ни с изключение на палтата.

– Предположих, че може да се случи подобно нещо – каза Ани и извади още дрехи от багажа. Моите обувки още бяха на краката ми, но обувките на Ани и Таши бяха изчезнали. Тя му подаде чифт кожени обувки и сама обу друг такъв. Когато се приготвихме, поехме нагоре по възвишението, изкачвайки се между скалите, докато стигнахме една по-равна област. Започваше обилен снеговалеж и температурата ставаше все по-ниска. Хеликоптерите бяха се изгубили за момента.

Загледах се в някога зелената долина. Снегът бе покрил почти всичко и растенията сякаш изсъхваха от студа.

– Това е ефектът на енергията на войниците – поясни Ани. – Тя унищожаваше нашето поле, което създава околната среда.

Отправил поглед към посоката, откъдето долиташе бумтенето на хеликоптерите, аз почувствах как в мен се надига гняв. Те веднага свърнаха и се насочиха право към нас.

– Да се махаме оттук – извика Ани.

Приближих се до ниския огън, почувствах утринния хлад. Бяхме вървели около час и прекарахме нощта в малка пещера. Въпреки че носех няколко ката изолационни долни дрехи, продължавах да замръзвам от студ. Таши се беше сгушил до мен, а Ани гледаше през отвора на пещерата към вледенения свят навън. Снегът валеше вече часове наред.

– Всичко изчезна – каза Ани. – Навън не остана нищо, освен лед.

Аз отидох близо до отвора и погледнах навън. Онова, което доскоро бе долина с дървета и стотици къщички, се беше превърнало в гол сняг и планински зъбери. Тук-таме се забелязваха останки от пречупено дърво, но не се различаваше никакъв цвят. Всички къщи бяха просто изчезнали, а реката, която преминаваше посред долината, бе цялата замръзнала.

– Температурата сигурно е стигнала минус двайсет градуса – добави Ани.

– Какво стана? – попитах аз.

– Когато китайците ни откриха силата на техните мисли и това, че очакват сурово време, застанаха срещу полето, което ние бяхме създали, за да поддържа температурата умерена. Обикновено силата на полетата, създадена от живеещите в храмовете е достатъчна, за да държи китайците на разстояние, но те са знаели, че е време за прехода.

– Какво? Нима са могли съзнателно да ги пуснат?

– Това е била единствената им възможност. Ако на теб и другите, които са ни откривали, е било позволено да проникнете в Шамбала, не е имало никакъв начин да се отблъснат войниците. Вие не сте достатъчно силни, за да не допускате никакви негативни мисли. И китайците са ви последвали тук.

– Нима искаш да кажеш, че грешката е моя?

– Няма нищо. Това е част от процеса на разпространение.

Това никак не ме успокои. Върнах се към огъня и Ани ме последва. Таши бе приготвил задушено от сухи зеленчуци.

– Трябва да проумееш, че всичко е наред за представителите на Шамбала. Всичко е очаквано. Всички, които са живели тук, са добре. Достатъчно бяха хората, които идваха от храмовете, за да изведат хората до ново място, където да живеят сигурно. Легендите са ни подготвили достатъчно добре.

Тя посочи към долината.

– Трябва да се съсредоточиш върху собствените си действия. Дватамата с Таши трябва да успеете да стигнете до храмовете, без да бъдете

заловени от китайските войници. Трябва да се разбере всичко останало, което Шамбала върши за човечеството.

Тя прекъсна думите си, когато и тя, и ние чухме бумтенето на хеликоптер. Звукът постепенно се снижи и накрая изчезна напълно.

– И трябва да бъдеш далеч по-внимателен – каза тя. – Мислех, че знаеш, че не бива да допускаш негативни представи в съзнанието си, особено омраза и гняв.

Знаех, че е права, но продължавах да се чувствам объркан относно приложението на този закон. Тя упорито ме изгледа.

– Рано или късно ще ти се наложи да преодолееш модела на гняв, който си изградил в себе си.

Канех се да задам въпрос, когато видяхме през отвора на пещерата около дванайсетина души да вървят по ледения склон вдясно от нас.

Ани се изправи и погледна към Таши.

– Няма никакво време – каза тя. – Налага се да вървя. Трябва да помогна на тези хора да намерят изход. Баща ти ще ме чака.

– Не можеш ли да дойдеш с нас? – попита Таши и приближи до нея.

Забелязах сълзи в очите му.

Ани го изгледа и погледна вън от ледената пещера към другите хора.

– Не мога – каза тя и силно го прегърна. – Моето място е тук, да подпомагам прехода. Но не се тревожи. Ще те намеря, където и да си.

Тя пое към изхода на пещерата и отново се обърна да ни погледне.

– Всичко с вас ще бъде наред – каза тя. – Но внимавайте. Не можете да поддържате енергията си висока, ако ви обземе гняв. Вие не трябва да възприемате никого като враг.

Тя прекъсна думите си и ме изгледа. После каза нещо, което бях чувал много пъти през това пътуване.

– И помни – инструктира ме тя усмихната – че ти се помага.

Таши погледна през рамо и ми се усмихна, докато двамата си проправяхме път през дълбокия сняг. Ставаше все по-студено и аз полагах усилие за да поддържам енергията си. За да стигнем планинската верига, където се намираха храмовете, трябваше да се спуснем по този склон, да прекосим замръзналата долина и отново да изкачим отсрещната планина и да преминем отвъд билото ѝ по другия склон. Изминахме четвърт миля надолу без особени трудности, но сега се бяхме озовали до самия ръб на скалиста урва. Надолу се виждаше отвесен склон от около петдесет фута.

Таши се обърна и ме изгледа.

– Ще трябва да се плъзнем надолу. Няма обиколен път.

– Много е опасно – запротестирах аз. – Под снега може да има скали. Ако се плъзнем надолу можем да се нараним.

Енергията ми рязко спаднаше. Таши нервно се позасмя.

– Няма нищо – каза той. – Няма нищо лошо в това да се страхуваш. Само че продължавай да си представяш визуално положителен резултат. Страхът всъщност ще повика даकिनите по-наблизо.

– Почакай малко – казах аз. – Никой досега не е споменавал подобно нещо. Какво имаш предвид?

– Нима не си получавал мистериозна, необяснима помощ?

– Ин ми каза, че Шамбала ми помага.

– Е, и?

– Не виждам каква е връзката. Непрекъснато се опитвам да открия какво определя кога даकिनите ни помагат.

– Само живеещите в храмовете знаят това. Аз зная само това, че страхът винаги довежда тези пазители по-близо, ако успеем въпреки всичко да запазим вратата си в известна степен. Омразата е тази, която ги отблъсква.

Таши ме издърпа напред отвъд края на скалата и ние започнахме да се спускаме свободно в снега. Кракът ми удари в скала и аз се преобърнах и започнах да се търкалям през глава. Знаех, че ако главата ми се удари в скала, с мене е свършено. Но въпреки страха, успях да задържа в съзнанието си визуалната представа, че се приземявам успешно.

Заедно с тази мисъл ме овладя особено усещане на мир и благополучие. Страхът ме напусна. Само минути по-късно се ударих в един объл камък и след едно превъртане спрях. Таши се удари в гърба ми. Останах известно време легнал със затворени очи. Бавно ги отворих, припомняйки си и други опасни ситуации в живота си, когато ме бе овладявало необяснимо чувство на умиротворение.

Таши се отдръпна от снежната преспа и аз му се усмихнах.

– Какво? – попита той.

– Някой беше тук.

Таши се изправи, отърси снега от дрехите си и тръгна отново.

– Виждаш ли какво става, когато останеш с позитивна нагласа? Всяка временна сила, която идва от гнева, не може да се сравнява с тази мистерия.

Аз кимнах, надявайки се да запомня това.

В продължение на два часа си проправяхме път през долината, пресякохме замръзналата река и достигнахме с усилие до полегатия склон в

подножието на планините. Снегът ставаше още по-силен.

Ненадейно Таши се спря.

– Нещо се движи там горе – каза той. Аз се напрегнах да видя.

– Какво е то?

– Стори ми се някакъв човек. Ела. Продължихме изкачването си по склона. Върхът изглеждаше на две хиляди фута над нас.

– Трябва да има тук някакъв проход – каза Таши. – Няма как да преодолеем върха.

Чухме шум от свличане на сняг и камъни пред нас.

Двамата с Таши се спогледахме и бавно се придвижихме покрай група големи скали. Когато заобиколихме и последната от тях, видяхме човек, който се отърсваше от снега. Изглеждаше изтощен. Около коляното му имаше окървавена превръзка. Не можех да повярвам на очите си. Та това беше Уил.

– Не се тревожи – обърнах се към Таши. – Това е човек, когото познавам.

Изправих се и изпълях над скалите.

Уил ни чу и се сгуши встрани, готов, въпреки ранения си крак, да побегне надолу по една тясна клисура, за да се укрие от нас.

– Това съм аз – извиках му.

Уил се изправи за момент, а после отново се свлече в снега. Облечен бе в дебел бял анорак и изолиращи панталони.

– Време ти беше – каза той усмихнат. – Очаквах те по-рано.

Таши се спусна да погледне как е кракът на Уил. Запознах ги. Колкото се може по-бързо разказах на Уил всичко, което ми се беше случило: как се срещнах с Ин, как бягах от китайските военни, как научих за проникновенията, минах през вратата на Шамбала и най-накрая стигнах до пръстените.

– Не знаех как да те намеря – добавих, като посочих надолу към долината. – Всичко бе разрушено. Това направиха китайците.

– Зная – каза Уил. – Аз самият се натъкнах на тях. Уил продължи да разказва за онова, което беше преживял. Също като мен, той бе разгърнал своето молитвено поле колкото може повече и е бил допуснат в Шамбала. Намирал се е в друга част на пръстените, където е бил посветен по-задълбочено в легендите от друго семейство.

– Много трудно е да се стигне до храмовете – каза Уил. – Особено сега, когато тук са нахлули китайски военни. Трябва да сме напълно сигурни, че не се поддаваме на негативна молитва.

– Аз като че ли не съм много добър в това отношение – отвърнах аз.

Той строго и загрижено ме изгледа.

– Но нали затова беше с Ин. Той не ти ли показа какво може да се случи?

– Струва ми се, че най-общо зная как да избягвам страховите предстиви по принцип. Но не мога да овладя своя гняв срещу китайските войници.

Уил изглеждаше още по-разтревожен и тъкмо се канеше нещо да каже, когато до нас достигна все по-близко грохотът на хеликоптерите. Тръгнахме да се изкачваме нагоре по склона на планината, като криволичехме между скалите и преспите. Всичко изглеждаше неустойчиво и нестабилно. Изкачихме се в продължение на двайсет минути безмълвно. Вятърът все повече се усилваше и снегът се забиваше по лицата ни.

Уил спря и се свлече на едно коляно.

– Слушайте – каза той. – Какво е това?

– Отново хеликоптер – отвърнах аз, опитвайки се да преодоля раздранието си.

Докато стояхме заслушани, хеликоптерът прекоси надвисналите облаци и се насочи право срещу нас.

Леко накуцвайки, Уил отново пое нагоре по заледения път, но аз постоях още миг, заслушан в някакъв шум отвъд шума на хеликоптера. Звучеше като товарен влак.

– Погледнете! – извика Уил пред мене. – Та това е лавина!

Опитах се да я избегна, но беше твърде късно. Връхлитащият сняг с цялата си сила ме удари в лицето и ме събори надолу по склона. Премях се и се пързаях, понякога напълно покрит под цялата тежест на грохотевичната лавина, понякога на повърхността на подвижната маса.

След време, което ми се стори като цяла вечност, аз почувствах, че спирам. Бях целият притиснат, без да мога да помръдна. Тялото ми бе в разкривено положение под снега. Опитах се да си поема дъх, но нямаше въздух. Знаех, че ще умра.

Но някой ме хвана за дясната ръка, която бях протегнал, и започна да ме изравя. Почувствах, че и други разравят лавината наоколо ми. Най-сетне освободиха главата ми. Вдишах и избърсах снега от очите си, очаквайки да видя Уил.

Вместо това се озовах заобиколен от десетина китайски войници, един от които продължаваше да държи ръката ми. В далечината, приближавайки към мен, бе полковник Чанг. Без много приказки, той сигнализира на още няколко войници да ме качат на един хеликоптер, който кръжеше над нас. Пуснаха въжена стълба и някои от войниците бързо се

изкачиха в хеликоптера, след което изтеглиха въжето, с което ме бяха завързали. Полковникът заповяда да ме качат на борда, след което той и останалите войници също се качиха. Само след минути вече летяхме.

Загледан през едно прозорче, голямо колкото амбразура, в една изолирана палатка с размери трийсет на трийсет фута. Можех да преброя поне седем големи палатки и три малки, преносими каравани с размери такива, че да могат лесно да се качат на вертолет. Газов генератор бръмчеше в края на лагера и аз забелязах няколко хеликоптера на площадката вляво. Снегът бе престанал да вали, но беше натрупало дванайсет до четиринайсетинчова покривка.

Напрегнах се да видя какво ставаше вдясно. От разположението на планинската верига в далечината можех да заключа, че бях изгласкан до сред долината. Виеше зловещ нощен вятър и външните крила на палатката плющяха.

Когато пристигнах, ме нахраниха и ме принудиха да взема горещ душ и да облека топла китайска работна униформа и изолационни долни дрехи. И най-накрая успях да се стопля.

Обърнах се и изгледах китаеца, който стоеше на входа и го охраняваше. Очите му следяха всяко мое движение с хладен и втрънен поглед, от който душата ми се смръзваше. Чувствах се уморен и отидох да седна на едно от двете военни походни легла в ъгъла. Опитах се да осмисля ситуацията, в която се бях озовал, но не можех да разсъждавам. Бях направо смразен от ужас и си давах сметка, че съм загубил всякаква бдителност на съзнанието. Не можех да разбера защо се чувствах до такава степен обезсърчен. Изпитвах такъв ужас, какъвто не бях чувствал никога преди.

Опитах се да си поема дълбоко дъх и да изградя енергийното си поле, но дори не можех да започна. Голите крушки, които висяха от тавана, пръскаха в палатката смътна, мъждукаща светлина и я изпълваха със страховити сенки. Не можех да открия нищо красиво никъде наоколо си.

Крилото на палатката се отгърна и войникът застана мирно и отдаде почест. Полковник Чанг влезе и съблече дебелия си анорак, като кимна към стражата. След това се обърна към мен. Аз се загледах настрани.

– Трябва да поговорим – каза той, като издърпа едно сгъваемо столче и седна на четири стъпки от мен. – Налага се да получа отговор на редица въпроси. И то веднага.

Той студено ме изгледа.

– Защо си тук?

Аз реших да му отговарям колкото се можеше по-правдоподобно.

– Тук съм, за да изучавам едни тибетски легенди. Казах ви вече.

– Тук си, за да намериш Шамбала. Аз мълчах.

– Така е, нали? – попита той. – В тази долина ли се намира?

Стомахът ми се сви от страх. Какво ли щеше да направи, ако откажех да отговарям?

– Не знаете ли? – попитах аз. Той леко се поусмихна.

– Досещам се, че ти и останалите от твоята незаконна общност смятате, че това тук е Шамбала. – Той изглеждаше озадачен, спомняйки си друго нещо. – Зърнахме тук и други хора. Но те ни се изплъзнаха сред снега. Къде са? Къде отиваха?

– Не зная – отвърнах аз. – Не зная дори ние къде сме.

Той се попремести към мен.

– Намерихме освен това останки от растения, които доскоро са били живи. Но как е възможно това? Как са пораснали тук?

Аз само го гледах. Той хладно се ухили.

– Доколко познаваш легендите за Шамбала?

– Малко – промълвих аз.

– Аз ги познавам доста добре. Вярваш ли ми? Досега съм попаднал на всички древни писания и трябва да призная, че са изключително интересни като митология. Само си помисли: идеална човешка общност, изградена от просветлени същества, които са далеч по-напреднали духовно в сравнение с всяка друга култура на тази планета.

Зная и останалото – идеята, че тези индивиди от Шамбала притежават тайнствена положителна сила, която прониква в останалата част на човечеството и го тласка да се развива в такава посока. Очарователна идея, не мислиш ли? Древно писание, което можеше да бъде оценено като такова... ако не беше толкова опасно за тибетския народ.

Не ти ли се струва, че ако имаше нещо вярно в това, щяхме да сме го открили досега? Бог, духът, всичко това са детински мечти. Да вземем тибетските митове за дакините – идеята, че съществуват ангелски същества, които взаимодействат с нас и ни помагат.

– Ами вие в какво вярвате? – попитах аз, опитвайки се да го отклоня от темата.

Той посочи главата си.

– Вярвам в силата на ума. Затова трябва да ми кажеш всичко и да ни помогнеш. Най-много се интересуваме от психическата енергия, от по-широкия обхват на мозъчните вълни и тяхното въздействие върху електроника и хора от разстояние. Но не смесвай това с някаква

духовност. Силата на ума е естествено явление, което може да се изследва и установи по научен път.

В края на това свое твърдение той направи ядосан жест с глава, от който страхът ми още повече се засили и стомахът ми се присви. Разбрах, че този човек е изключително опасен и напълно безскрупулен.

Той гледаше към мен, но нещо друго привлече вниманието ми по стената на палатката зад него, точно срещу вратата, където стоеше стражата. Тази област изведнъж стана по-светла. Лампата над главите ни едва мъждееше и аз разбрах, че това не е резултат на повишено напрежение в генератора.

Полковникът се изправи и пристъпи на няколко крачки по-близо до мен, като изглеждаше още по-ядосан.

– Да не би да си мислиш, че ми е много приятно да се свирам тук из тази пустош? Въобще не мога да си представя как някой може да оцелее при тези условия. Но ние няма да си тръгнем оттук. Лагерът ни ще се разрасне, докато доведем достатъчно голяма войска, че да преброди всички тези места пеша. Който и да се намира тук, ще бъде открит и го очаква най-сурова разправа.

Той пресилено изкриви устни в полуусмивка.

– Но и приятелите ни ще си получат заслужената награда. Нали ме разбираш?

В този момент отново ме обзе страх, но този път бе по-различен. Това беше страх, примесен с огромно презрение. Започвах да ненавиждам цялото зло, което се криеше в този човек.

Погледнах зад него към пространството, което ми се бе сторило по-светло, но сега то бе сиво и изпълнено със сенки. Светлината бе изчезнала и аз се почувствах напълно сам.

– Защо правите това? – попитах. – Тибетският народ има право на собствени религиозни възгледи. Вие се опитвате да унищожите неговата култура. Как е възможно?

Почувствах как гневът ме прави по-силен. Това, че му се противопоставих, само още повече му вля сили.

– О, ти значи си имал мнение по въпроса – мазно се ухили той. – Жалко, че тези тибетци са толкова наивни.

Струва ти се, че ние вършим нещо необичайно. Но вашето собствено правителство също развива начини да упражнява контрол над вас. Те поставят в телата на войниците и нищо неподозиращи нарушители чипове.

Но това не е всичко. – Той почти беше се развикал. – Вече ни е

известно, че когато мислим, една специфична схема на мозъчни вълни се излъчва от нас. Всяко правителство разработва механизми, които могат да улавят тези мозъчни вълни, особено недоволството и антиправителствените настроения.

Това негово заявление направо ме смрази. Той говореше за същата злоупотреба с усилвателите на мозъчните вълни, за която ме беше предупредила Ани и която бе обрекла на унищожение някои от по-ранните цивилизации.

– И знаеш ли защо вашите така наречени демократични правителства вършат всичко това? – продължи той. – Защото се страхуват далеч повече от своя народ в сравнение с нас. Нашите граждани знаят, че ролята на правителството е да управлява. Те знаят, че някои свободи трябва да бъдат ограничавани. Вашият народ вярва, че може да съществува самоопределение. Но ако това е било вярно в миналото, в един високотехнологичен свят, където някакво оръжие, което може да се помести в куфарче, може да унищожи цял град, то не може повече да бъде вярно. При такава свобода човечеството не може да оцелее. Развитието и ценностите на обществото трябва да се контролират и насочват за доброто на всички. Точно затова тази легенда за Шамбала е толкова опасна. Тя се основава на абсолютното самоопределение.

Докато той говореше, стори ми се, че чух вратата зад мене да се отваря, но не се обърнах. Цялото ми внимание бе насочено към становището на този човек. Тук намираше израз най-лошата от модерните идеологии на тиранията и колкото повече разговаряше, толкова повече се увеличаваше моята ненавист.

– Онова, което не разбирате, е, че хората могат да намерят вътрешна мотивация да създадат на света нещо добро.

Той цинично се изсмя.

– Сигурен съм, че ти не вярваш в това, нали? Нищо в историята на човечеството не намеква, че хората могат да бъдат нещо друго, освен най-алчни егоисти.

– Ако сам притежаваше някаква духовност, щеше да можеш да видиш доброто.

Аз също бях повишил глас от гняв.

– Не – направо изкрещя той. – Тъкмо в духовността е проблемът. Докато съществува религия, не може да има единство между хората. Нима не разбираш? Всяка религиозна институция е като непоклатима пречка по пътя на прогреса. Всяка е във война с всички останали. Християните използват цялото си време и пари, за да наложат на всички

своята доктрина на осъждането. Евреите предпочитат да си останат изолирани в своята мечта, че са избран народ. Мюсюлманите смятат, че религията е в задружните отношения, колективната сила и свещената омраза. А ние, на Изток, сме най-зле от всички. Ние отхвърляме реалния свят в името на някакъв въображаем вътрешен живот, който никой не може да разбере. При целия този метафизически хаос, никой не може да се съсредоточи върху прогреса, върху облекчаване бремето на бедните, върху това да види всяко тибетско дете образувано.

Но не се тревожи – продължаваше той. – Ние ще се погрижим за решаването на този проблем. А ти доста ни улесни. Още веднага след посещението на Уилсън Джеймс при теб в Америка, ние проследихме всяка твоя стъпка, както и тези на холандската група. Знаех, че ще дойдеш тук и ще вземеш участие във всичко това.

Сигурно на лицето ми се е изписала изненада.

– О, да, ние знаехме всичко за теб. Действаме в Америка много по-свободно, отколкото си представяш. Вашите служби за сигурност могат да проследяват Интернет. А нима смяташ, че ние не можем? Ти и твоята религиозна групировка няма да можете да ми се изплъзнете. По какъв начин според теб успяхме да те проследим в това лошо време? Направихме го със силата на мисълта. На моята мисъл. Разбрах къде би могъл да бъдеш. Дори и след като се изгубихме сред тази пустош, аз знаех. Можех да доловя твоето присъствие. Първоначално успях да проследя приятеля ти Ин. А сега и теб.

Но това не е всичко. Вече дори не ми се налага да използвам инстинкта си, за да зная къде си. Имам скенер на мозъчните ти вълни. – И той кимна по посока към входа. – Само след минути нашите техници ще монтират новото ни съоръжение за поставяне под наблюдение. Тогава ще сме в състояние да определим местоположението на всеки, когото сме сканирали.

В първия момент не се досещах за какво говори, но после си възстанових преживяното в китайската къща в Али, след като ме бяха обгазили. Войниците ме бяха поставили под някакъв апарат. Нова вълна от страх премина през мене, но веднага се превърна в още по-силен гняв.

– Ти си луд! – изкрещях аз.

– Точно така – според теб аз съм луд. Но на мен принадлежи бъдещето. – Сега той се бе надвесил над мене със зачервено лице и направо се задъхваше от ярост. – Каква тъпа наивност. Ти всичко ще ми признаеш. Нали разбираш! Всичко!

Знаех, че нямаше да ми даде цялата тази информация, ако

възнамеряваше някога да ме пусне на свобода, но в този момент това не ме вълнуваше. Изправен бях пред едно чудовище и изпитвах неимоверен гняв. Тъкмо щях да изразя своето проклятие над него отново, когато някакъв глас от другия край на помещението ми викна:

– Недей! Това те лишава от силата ти!

Полковникът се обърна и се загледа нататък и аз проследих погледа му. До вратата стоеше още един пазач, а до него седеше Ин, отпуснал се на една малка масичка. Охраната го блъсна на пода.

Аз скочих и се втурнах към Ин, а полковникът каза на стражата нещо на китайски, след което шумно излезе. Ин имаше следи от рани по лицето.

– Ин, добре ли си? – попитах аз и му помогнах да седне на походното легло.

– Добре съм – отвърна той и ме дръпна да седна на леглото до него. – Дойдоха за нас веднага щом тръгна. – В погледа му се четеше вълнение. – Разкажи какво стана. Стигна ли до Шамбала?

Погледнах към него и сложих пръст на устните си.

– Сигурно са ни оставили заедно, за да видят за какво ще си говорим – промълвих. – Обзалагам се, че тук се подслушва. Не бива да говорим.

– Трябва да се рискува – каза Ин. – Ела по-близо до нагревателя. Там има повече шум. Кажете ми какво стана.

През следващия половин час му разказах всичко за света, който открих в Шамбала, а после съвсем леко прошепнах за храмовете.

Очите му се уголемиха.

– Значи не си разбрал всичко зв Четвъртото проникновение?

Аз отвърнах само с устни:

– То е в храмовете.

Продължих да разказвам за Таиш и Уил и за това, че Ани бе казала, че трябва да узнаем онова, което се върши в храмовете.

– А нещо друго каза ли? – попита Ин.

– Каза, че не трябва да се отнасяме към никого като към враг – отвърнах аз.

Ин се сви от болка, а после каза:

– Но ти вършиш точно това спрямо полковника.

Използвах гнева и презрението, за да се чувствах силен. Точно тези грешки направих и аз. Имаш късмет, че не те уби на място.

Тръшнах се по гръб, съзнавайки, че не мога да овладя чувствата си.

– Нима не си спомняш как негативните ти чувства отблъснаха холандската двойка и ти пропусна важна синхронна възможност? В онзи случай ти очакваше със страх, че те могат да ти причинят зло. Те може би са доловили това твое очакване и са си помислили, че не би било редно да те заприказват, тъй че си заминаха.

– Да, спомням си.

– Всяко негативно твърдение или очакване – продължи Ин, – което имаме спрямо друг човек, е молитва, която се излъчва и действа за създаване на тази реалност в съответния човек. Помни, че съзнанията ни са свързани – мислите и очакванията ни се излъчват и влияят върху другите така, че да мислят по същия начин като нас. Точно това правеше ти спрямо полковника. Ти очакваше от него да бъде зъл.

– Почакай малко. Просто го виждах такъв, какъвто е в действителност.

– Наистина ли? Коя негова страна – егото или висшата му душа?

Ин беше прав. Мислех си, че съм усвоил всичко това с Десетото откровение, но не действях според него.

– Когато бягах от него – казах аз, – той успя да ме проследи. Каза, че го прави със силата на мисълта и интуицията си.

– Ти мислеше ли за него? – попита Ин. – Очакваше ли да те проследи?

– Сигурно съм очаквал.

– Не си ли спомняш? Това ставаше по-рано и с мен. А ето че ти сега вършиш същото. Това очакване е внушило на Чанг къде се намираш. То е било мисъл на егото, но е стигнала до него, защото ти си очаквал – всъщност молел си се – той да те открие.

– Нима не разбираш? – продължи Ин. – Толкова пъти говорихме вече за това. Нашето молитвено поле постоянно действа в този свят, като изпраща нашите очаквания и в случая с друг човек, резултатът е почти мигновен. За щастие, както казах и преди, такава негативна молитва не е толкова силна, колкото положителната молитва, защото ти веднага се откъсваш от енергиите на висшия си Аз, но въпреки това оказва въздействие. Това е скритият процес зад Златното правило.

Погледнах го неразбиращо. Трябваше ми една минута, за да си спомня какво има предвид: библейското правило да постъпваш спрямо другите така, както би искал те да постъпват спрямо тебе. Аз не можех да разбера точно връзката и го помолих да ми обясни.

– Правилото звучи така, че ако искаме едно добро общество, явно трябва да го съблюдаваме – продължи Ин. – Нали така? Като етическа

норма. Но истината е, че съществува реална, духовна, енергетична, кармична причина, а това не е само една добра идея. От съществено значение е да се спазва това правило, защото то засяга човека лично.

Той направи драматична пауза и добави:

– По-пълният израз на това правило ще бъде: Постъпвай спрямо другите така, както би искал те да постъпват спрямо теб, защото начинът, по който ти се отнасяш към тях, е точно начинът, по който те ще се отнасят спрямо тебе. Молитвата, която излъчваш с чувства или действие, предизвиква точно онова, което очакваш.

Аз кимнах. Започнах да разбирам за какво става дума.

– В случая с полковника, когато ти стигнеш до извода, че той е зъл, твоята молитвена енергия се излъчва и нахлува в неговата енергия и усилва неговите разположения. Така той започва да действа така, както ти очакваш от него – гневно и безскрупулно. Тъй като не е свързан с подълбока божествена енергия, неговата его-енергия е слаба и податлива. Той възприема онази роля, която ти очакваш от него. Помисли за това как е функционирала човешката култура. Този ефект може да се наблюдава във всичко. Запомни, че хората споделят общи мнения и настроения. Те могат да си оказват въздействие. Когато гледаме другите и ги съдим, мислейки си, че са дебели или прекалено тънки, или неуспели, грозни или бедно облечени, ние в действителност излъчваме своята енергия към тези хора и те често започват да се отнасят отрицателно към себе си. Ние често биваме въввлечени в онова, което се нарича енергия на злото. Това е въздействието на негативната молитва.

– Но какво можем да правим? Нима не бива да виждаме нещата такива, каквито са в действителност?

– Разбира се, че трябва да виждаме нещата такива, каквито са в действителност, но веднага след това трябва да прехвърлим нашите очаквания от онова, което е, върху онова, което би могло да бъде. В случая с полковника ти би трябвало да разбереш, че въпреки че той върши зло, откъснат от всичко духовно, неговата висша същност е способна да види светлината в миг. Това е очакването, което искаш да имаш, защото при такова очакване твоето молитвено поле се излъчва и действително издига неговата енергия и съзнание в тази посока. Трябва да се завръщаш към такава духовна позиция винаги, независимо от онова, което виждаш.

Той направи драматична пауза, усмихвайки се, което ми се стори странно, като се има предвид нашата ситуация и лицето му, цялото наранено.

– Биха ли те? – попитах.

– Не са ми сторили нищо, което аз да не съм им го пожелал – отвърна той, наблюдайки върху смисъла на казаното още веднъж.

– Разбираш ли колко е важно всичко това? – попита Ин. – Не можеш да продължиш да усвояваш проникновенията, докато не го разбереш напълно. Винаги ще бъдеш изкушен да изпаднеш в гняв. Това облекчава. То внушава на нашето его, че сме силни. Но ти трябва да проявиш повече разум. Не можеш да постигнеш най-силните нива на творческа енергия, докато не преодолееш негативната молитва от всякакъв вид. Достатъчно е злото в света, за да го увеличаваме несъзнателно. Това е великата истина, на която се основава Тибетският закон на любовта.

Загледах се встрани. Знаех много добре, че всичко, което казва Ин, е вярно. Отново се бях оставил на модела на гнева да ме завладее. Защо ли непрекъснато повтарях все едно и също?

Ин ме погледна в очите.

– Ето къде се крие разковничето на тази идея. Когато искаме да коригираме един непродуктивен модел в себе си – в нашия случай гнева и осъждането – задължително е да не излъчим негативна молитва относно собствените си възможности. Разбираш ли какво имам предвид? Ако правим самоунищожителни коментари като например „Не мога да преодоля този проблем“ или „Винаги ще си остана такъв“, то ние фактически отправяме молитва да си останем такива, каквито сме. Трябва да си представим визуално, че ще намерим в себе си по-висока енергия и ще преодолеем нашите модели. Не, необходимо е да се издигнем чрез собствената си молитвена енергия.

Той се облегна назад върху походното легло. – На мен самия ми се наложи да науча този урок. Никога не можах да разбера милостивото отношение, което имаше лама Ригден към китайското правителство. Те унищожаваха страната ни и аз исках да изчезнат. Никога не се бях доближавал достатъчно до някой войник, за да погледна в очите му, да го видя като човек, впримчен в една тиранична система.

Но когато успях да проникна отвъд егото на всеки от тях, отвъд социалните им роли, аз най-сетне се научих да не привнасям още повече енергия към злото със своите негативни твърдения. Най-сетне успях да си изградя по-висока визия за тях и себе си. Може би защото усвоих това, аз мога да поддържам в себе си също и по-високата визия, че и ти ще се научиш на това.

Събудих се от първия шум в лагера. Някой удрише бурета или

големи тенекии една в друга. Аз скочих, облякох се и погледнах към вратата. Стражите бяха сменени от други двама войници. Те сънливо ме изгледаха. Аз отидох до прозореца и погледнах навън. Денят бе сумрачен и облачен и вятърът виеше. Забелязах някакво движение в една от другите палатки, платнището се отвори. Беше полковникът и идваше към нашата палатка.

Аз приближих до леглото на Ин и той с усилие се пробуди. Лицето му бе подуто и той присви очи, за да ме види.

– Полковникът се връща – казах му аз.

– Ще помогна с всичко, което мога – увери ме той. – Но ти трябва да имаш различно молитвено поле за него. Това е твоят единичък шанс.

Входът от платнище се отвори и войниците скочиха, за да отдадат почит. Полковникът влезе и им направи жест с ръка да почака навън. Той хвърли един поглед към Ин, преди да приближи към мен.

Аз си поемах дълбоко дъх и се опитвах да разгърна полето си колкото се можеше повече. Представих си визуално как енергията се излъчва от мен и съсредоточих цялото си внимание върху това да не гледам на него като мъчител, а само като на душа, обзета от страх.

– Аз искам да зная къде се намират онези храмове – каза той с нисък, заплашителен глас и свали връхната си дреха.

– Единственият начин, по който можеш да ги видиш, е когато твоята енергия е достатъчно висока – отвърнах аз, изричайки първото нещо, което ми дойде наум.

Той, изглежда, не очакваше такъв отговор.

– За какво говориш?

– Нали ми каза, че вярваш в силата на ума. Какво ще кажеш, ако тази сила на ума е в състояние да издигне нивото на твоята енергия?

– Каква енергия?

– Ти каза, че мозъчните вълни са реални и могат да бъдат манипулирани от механизъм. Ами ако те могат да бъдат направлявани и по вътрешен път, така че да станат по-силни, да издигнат твоето енергийно ниво?

– Но нима е възможно? – възкликна той. – Нищо подобно никога не е било показано от науката.

Не можех да повярвам. Той отваряше своето съзнание. Съсредоточих се върху изражението на лицето му, което излъчваше искрен интерес към думите ми.

– Но е възможно наистина – продължих аз. – Мозъчните вълни и може би всякакъв вид вълни, които стигат на далечно разстояние, могат

да се усилят до степен, в която да повлияват на онова, което става.

Той наостри уши.

– Искаш да кажеш, че знаеш по какъв начин да използваш мозъчни-те вълни, за да предизвикаш осъществяването на някои неща?

Докато говореше, отново видях светлина зад него на стената.

– Да – продължих аз. – Но само онова, което тласка живота ни в посоката, за която е предназначен. В противен случай енергията се срива.

– В посока, за която бил предназначен ли? – попита той, присвил очи.

Пространството зад него продължаваше да изглежда по-светло и аз не можех да се въздържа да не поглеждам към него. Той самият се обърна и погледна в тази посока.

– Какво гледаш? – попита. – Кажи ми какво имаш предвид като казваш „предназначен“. Аз смятам, че съм напълно свободен. Мога да направлявам живота си и да го насоча, накъдето си поискам.

– Да, разбира се, това е вярно. Но има една посока, която е най-добра, по-вдъхновяваща и ти носи по-голямо удовлетворение от всички останали, не е ли така?

Невероятно бе колко светло започваше да става пространството зад него, но аз не се осмелявах да погледна открито.

– Не разбирам за какво говориш – каза той. Изглеждаше объркан, но аз останах съсредоточен върху онзи израз у него, който показваше, че продължава да ме слуша.

– Ние сме свободни – казах аз. – Но принадлежим също така на един план, който произтича от една по-висша страна на нас самите, с която можем да се свържем. Нашата истинска същност е далеч по-широкообхватна, отколкото си мислим.

Той само ме гледаше. Някъде дълбоко в съзнанието си, изглежда, ме разбираше.

Бяхме прекъснати от охраната, която удари по платнището на входа на палатката. В този момент забелязах, че вятърът се е надигнал и се е превърнал във вихрушка. Чуваше се как се събарят и премятат разни предмети из целия лагер.

Стражата бе отворила палатката и високо изкрещя нещо на китайски. Полковникът се втурна към него. В този момент видяхме, че палатките навсякъде са откъртени от вятъра. Той погледна към нас с Ин и в този момент бурна вихрушка събори лявата част на палатката, изтръгна я из основи и покри полковника и стражата с платнище, като ги събори на земята.

Двамата с Ин почувствахме вятъра и снега през зейналата дупка.

– Ин – извиках аз. – Това е дакини. Ин с усилие се изправи на крака.

– Това е твоят шанс! – каза той. – Бягай.

– Хайде – сграбчих аз ръката му. – Можем да избягаме заедно.

Той ме отблъсна.

– Аз не мога. Само ще те забавя.

– Ще се справим – умолявах аз.

Той крещеше, за да преодолее бученето на вятъра.

– Аз направих онова, за което бях дошъл. Ти сега трябва да направиш същото. Още не ни е позната останалата част от Четвъртото проникновение.

Аз кимнах и бързо го прегърнах, после грабнах дебелото палто на полковника и побягнах сред бурята през отвора в палатката.

10

ДА ПОЗНАЕШ СВЕТЛИНАТА

Хукнах в посока на север и бягах около трийсетина метра и тогава спрях, за да погледна назад към лагера. Още се чуваше трясък от отломки, които хвърчаха на всички страни, и крясъци на хора.

Пред мен се издигаше непроницаема бяла покривка и аз с мъка си проправях път назад към планините, когато чух полковника да крещи.

– Ще те открия – викаше той разгневен и гласът му се чуваше силно от вятъра. – Няма да ми се изплъзнеш.

Аз продължавах да вървя, бързайки колкото се може повече в дълбокия сняг. Петнадесет минути ми бяха необходими, за да измина стотина метра. За щастие вятърът все още бе невероятно силен и аз знаех, че на китайците ще им бъде нужно известно време, за да излетят с хеликоптерите.

До мен достигна слаб шум. Първоначално си помислих, че е вятърът, но постепенно стана по-силен. Притаих се. Някой ме викаше по име. Най-сетне различих силует, който се движеше сред снега. Беше Уил.

Прегърнах го.

– Божичко, как се радвам, че те виждам. Как ме намери?

– Наблюдавах посоката, в която полетя хеликоптерът – каза той, – и просто я следвах, докато видях лагера. Бях тук през цялата нощ. Ако нямаш със себе си газовия котлон, щях да съм загинал от замръзване. Но фър-туната разреши проблема. Хайде, трябва отново да се опитаме да стигнем до храмовете.

Аз се колебаех.

– Какво има? – попита Уил.

– Там остана Ин – отвърнах аз. – Ранен е.

Уил се замисли, загледан заедно с мен към лагера.

– Те ще организират претърсване – каза той. – Не можем да се върнем. По-късно ще се опитаме да му помогнем. Ако не излезем отгук и не намерим храмовете преди полковника, всичко е загубено.

– Какво стана с Таши? – попитах.

– Бяхме разделени един от друг, когато започна лавината – отвърна Уил, – но го видях по-късно да върви сам нагоре по склона.

Вървахме повече от два часа и, колкото и да е странно, щом се

отдалечихме от лагера на китайците, вятърът утихна, макар все още да валеше обилен сняг. По пътя разказах на Уил всичко, което Ин ми бе казал там, в палатката, и онова, което се случи с полковника.

Най-сетне стигнахме онази част на планината, където бе възникнала лавината. Минахме доста далеч покрай нея и тръгнахме на запад нагоре по склона.

Без повече приказки, Уил проправяше пътя за двама ни в продължение още на два часа. Най-сетне спря и седна за почивка зад огромна снежна преспа.

Спогледахме се продължително и двамата дишахме тежко. Уил се усмихна и попита:

– Сега нали разбираш какво е искал да ти каже Ин? Аз мълчах. Въпреки че видях как всичко действа на практика в случая с полковника, все още ми бе трудно да повярвам.

– Бях се ангажирал в негативна молитва – казах най-сетне. – Затова полковникът е успял да ме проследи.

– Ние няма да можем да продължим, докато и двамата не избегнем това – каза Уил. – Енергията ни трябва да остане непрестанно висока преди да можем да продължим до края на Четвъртото проникновение. Трябва много да внимаваме да не си представяме визуално злината на хората, обладани от страх. Трябва да се отнасяме реалистично към тях и да вземаме предпазни мерки, но ако се съсредоточим над тяхното поведение и си представяме, че ще ни навредят, ние фактически подхранваме с енергия тяхната параноя и можем наистина да им дадем идеята да извършат онова, което очакваме. Затова е толкова важно да не позволим в ума си да си представяме визуално злините, които е възможно да ни се случат. Това е молитва, която предизвиква тъкмо тях.

Поклатих глава, знаейки, че все още изпитвам съпротива към тази идея. Ако беше вярна, тя полагаше върху нас товара да наблюдаваме всяка своя мисъл. Изразих тази своя загриженост пред Уил.

Той почти се разсмя.

– Разбира се, че трябва да наблюдаваме всяка мисъл. Трябва все едно да го правим, за да не пропуснем важно интуитивно проникновение. Освен това, всичко, което е необходимо, е да се върнем към една съзнателна будност и винаги визуално да си представяме, че всички постигат по-висше разбиране и осъзнаване. Легендите са съвсем ясни. За да се постигне най-голямо разгръщане на нашата молитвена енергия, ние трябва никога да не допускаме да я използваме негативно. Не можем да продължим, докато напълно не избегнем този проблем.

– Колко от тези легенди са ти били описани? – попитах аз.

Отвърщайки на моя въпрос, Уил започна да говори по-подробно за своите опитности по време на това приключение в по-големи подробности, отколкото преди.

– Когато дойдох в къщата ти – започна той, – бях объркан от това защо енергията ми се срива от нивото, на което беше, когато изучавахме Десетото откровение. Тогава започнаха да ми се явяват мисли за Тибет и се озовах при лама Ригден, където се срещнах с Ин и чух за сънищата. Без да разбирам всичко, самият аз имах подобни сънища. Знаех, че и ти по някакъв начин си свързан и имаш да вършиш нещо тук. Тогава започнах да изучавам легендите в подробности и да усвоявам молитвениите проникновения. Бях се приготвил да те посрещна край Катманду, но забелязах, че китайците ме следят и помолих Ин да го направи вместо мен. Трябваше да приема с вяра, че все някак си ще се срещнем.

Уил замълча, измъкна бяла долна риза и започна да прави нова превръзка на коляното си. Погледнах безкрайната бяла планинска шир зад нас. Облаците се разделиха за миг и утринното слънце огря така, че светлите била на планините и сенчестите долини изглеждаха като вълни. Тази гледка ме изпълни с благоговение и колкото и странно да бе, аз се почувствах тук като у дома си, сякаш по някакъв начин най-сетне познах тази земя.

Когато отново обърнах поглед към Уил, той ме гледаше.

– Може би трябва да разгледаме всичко онова, което е казано в легендите за молитвеното поле – каза той. – Трябва да разберем връзката между нещата.

Аз кимнах.

– Всичко започва с осъзнаването, че нашата молитвена енергия е реална, че се излъчва от нас и въздейства върху света.

Щом веднъж осъзнаем това, можем да си дадем сметка, че това поле, това въздействие, което имаме върху света, може да се разгърне, но трябва да започнем от Първото разгръщане. Първоначално трябва да подобрим качеството на енергията, която приемаме по физичен път. Тежките и преработени храни създават киселинна основа в молекулярната ни структура и понижават нашите вибрации и евентуално ни водят до заболяване. Живите храни имат алкален ефект и повишават нашите вибрации.

Колкото са по-чисти вибрациите ни, толкова по-лесно е да се свържем с по-фините енергии, които са налични в нас. Според легендите ние ще се научим последователно да вдъхваме това по-висше ниво на

енергия, използвайки като критерий своята повишена способност да възприемаме красотата. Колкото по-високо е нашето ниво на енергия, толкова повече красота виждаме. Можем да се научим да си представяме визуално как това по-високо ниво на енергия се излъчва от нас също като използваме емоционалното състояние на любов.

Така осъществяваме вътрешна свързаност, както усвоихме това в Перу. Но сега научихме, че когато си представим тази енергия като поле, което се излъчва пред нас, където и да вървим, ние можем да ставаме неизменно по-силни.

Второто проникновение започва с това, че ние настройваме разгърнатото си молитвено поле така, че да усилва потока на синхронност в нашия живот. Това правим като оставаме в състояние на съзнателна будност и очакване на следващото интуитивно прозрение или съвпадение, което тласка живота ни напред. Това очакване спомага енергията ни да достига още по-надалеч и да бъде дори още по-силна, защото сме синхронизирали своите намерения с предопределения план за развитие и еволюция, който е вложен в самата вселена.

Третото проникновение съдържа и друго очакване: че нашето молитвено поле се излъчва и повдига нивото на енергия на другите хора, като ги издига до тяхната собствена връзка с божественото, вложено в тях и с интуитивното усещане за висшето им Аз. Това прави вероятността за получаване на подобни интуитивни прозрения много по-голяма, предоставяйки ни интуитивна информация, която още повече издига нивото на нашето включване в синхронния процес. Такава е междуличностната етика, за която узнахме в Перу, а сега знаем как да използваме молитвеното поле за поддържане на този процес.

Четвъртото проникновение започва, когато разберем колко е важно да закотвим и поддържаме трайно потока на нашата енергия, въпреки ситуацияите, които могат да бъдат повод за страх и гняв. Това постигаме като винаги поддържаме специфична дистанция от събитията такива, каквито възникват, дори и когато очакваме самият процес да продължава. Винаги трябва да търсим положителен смисъл и винаги, винаги да очакваме да бъдем спасени в хода на нещата, независимо какво става. Такава мисловна позиция ни помага да останем се съсредоточим върху протичането на всичко, а не да се задълбочаваме в негативни представи за това какво ще стане, ако не успеем.

Винаги, когато негативна представа възникне в ума ни, трябва да преценим дали тя не е интуитивно предупреждение и, ако е така, трябва да предприемем съответни действия, но трябва винаги да се връщаме

към очакването, че една по-висша синхронност ще ни изведе от този проблем. Това прави стабилно нашето поле, енергията, която излъчваме с мощното очакване, което винаги е било наричано вяра.

В обобщение, първата част на Четвъртото проникновение е свързана с това как трябва да поддържа енергията си силна по всяко време. Когато овладеем това, ще се развием по-нататък и още повече ще разгърнем нашата енергия.

Следващата стъпка в Четвъртото проникновение започва, когато се изпълним с очакване, че нашият човешки свят може да се приближи до идеала, изразен в Десетото откровение, чийто първообраз е осъществен в Шамбала. За да разгърнеш енергията си все повече и по-силно в тази посока, се изисква истинска вяра. Затова е толкова важно да се разбере същността на Шамбала. Когато знаем, че Шамбала го е постигнала, можем да утвърдим очакванията си, че и останалата част от човешката култура ще може да го постигне. Ние с готовност виждаме как хората навсякъде могат да овладеят технологията и да я използват в служба на нашето духовно развитие и след това да започнат да се съсредоточават върху самия жизнен процес, върху реалната причина, поради която сме тук на планетата: да създадем една култура на Земята, която има съзнание за нашата роля в духовната еволюция и да предадем това разбиране и на нашите деца.

Той спря и ме погледна.

– А сега сме изправени пред най-трудното – каза той. – За да разгърнем енергията си оттук нататък, необходимо е не само да бъдем положително настроени в най-общия смисъл и да избягваме да си представяме случването на негативното. Всички трябва да изтласкаме от съзнанието си негативните мисли по отношение на други хора. Както видяхме току-що, ако страхът ни се обърне на гняв и ние допуснем да мислим най-лошото за другите, нашата негативна молитва се излъчва и поражда точно онова поведение, което очакваме. Ето защо учители, които очакват големи неща от учениците си, обикновено ги получават, а когато очакват негативното, получават също и него.

– Повечето хора са убедени, че е нещо лошо да се говорят отрицателни неща по отношение на другите, но няма нищо лошо в това да ги мислим. Сега вече знаем, че не е така. Мислите са от значение.

Докато Уил говореше това, аз си помислих, че напоследък бяха зачестили стрелбите в училищата на Съединените щати и споменах на Уил за това.

– Децата навсякъде притежават по-силна енергия и възникват

специфични клики и групички, които не могат вече да бъдат пренебрегвани от учителите. Когато на някои деца се гледа отвисоко, когато им се надсмиват и ги превръщат в черни овци, тази негативна молитва ги засяга повече от всякога. Сега те отвръщат на удара експлозивно.

И това става не само с децата; то се случва с цялата човешка култура. Само когато разберем ефекта на молитвените полета, ще можем да се справим с онова, което се случва. Ние всички постепенно ставаме по-силни енергийно и ако не бъдем напълно внимателни по отношение на своите очаквания, бихме могли нехайно да причиним голямо зло на останалите.

Уил млъкна и вдигна вежди.

– Всичко това ни е довело дотук.

Аз кимнах, осъзнавайки колко много ми бе липсвал.

– Според легендите какво ни предстои оттук нататък? – попитах.

– Нещо, към което имам особен интерес – отвърна той. – Легендите твърдят, че не можем да разгърнем своите полета по-нататък, докато напълно не осъзнаем съществуването на дакини.

Аз бързо му разказах за множеството си преживявания със странни силуети и озарени пространства от момента на пристигането си в Тибет.

– Ти имаше подобни преживявания още преди да дойдеш в Тибет – каза Уил.

Беше прав. Имаше моменти, докато търсехме Десетото откровение, когато сякаш получавах помощ от странни снопове светлина.

– Вярно е – каза аз. – Когато бяхме заедно в Апа-лачите.

– Но също и в Перу – добави той. Опитах се да си спомня, но не можах.

– Разказвал си ми как си се изправил пред един кръстопът, без да знаеш накъде да поемеш – напомни ми той. – И единият от пътищата ти се е сторил по-осветен, тъй че си избрал тази посока.

– Да – каза аз, спомняйки си ясно тази случка. – Смяташ ли, че това е било дакини?

Уил се бе изправил и нагласяваше багажа си.

– Да – отвърна той. – Те са светли озарения, които съзираме и които ни водят.

Тези думи ме изумиха напълно. Това означаваше, че винаги, когато станем свидетели на озарен от светлина обект или път, който изглежда по-ярък и привлекателен, или на книга, която пада от лавицата и привлича вниманието ни – това е дело на тези същества.

– Какво друго се казва в легендите за дакините? – попитах аз.

– Че са едни и същи във всяка култура, във всяка религия, независимо от това как се наричат.

Аз го изгледах въпросително.

– Бихме могли да ги наречем ангели – продължи Уил, – но независимо дали се наричат дакини или ангели, те са същите същества... и вършат работата си по същия начин.

Имах да задам и друг въпрос, но Уил бързаше нагоре по хълма, избягвайки местата, покрити с дълбок сняг. Аз го следвах с десетки въпроси, които занимаваха съзнанието ми. Не исках да се отказвам от този разговор.

В някакъв миг Уил погледна назад към мен.

– В легендите се казва, че тези създания са помагали на хората още от началото на времето и за тях се говори в мистичната литература на всяка религия. Според тези легенди всеки от нас ще започне да ги възприема по-осезателно. Ако наистина признаем тяхното съществуване, дакините ще ни се открият в по-голяма степен.

Начинът, по който той подчерта думата „признаем“, ме накара да мисля, че в нея се крие по-специално значение.

– Но как ще постигнем това? – попитах аз, като се качих на една скала, която се издигаше напред пътя.

Уил спря пред мен и ме почака да го достигна, след което каза:

– Според легендите трябва наистина да признаем, че ги има в действителност. Това за нашите модерни умове е много трудно. Едно е да смяташ дакините или ангелите като очарователни представи и символи. Съвсем друго е да очакваш, че ще можеш да ги почувстваш в живота си.

– А ти какво смяташ, че трябва да правим?

– Да наблюдаваме много внимателно за всяка следа от озарение.

– А ако поддържаме висока енергия и признаем тяхното съществуване, сигурно ще започнем да виждаме повече озарения?

– Точно така – каза той. – Трудното е да се научим до възприемаме дори най-неуловимите промени в светлината наоколо. Но ако успеем, ще можем още повече да ги различаваме.

Размишлявах над думите му и до момента ги разбирах, но все пак имах един въпрос.

– Ами какво ще кажеш за случаите, когато дакини или ангели се намесват пряко в живота ни, без ние да ги очакваме или познаваме? Такова нещо ми се е случвало.

Разказах на Уил за високият силует, който ми се бе явил, когато Ин ме изтласка от джипа северно от Али и ми се яви отново, когато видях

лагерния огън край разрушения манастир, преди да вляза в Шамбала. Уил кимаше с глава.

– Изглежда, твоят ангел-хранител ти се е открил. В легендите се казва, че всеки от нас има свой ангел-хранител.

Аз мълчах известно време и само го гледах.

– Значи митовете са истина – казах най-накрая. – Всеки от нас има свой ангел-хранител.

Съзнанието ми работеше на невероятни обороти. Реалността на тези същества никога не ми се бе откривала толкова ясно.

– Но какво ги кара да ни помагат в определени моменти, а в други – не?

Уил вдигна вежди.

– Това е тайната, която сме дошли да открием.

Достигаме билото на планината. Зад нас слънцето започваше да се показва зад гъстите облаци и стана някак по-топло.

– Говори се – каза Уил, като спря непосредствено пред планинския връх, – че храмовете са от другия край на склона.

Погледна ме.

– Това може да се окаже най-трудният преход. Думите му ми прозвучаха заплашително.

– Защо? – попитах аз. – Какво имаш предвид?

– Трябва да съчетаем всички проникновения и да поддържаме енергията си възможно на най-високо ниво. В легендите се казва, че само ако успеем да поддържаме достатъчно висока и силна енергия, ще успеем да видим храмовете.

Точно в този момент се чуа хеликоптери в далечината.

– И не забравяй какво току-що научи – каза Уил. – Ако започнеш да мислиш за злото на китайските военни, ако се изпълниш с гняв и отвращение, веднага трябва да пренасочиш вниманието си към душата на всеки войник, която може да се прояви. Представи си визуално как твоята енергия се излъчва от теб и прониква в техните полета, като ги издига и свързва със светлината, която се крие в тях самите, за да открият висшите си интуитивни насоки. Всичко друго означава да придавате още повече енергия на злото.

Аз кимнах и погледнах надолу. Бях решен да поддържам това положително поле.

– А сега трябва да направиш следващата крачка и да разпознаеш даकिनите и да очакваш озарения.

Погледнах към билото, издигащо се непосредствено пред нас. Уил

кимна и ни поведе напред. Когато стигнахме билото, от другата страна не се виждаше нищо, освен редица покрити със сняг върхове и клисури. Ние внимателно огледахме пейзажа.

– Ей там! – извика Уил и посочи вляво. Напрегнах очи да видя. Нещо в края на хребета леко проблъсваше. Когато се опитахме да насочим цялото си внимание към него, аз не видях нищо повече от това, че цялата област блещукаше.

– Да вървим – каза Уил.

Той ме държеше за ръка, докато си проправяхме път сред дълбокия сняг към мястото, което бяхме зърнали. Докато приближавахме, това пространство ставаше сякаш още по-светло. Отвъд него се виждаше редица огромни, скалисти зъбери, които отдалеч изглеждаха така, сякаш са разположени непосредствено един до друг. Когато погледнахме обаче по-отблизо, открихме, че един от тях се намира по-назад в сравнение с другите, откривайки тесен проход, който свърваше далеч вляво и надолу по склона на планината. Когато стигнахме прохода, наистина открихме каменни стъпала, издълбани в скалите, които се спускаха надолу. Стъпалата също изглеждаха озарени и не бяха затрупани със сняг.

– Даकिनите ни посочват накъде да вървим – каза Уил, продължавайки да ме дърпа напред.

Минахме през отверстието и поехме по спускащата се надолу пътека. От двете страни се издигаха стръмни каменни склонове на шейсет до деветдесет метра височина и препречваха светлината до голяма степен. Повече от час се спускахме надолу по стъпалата, постоянно слизайки надолу, докато най-сетне зъберите над главите ни се разшириха.

На няколко метра по-надолу стъпалата свършваха и се стигаше до равно пространство. Озовахме се с лице пред плоска урва вляво.

– Ей там е – посочи Уил.

На двеста метра пред нас се появи стар манастир, целият в руини, сякаш бе хилядогодишен. Докато приближавахме към него, температурата се покачваше дори още повече и се надигна наземна мъглица от скалите. Пред манастира урвата се разширяваше и преминаваше в широка скална стена, връзваща се в планинския склон. Когато стигнахме руините, предпазливо си проправихме път през рухналите стени и огромните камъни, докато се появихме от другата му страна.

Там спряхме пред собствените си следи. Скалната повърхност, върху която пристъпвахме, се бе превърнала в равна местност, покрита с плоски камъни, светлокехлибарени на цвят, които бяха равномерно разположени на земята под краката ни. Хвърлих поглед към Уил, който бе

взрян право напред. Точно пред нас се намираше напълно незасегнат храм, висок около петдесет фута и два пъти по-широк. Беше ръждивокафяв със сиви ивици по сглобките на каменните стени. В предната му част имаше две огромни врати, високи петнайсет или двайсет метра.

Нещо помръдна сред влажната мъгла в близост до храма. Погледнах към Уил и той ми кимна и ми направи жест да го последвам. Ние приближихме на около двайсет метра до постройката.

– Какво беше онова, което се движеше там? – попитах Уил.

Той посочи с глава пространството пред нас. На по-малко от десет фута се забелязваше някакво очертание.

Напрегнах очи и най-сетне успях да различа човешки силует.

– Сигурно е един от адептите, които обитават тези храмове – каза Уил. – Този човек вибрира на по-високо ниво от нас. Затова можем да видим само смътното му очертание.

Докато го гледахме, силуетът приближи до вратата на храма и изчезна. Уил ме поведе към вратата. Тя изглеждаше от каменна направа, но когато Уил я дръпна за каменната дръжка, тя се плъзна и отвори така, сякаш нямаше тегло.

Вътре се намираше голяма кръгла стая, която се спускаше в поредица от тераси към една централна част, прилична на сцена. Докато оглеждах този своеобразен амфитеатър, зърнах по средата между мен и сцената още един силует, само че този човек се открояваше ясно за нашите възприятия. Обърна се така, че лицето му се виждаше. Беше Таши. Уил вече приближаваше към него.

Преди да стигнем до Таши, един прозорец в пространството се отвори точно над центъра на стаята. Образът му бавно дойде на фокус, привличайки нашето внимание и стана толкова озарен от светлина, че ние вече не виждахме Таши. Беше поглед към земята, видяна от пространството.

Сцената бързо се пренесе към изгледа на град някъде в Европа, след което към метрополис някъде в Съединените щати и най-накрая един подобен в Азия. При всяка от гледките наблюдавахме хора, които вървяха по многолюдни улици, както и някои, които се намираха в офиси и други работни места. Докато сцените се преместваха в различни градове и части на планетата, ние виждахме как хората, докато работят и общуват помежду си, постепенно да издигат на по-високи енергийни нива.

Започнахме да наблюдаваме и чуваме как отделни хора сменяха своите професии, последвали интуицията си и получаващи все по-

голямо вдъхновение и творчески възможности. Те изобретяваха нови технологии и ефикасни услуги. В същото време пред очите ни преминаваха хора, които все още бяха обладани от страх, съпротивляваха се и не искаха да приемат промените, опитваха се да се сдобиват с власт.

След това се насочихме към изследователско съоръжение сред една заседателна зала. Група мъже и жени разгорещено спореха. Загледахме се и се заслушахме в тях и ни стана ясно съдържанието на разговора. Повечето от хората се обявяваха в защита на това да се създаде нова коалиция между големите комуникационни и компютърни компании и международна група за информационни услуги. Представителите на информационните услуги твърдяха, че борбата срещу тероризма налага достъп до всяка телефонна линия, включително комуникациите по Интернет и тайните съоръжения за идентификация на всички компютри, така че властите да могат да стигнат до файловете на всеки и да ги поставят под наблюдение.

Но това съвсем не бе всичко. Те искаха повече системи за наблюдение Няколко души дори разсъждаваха, че ако проблемът с компютърните вируси продължава, Интернет може изцяло да се обхване от тях наред с всички свързани компютри навсякъде. Достъпът би могъл да бъде контролиран чрез специален идентификационен номер, който да бъде нужен за всяка електронна операция.

Един от тях излизаше с хипотезата, че за целта може да се въведат нови идентификационни системи, като например ирисово сканиране или сканиране на дланта, а дори система, която да се основава на мозъчните вълни.

Двама души, един мъж и една жена, започнаха усилен спор, насочен срещу тези мерки. Единият спомена Апокалипсиса и знака на звяра. Продължавахме да ги наблюдаваме и аз си дадох сметка, че мога да гледам и през прозореца на заседателната зала. Една кола премина по пътя край сградата. В дъното се виждаше огромна пустиня с кактусова растителност.

Погледнах към Уил.

– Дискусията се провежда в момента – каза ми той, – в настоящето време някъде, в област, която, изглежда, е в южната част на Съединените щати.

Непосредствено зад масата, около която се бе събрала групата на дискутиращите, забелязах още нещо. Пространството зад тях се разширяваше. Не, то просветляваше.

– Дакини! – възкликнах към Уил.

Той продължаваше да наблюдава, докато разговорът започна да се променя. Дватамата, които протестираха срещу крайните форми на контрол и наблюдение започнаха постепенно да придобиват повече внимание от групата. Защитниците на това становище като че ли започнаха да го преосмислят.

Без никакво предупреждение, вниманието ни бе отвлечено от сцената, която се разиграваше пред нас, от рязко трептене, което разтърси стените и пода на храма. Втурнахме се към една врата в другия край на сградата, като се мъчихме да видим какво става през праха. Чувахме как навън се срутват и падат камъни. Когато се намирахме на трийсет фута от вратата, тя се отвори и един силует, който не можахме да различим, бързо влезе през нея.

– Това трябва да е Таши – каза Уил и се втурна към вратата, за да я отвори.

Докато тичахме към отвора, зад нас във въздуха се вдигна праха от поредно гръмоломно срутване. Старата руина, която бяхме видели първоначално, се срутваше напълно сред камъни и прах. Някъде назад в далечината се чуваха хеликоптери.

– Изглежда, полковникът отново ни е проследил – казах аз. – Но аз имам само положителни представи в ума си. Как тогава е успял да ни проследи?

Уил ме изгледа въпросително и аз си спомних забележката на полковник Чанг, че вече разполага с нужната техника и аз никога не ще му се изплъзна. Той бе сканирал мозъка ми.

Бързо разказах на Уил за станалото и добавих:

– Може би трябва да тръгна в друга посока и да изведа войниците от храмовете.

– Не – каза Уил. – Ти трябва да бъдеш тук. Ще имаме нужда от тебе. Трябва да ги изпреварим и да намерим Таши.

Тръгнахме по камениста пътека покрай още няколко храма и аз несъзнавано се загледах в една врата вляво. Уил забеляза и обърна поглед нататък.

– Защо гледаш към тази врата? – запита той.

– Не зная – отвърнах аз. – Просто привлече погледа ми.

Той ме погледна така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

– О, да, добре – каза веднага. – Нека да проверим. Втурнахме се през нея и открихме друга кръгла стая, която беше много по-голяма – може би няколко-тотин фута в диаметър. В центъра се намираше също такъв прозорец за наблюдаване на пространството. Влязохме и аз

зърнах Таши вдясно на няколко метра и побутнах Уил.

– Видях го – каза Уил и ни поведе в полумрака при момчето.

Таши се обърна и ни видя. Усмихна се успокоен и отново се съсредоточи към онова, което се виждаше през прозореца. Този път виждахме стая, пълна с младежки вещи: картини, топки, различни игри, купища дрехи. Леглото беше неоправено в ъгъла и една кутия от пици се мъдреше в края на масата. В другия край на масата един юноша на около петнайсет години работеше върху някакъв апарат с жици. Беше обут в гащета и без риза и на лицето му бе изписан гняв и решимост.

Ние продължавахме да наблюдаваме, но сцената през пространствения прозорец се премести в друга стая, където друг юноша, обут в джинси и спортна риза седеше на леглото, без да сваля очи от телефона. Той стана, закрочи из стаята и отйово седна. Останах с впечатлението, че се измъчваше от необходимостта да се реши на нещо. Най-накрая вдигна телефона и набра един номер.

В този момент прозореца в пространството се разшири, така че да можем да видим и двете сцени. Момчето без риза вдигна телефона. Младежът със спортната риза, изглежда, молеше за нещо, а другият стана като че ли още по-яръстен. Най-сетне момчето без риза трясна и затвори телефона и отново се зае да работи на масата си.

Другият младеж стана, сложи си някаква връхна дреха и изскочи през вратата. След няколко минути момчето на масата чу да се чука на вратата, стана и отиде да отвори. Беше юношата, с когото току-що бе разговарял по телефона. Опита се да му тръшне вратата, но момчето успя да си пробие път и да влезе, като продължаваше нещо да му говори с уمولителни жестове, сочейки към апарата на масата.

Другият младеж го блъсна, измъкна пушка от едно чекмедже и я насочи към посетителя си. Момчето отстъпи, но продължи да умолява. Младежът с пушката избухна в ярост и блъсна своята жертва до стената, като насочи дулото на пушката към слепоочията му.

В този момент в пространството зад тях двамата се забеляза промяна: това пространство започна да става по-светло.

Погледнах към Таши, който мерна за миг погледа ми, след което отново се съсредоточи върху сцената. И двамата знаехме, че ставаме отново свидетели на действието на дакините.

Продължавахме да гледаме, докато едното момче умоляваше, а другото го притискаше плътно към стената. Но постепенно момчето с пушката започна да се успокоява. Накрая пусна пушката встрани от себе си и отиде да седне в крайчеца на леглото. Другият младеж седна на

един стол, обърнат към него.

Сега можехме да чуем подробности от разговора им и стана ясно, че момчето с пушката искаше да бъде прието от останалите си съученици, но е било отблъснато. Много от връстниците му се изявявали в извънучилищни дейности, разгръщайки способностите си, но той не бил достатъчно сигурен в себе си, за да поддържа такова ниво. Подигравали му се, наричали го неудачник и той имал чувството, че е нищожество, че не съществува за другите. Това положение го бе изпълнило с гняв и измамно чувство за сила и той бе решил да отвърне на удара. Уредът, който бе разработил, бе саморъчно направена бомба.

Точно както и преди, почувствахме, че почвата под краката ни се подрива и цялата сграда се разклати. Всички се спуснахме към вратата и едва излязохме, когато половината сграда се сринва зад нас.

Таши ни махна с ръка да го последваме и ние побягнахме, изминавайки неколкостотин метра, след което спряхме до една стена.

– Видяхте ли хората в храма, които изпращаха молитвена енергия на момчетата? – попита той.

Ние и двамата признахме, че не сме могли да ги видим.

– Там имаше хиляди, които работят за преодоляването на младежкия гняв – поясни той.

– Какво по-точно правят? – попитах. Таши пристъпи към мен.

– Излъчват своята молитвена енергия и си представят визуално момчетата от онази сцена да се издигат на по-високо вибрационно ниво, за да могат да преодолеят страха и гнева си и да открият висшето си интуитивно ръководство, за да разрешат ситуацията. Енергията им помогна на едното момче да намери най-добрите, най-убедителни доводи. В случая с другото момче молитвената енергия, която се излъчи към него, му помогна да се издигне над и отвъд социалния аз, който неговите ученици отхвърлят. Той престана да има чувството, че за да бъде личност, се нуждае от тяхното одобрение. Това го освободи от гнева.

– Същото сигурно се е вършело и в другия храм? – попитах аз. – Помогнало се е да се оборят онези, които искаха да получат власт и контрол над всичко, така ли?

Уил ме погледна.

– Хората от храма бяха насочили молитвеното си поле така, че да съдействат да се повдигне нивото на енергия на всички участващи, което облекчи страха на онези, които настояяха за контрол и помогна на техните опоненти да намерят смелост и да се противопоставят в рамките на тези организации.

Таши кимаше в знак на съгласие.

– Ние би трябвало да можем да наблюдаваме всичко това. Това са някои от ключовите ситуации, които трябва да се спечелят, ако искаме духовната еволюция да продължи и ние да преодолеем успешно тази критична точка в развитието на човечеството.

– Ами какво ще кажеш за дакините? – попитах аз. – Какво правеха те?

– Те също спомагаха за издигане нивото на енергия – отвърна Таши.

– Да, но все още не сме наясно Какво ги кара да се явяват и да действат. Живеещите в храмовете вършеха и още нещо, за което не знаем.

В този момент още веднъж силен трясък разтърси въздуха и още половин стена зад нас се срути на земята.

Таши неволно подскочи и се спусна надолу по пътеката.

– Хайде – подкани ни той. – Трябва да намерим баба ми.

ТАЙНАТА НА ШАМБАЛА

Четири часа се лутахме сред храмовете и търсехме бабата на Таши, бързайки да изпреварим китайските военни и наблюдавайки дейността на живеещите в храмовете. Във всеки храм откривахме хора, които разглеждаха дадена ситуация във външните култури, която, както изглежда, беше критична.

Друг храм бе концентриран върху още един проблем, свързан с младежката алиенация – разпространението на насилие, предизвикано от филми, основани на насилие и видеоигри с убийства, които създават заблудата, че в момент на гняв човек може да извърши насилие и след това да го изтрие като с гума, без то да бъде фатално. Това създава фалшиви представи, които са в основата на агресията в училищата, която се наблюдава напоследък.

В тези случаи наблюдавахме как към създателите на тези игри се излъчваше енергия, която издигаше съзнанието им в перспективата на по-висши интуитивни проникновения, които да им позволят да преосмислят въздействието, което имаха тези игри върху децата. В същото време към родителите също се излъчваше молитвена енергия за издигането им на по-високи нива на интуитивно прозрение, за да си дадат сметка какво вършат техните деца и да намерят време да им създадат една по-различна реалност.

Един от храмовете се бе концентрирал върху текущия спор в системата на медицината върху алтернативни, превантивни подходи – подходи, които да спомогнат за отстраняването на болестите и повишаване на дълголетието. Решаващите фактори в медицината – медицинските организации в различните страни, директорите на изследователски клиники, правителствените здравни институции, които разпределят големи субсидии, фармацевтичните компании – всички действат от позициите на една парадигма от осемнайсети век, която се бори срещу симптомите на заболяванията, без много да се замисля върху предпазването от тях.

Всички усилия са насочени към различни микроби, генетични разстройства и ракови образувания – и повечето проблеми се приписват на възрастта. При такъв миоглед основното количество от субсидиите се предоставяше за изследвания на големи изследователски групи, които се занимаваха с модерни теми: фармацевтични средства, които могат да

се продават и да унищожават микробите, да разрушават болните клетки или да препрограмират гените. Почти никакви пари не се отпусаха за изследвания, които да открият начини за укрепване на имунната система и предпазване от заболявания.

В една от сцените, които наблюдавахме, на конференция, в която се включваха представители на много медицински области, някои от учените доказваха, че цялата медицина трябва да промени своята гледна точка, ако искаме да разкрием загадката на човешките болести, в това число сърдечните заболявания, рака и някои дегенеративни заболявания като артрит, кожна туберкулоза и множествена склероза.

Тези учени твърдяха – както Ханх твърдеше преди – че същинската причина за всякакъв вид болести е замърсяването на телесната среда чрез храните, които консумираме, и други токсини, които трансформират тялото от неговото здраво, високо вибриращо, алкално състояние на младост в киселинно състояние с ниска енергия, което създава климат за микробите да се развият и да започнат системно да разлагат тялото. Всяко заболяване, твърдяха те, е резултат на това бавно разложение на нашите клетки от микробите, но те не ни нападат безпричинно. Храните, които консумираме, ни правят податливи на тези опасности.

Други от присъстващите не приемаха тези постановки. Те твърдяха, че тук има някаква грешка. Нима бе възможно човешките заболявания да имат толкова проста основа? Те се занимаваха със здравна индустрия, която се грижеше купувачите да харчат милиони долари за сложни медикаменти и скъпо струващи хирургически операции. Официалните здравни представители трябваше да бъдат убедени, че всичко това е напълно необходимо. Някои искаха да наложат предложение, което бе на път да се приеме в много страни, у всеки човек да бъде имплантирай чип за отчитане на здравословното му състояние и консумацията на лекарства. А разузнавателните служби също искаха такива чипове да бъдат имплантирани за осъществяване на идентификация и контрол. Те изцяло се бяха посветили на разработването на такава програма. Тяхната силна позиция и власт зависеха от нея. Самото им съществуване бе поставено на карта.

А и като хора, те обичаха храната, която консумираха. Как биха могли да препоръчат на хората да променят храненето си така, както те самите дори не си представяха? Не, не биха могли да направят това.

Но въпреки всичко лекарите с новаторски изследвания настояваха да се обърне внимание на изводите им, защото знаеха, че климатът е подходящ, за да се промени парадигмата. Погледнете само как се

унищожават и изсичат дъждовните гори, за да се отглеждат говеда за Западните страни, настояваха те – един проблем, за който все повече хора си даваха сметка.

Спомагаше и фактът, че сърдитите млади хора от всички страни бяха достигнали вече възраст, когато се появяват болестите, а те вече бяха наблюдавали как медицината изневерява на техните родители. Търсеха нови алтернативи.

Постепенно станахме свидетели на това, че конфликтът на конференцията започва да стихва. Гласът на онези, които настояваха за алтернативни подходи, започна да се чува.

В друг от храмовете наблюдавахме аналогичен дебат сред юристите. Група адвокати настояваха, че в професионалните им среди трябва да се сложи ред. В продължение на години адвокати с висока репутация стояха и наблюдаваха как мнозина от колегите им произвеждат фалшиви дела, търсят свидетели, които да прикриват истината, създават фалшива защита и оказват различни въздействия върху съдиите. Сега имаше раздвижване за по-високи критерии. Някои адвокати настояваха, че адвокатската професия трябва да се издигне до по-висока визия за това, което трябва да прави, че трябва да се осъзнае истинската роля на юристите: да намаляват конфликтите, а не да ги пораждат.

Аналогично, няколко от храмовете, които видяхме, бяха съсредоточени върху ситуации на политическа корупция в различни страни. Наблюдавахме сцени на избрани политици във Вашингтон, които обсъждаха при закрити врати дали да подкрепят реформата във финансирането на изборните кампании. На преден план по-специално бе възможността политическите партии да получават неограничени количества субсидии от специално заинтересованите страни и да ги използват за телевизионни политически клипове, които изопачаваха истината така, както им харесва. Тази зависимост от големите корпорации за тези фондове очевидно задължава политиките от дадена партия да ги облагодетелства по определен начин. И това беше известно на всички.

Тези политици се противопоставяха на твърденията на реформаторите, че демокрацията никога не може да се постигне, докато не бъде основана не върху изопачени телевизионни клипове, а на публичен дебат – при който гражданите получаваха възможност да преценяват поведението, изражението и истинността на думите на даден кандидат и да се позоват на интуицията си, за да изберат най-добрия.

Докато минавахме през храмовете, ни стана ясно, че всички те са съсредоточени върху определена сфера от човешкия живот.

Наблюдавахме мнозина световни лидери, ръководени от страха – включително онези в китайското правителство, които получаваха помощ, за да се присъединят към световната общност и да въведат икономически и социални реформи.

Във всеки един от случаите, пространството зад участниците в ситуацията просветляваше и обзетите от страх, които действаха с цел да контролират или манипулират, за да си осигурят лична власт, постепенно започваха да отстъпват от своите упорито поддържани позиции.

Докато бягахме сред лабиринта от храмове, търсейки бабата на Таши, все си задавах едни и същи въпроси. Какво точно ставаше тук? Каква бе връзката между дакините или ангелите и молитвените проникновения, които се осъществяваха? Какво знаеха живеещите в храмовете, което бе неизвестно за нас?

Дойдохме до място, откъдето се виждаха храмове на цели мили разстояние, докдето погледът ни стигаше. Пътечки вървяха във всички посоки. В далечината още се чуваха хеликоптери. Както си стояхме, още един голям храм на петстотин фута зад нас се срина с трясък.

– Какво става с хората, които са в тези храмове? – попитах аз Таши.

Той гледаше втренчено облака прах, който се издигаше от камънаците.

– Не се тревожи, нищо им няма. Те могат да се преместят на друго място без да бъдат видени. Проблемът е, че ролята им като проводници на енергия е нарушена.

Той ни изгледа и двамата.

– Ако те не успеят да помогнат в тези ситуации, то кой друг?

Уил приближи до Таши.

– Трябва да решим накъде да вървим. Не разполагаме с много време.

– Баба ми е някъде тук – каза той. – Баща ми ми каза, че се намира в един от централните храмове.

Загледах се към лабиринта от каменни постройки.

– Не виждам никакъв физически център.

– Баща ми нямаше предвид това – каза Таши. – Искаше да каже, че баба ми е в храм, който е концентриран върху централните финални проблеми на човешката еволюция.

Таши оглеждаше храмовете в далечината, докато казваше тези думи.

– Ти можеш да видиш хората тук по-добре от нас. Не можеш ли да поговориш с тях и да ги попиташ накъде да вървим?

– Опитих се да поговоря – отвърна той, – но енергията ми не е достатъчно силна. Сигурно щях да мога, ако останех тук още известно време.

Таши не бе довършил изречението си, когато и друг храм се събори на земята, този път много по-близо.

– Трябва да изпреварим войниците в енергийно отношение – каза Уил.

– Почакайте за момент – спомена Таши. – Струва ми се, че виждам нещо.

Той се бе загледал към лабиринта от храмове. Аз също погледнах нататък, но не забелязах нищо особено. Обърнах се към Уил, но той само сви рамене.

– Къде? – попитах Таши.

Той вече бе поел по пътеката вдясно и ни направи знак да го последваме.

Като вървахме забързано двайсет минути, спряхме пред храм, чиято архитектура много приличаше на тази на всички останали, с тази разлика, че беше по-голям и тъмнокафявият камък, от който бе изграден, имаше светлосинкав отенък.

Таши стоеше неподвижен и гледаше право към масивната каменна врата.

– Какво има, Таши? – попитах.

Далеч зад нас чухме трясък на още един храм, който рухваше.

Таши погледна към мен.

– Храмът от съня ти, за който каза, че в него намираме някого, не беше ли син?

Аз отново погледнах към храма.

– Да – отвърнах. – Такъв беше.

Уил тръгна към вратата и обърна поглед към нас.

Таши кимна и Уил отмести огромния каменен блок.

Храмът бе пълен с хора. Както и преди, успявах да видя само леки очертания на множество силуети. Те всички, изглежда, бяха в движение, събраха се наоколо ни и аз се почувствах обзет от определено чувство на радост. Те се движеха така, че оставах с впечатлението, че отиват към средата на храма. Аз се обърнах в тази посока и видях да се отваря пространствен прозорец. Започнахме да наблюдаваме редица сцени от Средния Изток, последвани от Ватикана, след това Азия, като всички сцени създаваха впечатление за разрастващ се диалог между отделните институционални религии.

Наблюдавахме сцени, които показваха как се развива все по-голяма толерантност. В рамките на християнството, както католическо, така и протестантско, започва да става ясно, че същинското християнско преживяване и преживяването на посвещение и просветление в Източните религии, юдаизма и исляма – самото преживяване – е свършено еднакво. Всяка религия поставя акцент върху различни аспекти на това мистично взаимоотношение с Бога.

Източните религии наблягат на самия ефект над съзнанието, преживяването на светлина, на чувство за единение с вселената, освобождаване от желанията на егото и специфично отстранение. Ислямът подчертава чувството на единство, което е резултат от съпреживяване с всички останали и силата на груповото действие. Юдаизмът набляга на значимостта на традицията, основаваща се върху такова единство, върху преживяването на избранничество и на това, че всеки жив човек е отговорен за еволюцията на човешката духовност.

Християнството набляга върху идеята, че духът се изявява в човешките същества не само като все по-ясно осъзнаване за единение с Бога, но и като висше Аз – че ние можем да разгърнем своята същност по-цялостно и можем при едно вътрешно водителство и мъдрост да постъпваме така, сякаш човешката личност на Бога, Христос, сега гледа през нашите очи.

В сцената пред погледа ни ние виждахме резултатите от тази нова толерантност и единство. Все повече и повече фокусът се насочваше върху самото преживяване на свързаност с Божественото, а не върху различните акценти. Появяваше се воля за разрешаване на етническите и религиозни конфликти, по-голямо разбирателство между религиозните лидери и едно ново разбиране за това каква сила се крие в молитвата, ако всички разгърнат своите полета в религиозно единство.

Докато наблюдавах, разбрах напълно какво лама Ригден и Ани ми бяха казали по отношение обединението на религиите – че това ще бъде знакът, че тайните на Шамбала започват да се опознават.

В този момент сцената на прозореца пред нас се промени. Видяхме група хора, които разговаряха и радостно празнуваха раждането на едно дете. Всички се смееха и детето преминаваше от ръка на ръка. Хората изглеждаха различни едни от други, представяйки различни националности. Докато ги наблюдавах, останах с впечатлението, че са представители на различни религии също така. Вгледах се отблизо и можах да видя родителите на бебето. Изглеждаха ми познати. Знаех, че не са те, но чертите на лицата им бяха много сходни с тези на Пема и нейния

съпруг.

Напрегнах се с всички сили, за да видя, защото имах чувството, че ставам свидетел на нещо, което е от изключително значение. Какво ли бе то?

Сцената отново се смени и ние вече гледахме тропически район, който изглеждаше в югоизточна Азия или може би Китай. Както и преди, действието се пренесе в къща, където редица хора, различни по външен вид, вземаха на ръце едно бебе и поздравяваха родителите му.

– Не разбираш ли какво ни се показва? – попита Та-ши. – Ето къде отиват изчезналите заченати деца. Преминават в различни семейства по целия свят. Това е процес на предаване. Децата получават по-висшата генетична енергия на Шамбала, преди да преминат на друго ниво.

Уил гледаше надолу замислен, после отново погледна към нас.

– Това означава преходът – каза той. – За това се говори в легендите. Шамбала няма да се премести на едно място. Нейната енергия ще се пренесе на много различни места по цялото земно кълбо.

– Какво? – попитах. Таши ме погледна.

– Нали знаеш легендата, в която се казва, че воините на Шамбала ще се устремят от изток и ще поразят силите на злото и ще създадат ново идеално общество. Това не става с коне и мечове. То става като резултат от нашето разгърнато поле, когато познанието за Шамбала премине в света. Ако всички хора от всички религии, които силно вярват в нашата връзка с Божественото, избягват негативни молитви и работят заедно, ние можем да използваме молитвените проникновения, които ще поемат функциите на Шамбала.

– Но ние не познаваме всичко, което правят те – казах аз. – Не знаем останалата част на тайната!

Още щом произнесох тези думи, сцената през прозореца в пространството се смени отново. Сега пред нас се разкриваше огромна шир от заснежени планини и група китайски военни хеликоптери, които се насочваха към нас. Видяхме как още храмове се срутваха, докато онези приближаваха. Добиваха вид на древни развалини, а подир туй напълно се превръщаха на прах. Сцената се пренесе от външната страна на сградата, където бяхме сега, а след това от вътрешната.

Наблюдавахме самите себе си, застанали сред помещението, а наоколо ни имаше не смътни силуети на хора, а съвсем ясното им присъствие. Мнозина носеха отличителните одежди на тибетски монаси, но също така мнозина носеха различно облекло. Някои бяха в одеждите на представители на Източните религии, други в традиционните носии на

евреите хасиди, а други пък носеха раса и разпятия, типични за християнството. Също така мнозина бяха облечени в характерните дрехи за ислямските молли.

Интересното бе, че между тях имаше жена, която много напомняше една от моите съседки от долината. Не откъсвах поглед от нея. Яви ми се образът на дома. В представите ми всичко изпъкна пред мен съвсем ясно: планините, които се виждаха от моя прозорец и потокът в далечината. Спомних си вкуса на водата му. Представих си как се навеждам и пия от него.

Отново се чу тътен на хеликоптери, много близо до нас и един от близките храмове се срути.

Таши се бе обърнал и вървеше от дясната ни страна. В сцената през пространствения прозорец го виждахме какво прави. Беше се обърнал към една от тибетските монахини.

– Коя е тя? – попитах Уил.

– Сигурно е неговата баба – отвърна ми той.

Те разговаряха помежду си, но думите им не стигаха отчетливо до мене. Накрая двамата се прегърнаха и Таши се завтече към нас.

Продължавах да го съзерцавам през прозореца в пространството, но когато той стигна до мене, сцената изчезна. Прозорецът си остана, но образите бяха смътни като телевизионен екран, включен на несъществуващ канал.

Таши целият сияеше.

– Разбирате ли? – възкликна той. – Това е храмът, от който са ви наблюдавали двамата с Уил през целия път, докато сте се опитвали да достигнете Шамбала. Тези хора със своето молитвено поле са ви помагали. Без тях никой от нас нямаше да бъде тук.

Погледнах и осъзнах, че вече не виждам силуетите на никой наоколо.

– Къде отидоха? – извиках аз.

– Налагаше се да напуснат – отвърна Таши, загледан в празния пространствен прозорец, който остана в средата на стаята. – Сега е наш ред.

В този момент храмът бе разтърсен из основи и от външната му страна изпопадаха ред камъни.

Без предварителен знак пространственият прозорец се проясни и ние видяхме как китайците слизат от хеликоптерите си непосредствено пред храма. Полковник Чанг вървеше напред и издаваше заповеди на своите войници. Лицето му се виждаше съвсем ясно.

– Налага се да издигнем енергията му с нашите полета – каза Уил.

Таши кимна в знак на съгласие и бързо ни преведе през всички стени на енергийно разгръщане и проникновение. Представихме си визуално как нашите енергийни полета се излъчват от нас и проникват в полетата на китайските военни, особено на Чанг, и ги издигат на ново ниво на осъзнаване на висшите им интуитивни прозрения.

Наблюдавах лицето му. Той се спря и погледна нагоре, сякаш почувства по-високата енергия.

Аз внимателно се загледах, за да забележа някаква следа от висшето му Аз, изписана на лицето му и забелязах лека промяна на погледа, дори някаква полуус-мивка. Той оглеждаше войниците си.

– Съсредоточете цялото си внимание върху лицето му – каза аз. – Върху лицето.

Докато правехме това, той отново спря. Един от военните, очевидно помощник-командирът, приближи до него и го запита нещо. В продължение на няколко мига Чанг не обърна внимание на младшия офицер. Но постепенно подчиненият му привлече вниманието му, сочейки към храма, където се намирахме. Чанг като че ли се взе в ръце и си върна гневното изражение на лицето. Даде знак на всички войници да го последват и се насочи към нас.

– Не успяваме – каза аз. Уил ме изгледа.

– Даकिनите ги няма.

– Трябва да се махаме оттук – извика Таши.

– Но как? – запита Уил. Таши се обърна с лице към нас.

– Трябва да преминаем през пространствения прозорец. Баба ми каза, че през този прозорец можем да излезем сред културите извън Шамбала. Но само ако имаме помощта на това място, за да издигнем енергията от другата страна.

– Какво е имала предвид под помощ? – попитах. – Кой ще ни помогне?

Таши поклати глава.

– Не зная.

– Трябва все пак да опитаме – извика Уил. – И то веднага!

Таши изглеждаше объркан.

– Как преди си преминавал през пространствените прозорци, когато си бил във външните пръстени? – попитах Таши.

– Имахме усилватели на енергията – отвърна ми той. – Не съм сигурен, че мога да го направя без тях.

Докоснах рамото на Таши.

– Ани каза, че всеки, живеещ сред пръстените е на път да успява да прави тези преходи без усилвател. Помисли. Ти как премина?

Таши все още не знаеше какво да прави.

– Наистина не зная. Стана някак си от само себе си. – Той замълча.
– Струва ми се, че просто се изпълвах с очакването да стане и то ставаше мигновено.

– Направи това, Таши – каза Уил и посочи с глава към пространствения прозорец. – Постъпи така и сега.

Видях как Таши концентрира цялата си енергия, след което погледна към мен.

– Трябва да зная къде искам да отида, за да си го представя визуално. Къде отиваме?

– Почакай за минута – отвърнах. – Спомни си съня, който ти се е явил. Нали беше видял вода?

Таши се замисли и каза:

– Беше място с изглед към извираща вода. Или може би кладенец...

– А може би ручей? – извиках. – Ручей с каменен вир?

Той широко отвори очи насреща ми.

– Да, мисля че беше това. Погледнах Уил.

– Зная къде е това. Извор откъм северната страна на склона край долината, където живея. Там трябва да идем.

В този момент храмът бе отново силно разтърсен. В главата ми изникнаха представи как храмът се срутва и ние сме разтърсени от експлозии. Отърсих се от тях. Представих си вместо това, че успяваме да избягаме. Започнах да се чувствам въввлечен в битка също като баща ми – битка, която не бях искал, но която не можех да избегна поради опасността, в която се намирах. Но този път това беше битка на съзнания.

– Съсредоточи се – извиках. – Какво трябва да правим?

– Първо да си представим визуално къде отиваме – отвърна Таши. – Опиши ни го.

Аз бързо им предадох всичко в подробности: планинската пътека, дърветата, течението на извора, цвета на листата в този момент на годината. После ние двамата помогнахме на Таши да се концентрира върху този образ. Докато наблюдавах, прозорецът се отмести тъкмо към това пространство. Видяхме извора съвсем ясно.

– Ето го! – извиках аз.

Уил се обърна към Таши.

– Ами сега какво трябва да правим? Баба ти е казала, че ще имаме нужда от помощ.

През прозореца зърнахме някакъв човек в далечината и насочихме цялото си внимание към смътния му силует. Опитвах се да разбера кой е и забелязах, че е млад, някъде на възрастта на Таши.

Накрая образът се проясни и аз разпознах кой е.

– Това е Натали, дъщерята на съседа ми – извиках аз, като си спомних първото си интуитивно усещане във връзка с нея. То беше буквално тази сцена.

Таши бе усмихнат широко.

– Това е сестра ми!

В този момент друг огромен отломък от храма се срути на земята извън храма.

– Тя ни помага – викна Уил и ни изтласка към прозореца. – Да вървим!

Таши с лек шум се промъкна през пространствения прозорец, последван от Уил. Когато аз приближих до прозореца, задната стена на храма се срути и там, от другата страна застана полковник Чанг.

Обърнах се и му хвърлих един поглед, след което преминах през прозореца.

Лицето му продължаваше да бъде изпълнено с твърда решителност и той сграбчи едно късовълново радио от колана си.

– Зная къде отивате! – изкрещя той, а останалата част от храма започна да се събаря. – Зная!

Когато преминах през прозореца в пространството, кракът ми стъпи на познатата земя и аз почувствах топлия полъх на лицето си. Бях отново у дома.

Огледах се и забелязах, че Таши и Натали бяха застанали един до друг и се гледаха в очите, като бързо говореха нещо. Лицата им бяха въодушевени, сякаш току-що нещо бяха открили. Уил застана до тях.

До тях стояха бащата на Натали, Бил, няколко съседни от общината, сред които отец Браниган и Шри Дево, както и протестантският пастор Джули Кармишел. Всички изглеждаха леко объркани.

Бил приближи до мен.

– Не зная от къде се завръщаш, но, слава Богу, ето че си тук отново.

Аз посочих към духовниците.

– Какво правят всички тези хора тук?

– Натали ги помоли да дойдат. Говори за легенди и за това как да се създават молитвени полета и подобни неща. Очевидно току-що са й хрумнали подобни идеи. Каза, че знае какво става с вас, а ние забелязахме човек, който държеше къщата ти под наблюдение.

Вдигнах Поглед към склона и се канех да кажа нещо, но Бил ме изпревари.

– Натали каза и още нещо странно. Каза, че има брат. Кое е това момче, с което говори?

– По-късно ще ти обясня – отвърнах му. – Кой е държал къщата ми под наблюдение?

Бил не отговори. Обърна погледа си към Уил и останалите, които идваха към нас.

В това време чухме някакви коли, които приближаваха към нас по склона. Синя камионетка беше спряла пред къщата ми. Двама мъже излязоха, видяха ни и тръгнаха към една скала на стотина фута над нас.

– От китайските разузнавателни служби са – каза Уил. – Сигурно Чанг ги е изпратил. Трябва да изградим поле.

Очаквах духовниците да ни запитат какво е това, но те само кимнаха в знак на съгласие. Натали започна да ни води през нивата на разгръщане и проникновение на енергията заедно с Таши.

– Започнете с енергията на Твореца – каза тя. – Нека тя премине по цялото ви тяло и го изпълни. Нека се излъчи от върха на главата и през погледа. Нека се излъчи към света в неизменно молитвено поле, докато започнете да виждате само красота и да чувствате само любов. В повишено състояние на будност, очаквайте, че това поле ще се разгърне и издигне духовните полета на хората над нас, издигайки ги на нивото на техните висши интуитивни проникновения.

Мъжете горе на хълма гледаха сурово и тръгнаха надолу по пътеката към нас.

Таши погледна към Натали и й кимна.

– Сега – започна Натали, – ние можем да вдъхнем енергия на ангелите.

Аз се обърнах към Уил.

– Какво?

– Първо – продължаваше Натали, – трябва да сме сигурни, че полетата ни са напълно настроени така, че да проникнат в полетата на мъжете горе. Представете си го как става. Те не са врагове, те са хора, души, обладани от страх. Тогава трябва напълно да признаем ангелите и много решително да си ги представим визуално как идват при тези хора.

– Тогава с всяко свое очакване си представете визуално, че те усилват нашите молитвени полета. Вдъхновете ангелите, за да изпратят енергия на висшите души на тези мъже, освен енергията, която ние им изпращаме, като издигнем съзнанието им така, че то да е неспособно за

зло.

Гледах нагоре към двамата мъже на хълма и се опитвах да съзря просветляващото пространство, което свидетелстваше за присъствието на дакини, опитвах се да се концентрирам, но нищо не виждах.

– Не се получава – казах на Уил.

– Погледни! – извика той. – Там вдясно.

Наблюдавах как една светлина приближава и след това обгръща човек, който вървеше към двамата. Мъжът, обгърнат от светлина, носеше униформа на замес-тник-шериф.

– Кой е този служител? – попитах Бил. – Изглежда ми познат.

– Почакай – отвърна Уил. – Не е човек. Погледнах отново, докато заместникът разговаряше с двамата мъже. Светлината ги обгърна и те най-сетне тръгнаха към колата. Въпреки че заместникът остана на мястото си, светлината се разгърна и ги съпътстваше, обгръщайки и камионетката. Те бързо напуснаха.

– Енергийното проникновение беше успешно – каза Уил.

Аз не го чувах. Погледът ми бе насочен към помощника, който се бе обърнал към нас. Беше висок, с черна коса. Къде ли го бях виждал преди?

Спомних си, когато се обърна, за да се отдалечи. Беше същият, когото бях видял край езерото в Катманду и който пръв ми бе споменал за изследванията на молитвата, онзи, който се бе появявал още няколко пъти и когото Уил бе нарекъл мой ангел-хранител.

– Те винаги се явяват като хора, когато е необходимо – каза Таши и приближи към нас двамата с Натали.

– Ето че осъзнахме цялостно проникновението – добави Таши. – Най-сетне знаем тайната на Шамбала. Можем вече да действаме както живеещите в Шамбала. Те са се съсредоточавали върху ситуациите в света и са влияели върху тях не само със силата на своето молитвено поле, но и със силата на ангелските сфери. Такава е ролята на ангелите, да помагат.

– Не разбирам – казах аз. – Защо това не стана, когато се опитвахме да спрем Чанг още преди да минем през пространствения прозорец?

– Не знаех последната стъпка – отвърна Таши. – Не осъзнавах напълно какво правеха живеещите в храмовете, преди да поговоря с Натали. Ние повдигнахме енергийното ниво на Чанг, което бе необходимо, но не знаехме как да повикаме ангелските сили да се присъединят към нас и да се намесят. Трябва да започнем с признаване на ангелското присъствие, но после, на това ниво на енергия, трябва да ги вдъхновим да

действат. Трябва да извършим това съвсем съзнателно. Трябва да ги помолим да се явят. Таши замълча и замислено погледна към хоризонта. На лицето му се появи усмивка.

– Какво има, Таши? – попитах.

– Това са Ани и другите от Шамбала – отвърна той. – Свързват се с нас. Усещам ги.

Той помоли за внимание.

– Има още нещо, което можем да сторим. Можем да отправим молитва към всички ангели за закрила над тази долина.

Под ръководството на Натали изградихме специално поле, което да се излъчи към върховете на гористите склонове във всички посоки, заобикалящи долината и да отправим молитвена енергия към ангелите да ни закрилят.

– Представете си един ангел, застанал на склона – каза тя. – Шамбала е била винаги под закрила. Ние също можем да бъдем под закрила.

Всички продължихме да съсредоточаваме цялото си внимание към планините още няколко минути, след което двамата младежи започнаха друг оживен разговор помежду си, а ние ги слушахме.

Разговаряха за другите деца, които бяха дошли на Земята, минавайки през Шамбала и за това, че те трябва да се пробудят, където и да се намират. Казаха, че децата, които се раждат в този момент, притежават по-силна енергия от когато и да било преди. Те са по-високи, по-силни и по-интелигентни напълно по новому. Участват в повече извънучилищни дейности, отколкото когато и да било преди. Те пеят, танцуват, участват в много и различни спортове, създават музика, пишат. Повечето от тях развиват таланта си в по-ранна възраст, отколкото това се наблюдава в поколението преди тях.

– Съществува само един проблем. Силата на техните очаквания е много по-голяма, но те не са се научили да проследяват ефекта от мислите си все още. Могат да научат как действа молитвеното поле. Ние бихме им помогнали.

Всички духовници се отправиха към къщата на Натали и Таши, които бяха дълбоко погълнати от разговора си.

В един миг ме обхвана скептицизъм. Дори след всичко, на което бях станал свидетел, все още се съмнявах, че хората могат наистина да отправят молитвената си енергия и да призовават ангелите.

– Наистина ли си убеден, че можем да призовем ангелите на помощ на себе си и останалите? – попитах Уил. – Нима ще ни бъде дадена такава способност?

– Не е толкова лесно – отвърна той. – Всъщност за човек с негативни намерения дори е невъзможно да направи такъв опит. Нищо не става, ако нямаме вътрешна връзка с енергията на Твореца и не излъчваме съзнателно енергия, която да въздейства върху останалите хора. Ако в нас има дори и следа от егоистични намерения или гняв, цялата ни енергия се срива и ангелите не могат да откликнат. Разбираш ли ме? Ние сме Божии пратеници на тази планета. Можем да утвърдим и поддържаме визията за Божията воля и ако наистина се настроим в съзвучие с това позитивно бъдеще, ще имаме достатъчно молитвена енергия, която да призове ангелите да се намесят.

Аз кимнах. Съзнавах, че е прав.

– Разбираш ли какво е всичко това? – попита той. – Цялата информация представлява Единадесетото откровение. Познаването на молитвените полета позволява на културата да направи крачка напред. Когато опознахме Десетото откровение – което разкрива, че човешкото предназначение на тази планета е да създаде духовна култура, която да съответства на един висок идеал, като утвърди тази визия – все още имаше известна незавършеност. Не знаехме как по-точно трябва да утвърдим тази духовна визия и да я задържим. Не знаехме в подробности как да прилагаме вярата си и очакванията си енергийно.

– Сега вече знаем това. Реалността на Шамбала, тайната на енергийните полета ни даде това познание. Сега можем трайно в умовете си да носим представата, виждането на един духовен свят и да работим, за да го постигнем чрез творческата си сила. Човешката култура не може да осъществи по-голям прогрес, докато съзнателно не използва тази сила в служба на духовната еволюция. Трябва да правим онова, което вършеха живеещите в храмовете – методично да насочваме молитвено-то си поле към онези ключови ситуации, които са от значение. Същинската роля на медиите, особено на телевизията, е да посочва именно тези проблемни сфери. Трябва да обръщаме внимание на всяка дискусия, на всеки научен спор, на битките, които се водят между светлината и мрака и да отделим време да им въздействаме с молитвените си полета.

Той хвърли поглед наоколо.

– Можем да вършим това в малки общности, църкви, приятелски кръгове по целия свят. Но какво ще стане, ако молитвената енергия на всички религии се съедини в едно гигантско, единно молитвено поле? В момента полето е накъсано, дори премахнато по силата на негативните молитви и омразата. Добрите хора допринасят със своите мисли за разръщане на злото, представяйки си, че мислите им нямат значение.

– Но какво би станало, ако тази ситуация се промени? Какво ще стане, ако изградим енергийно поле, по-мощно от всичко, познато досега, което да обхване цялата планета и да издигне нивото на мислене на всички, които са с тъмни намерения да съсредоточат цялата власт в ръцете си и да упражняват контрол над всички останали? Какво ли би станало, ако всяка реформаторска групировка от всяка професия и занятие знае как да прави това? Какво ще стане, ако осмислянето и осъзнаването на това енергийно поле се разпространи в такива мащаби?

Уил замълча за момент.

– И какво би станало, ако всички ние вярвахме в ангелските сфери – продължи той, – и знаехме, че е наше рождено право да ги призоваваме? Няма такава ситуация, върху която да не можем да окажем въздействие. Новото хилядолетие сигурно ще изглежда много различно от настоящето. Ние наистина можем да се окажем воините на Шамбала, които ще спечелят битката за нашето бъдеще.

Той спря да говори и ме погледна сериозно.

– Това е истинското предизвикателство, пред което е изправено това поколение. Ако не успеем, всички жертви на миналите поколения ще бъдат напразни. Бихме могли да преодолеем унищожението на околната среда, което се извършва... и жестоките действия на онези, които се стремят към пълен контрол.

– Важното е – продължи Уил, – да започнем да градим съзнателно една „мисловна“ мрежа. Да обединим всички воини... Всеки човек, който знае това, трябва да се свърже с всички останали в живота, които искат да живеят с пълно съзнание.

Аз мълчах. Думите на Уил ме накараха да си спомня за Ин и всички останали под китайската тирания. Какво ли бе станало с него? Нямах да се справя без неговата помощ. Споменах на Уил за това.

– Все още сме в състояние да го открием – каза той. – Телевизията е само предшественик на съвършеното състояние на вътрешното ни зрение, помни това. Опитай се да откриеш мислено къде би могъл да се намира.

Кимнах и се опитах да изпразня съзнанието си от мисли, запазвайки само мисълта за Ин. Вместо неговият образ, в съзнанието ми изплува образа на полковник Чанг и аз изпитах ужас. Казах на Уил какво стана.

– Спомни си израза, който е имал, в момента, когато се осъзна, и открий този израз в представата си за него.

Намерих това изражение с вътрешното си зрение и тогава внезапно ме връхлетя представата за Ин, който се намираще в затворническа

килия, заобиколен от стражи.

– Видях Ин – казах аз, разгръщайки молитвената си енергия и призовавайки висшите сфери, докато в представата ми образа му бе обгърнат от светлина. После си представих образно как светлината озарява и онези, които го държаха затворен.

– Виж един ангел до Ин – каза Уил, – ... и до полковника.

Аз кимнах, мислейки си с любов за завета на Тибет.

Уил вдигна вежди и се усмихна, а аз отново се съсредоточих над вътрешните образи. Ин ще бъде свободен. Тибет също ще се освободи.

Този път нямах никакво съмнение.

КРАЙ

© 1999 Джеймс Редфилд

James Redfield

The Secret of Shambhala: In Search of the Eleventh Insight, 1999

Източник: <http://izvorite.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2771>]